

Amanda Quick

Lovitură de teatru

Second Sight

PROLOG.

Spre sfârșitul domniei reginei Victoria...

Scheletul zăcea întins pe un pat sculptat migălos și foarte împodobit, plasat în centrul vechiului laborator care devenise mormântul alchimistului.

Oasele vechi de mai bine de două sute de ani erau încă înfășurate în zdrențele unui halat care fusese cu siguranță croit din cea mai scumpă mătase și catifea. Mănuși și papuci brodați cu fir de aur încă mai înfășurau oasele mâinilor, respectiv ale picioarelor, creând o stranie iluzie de carne.

— Probabil croitorul lui îl iubea, spuse Gabriel Jones.

— Dacă ai un client alchimist, asta nu înseamnă neapărat că omul nu poate avea un acut simț al eleganței, remarcă Caleb Jones.

Gabriel aruncă o privire la hainele vărului său, apoi se uită la ținuta lui. Atât pantalonii, cât și cămășile de în pe care le purtau erau pline de praf și de noroi, dar, ca și cizmele, erau lucrate de mână și le veneau ca turnate.

— O trăsătură de familie, după câte se pare, spuse Gabriel.

— O adăugire frumoasă la legenda familiei Jones, fu de acord Caleb.

Gabriel se apropie de pat și ridică mai sus brațul în care ținea felinarul. În lumina tremurătoare a acestuia putu să distingă simbolurile criptice, specifice alchimiștilor, pentru mercur, argint și aur, simboluri care împodobeau poalele largi ale halatului în care era înfășurat scheletul. Simboluri similare erau încrustate și în tăblia de lemn a patului.

Lângă pat, pe podea, se afla un cufăr. Cele două sute de ani care trecuseră peste metalul părților lui laterale îl acoperiseră cu rugină, dar capacul era protejat de un strat subțire de metal rezistent la coroziune. Aur, gândi Gabriel.

Se aplecă și șterse cu o batistă imaculată o mică parte din praful care acoperea capacul. În lumina puțină se puteau desluși decorațiunile care împodobeau stratul subțire de aur - un model cu frunze - precum și câteva cuvinte în latina veche, gravate de asemenea în aur.

— E uimitor că în două sute de ani locul acesta nu a fost descoperit și jefuit, spuse el. Mai mult ca sigur că alchimistul își făcuse o grămadă de dușmani și de rivali de-a lungul vieții. Asta ca să nu mai vorbim de toți

membrii Societății Arcanului și nici de membrii familiei Jones, care îl caută de zeci de ani.

— Alchimistul era, pe bună dreptate, cunoscut drept o persoană foarte isteată și foarte secretoasă, îi reaminti Caleb.

— O altă trăsătură de familie.

— E adevărat, fu de acord Caleb. În vocea lui apăruse o umbră de tristețe.

Între el și vărul lui existau multe deosebiri, gândi Gabriel. Caleb era un tip meditativ, care cădea adesea în muțenie. Prefera să stea singur în laboratorul lui. Nu avea prea multă răbdare cu vizitatorii, cu musafirii sau cu orice alte persoane care așteptau din partea lui cordialitate sau măcar o urmă de amabilitate.

Gabriel fusese dintotdeauna mai activ din punct de vedere social și mai puțin capricios decât vărul său, dar în ultima vreme simțise și el nevoia să se retragă în propria bibliotecă pentru perioade destul de mari de timp. Știa că se folosea de clipele acestea de studiu nu numai ca o modalitate de îmbogățire a cunoștințelor, ci și de izolare, poate chiar de evadare.

Amândoi încercau să scape, fiecare în felul lui, de acele aspecte ale firii lor care nu puteau fi calificate decât ca anormale, gândi el. Se îndoia că vreunul dintre ei ar fi putut să găsească într-o bibliotecă, ori într-un laborator, ceea ce căutau.

Caleb examină una dintre cărțile vechi.

— O să avem nevoie de ajutor pentru a împacheta toate relicvele astea.

— Putem să angajăm câțiva oameni din sat, spuse Gabriel.

Începu automat să schițeze în gând un plan de acțiune cu privire la împachetarea și expedierea lucrurilor găsite în laboratorul-mormânt al alchimistului. Se pricepea la planuri de acțiune. Tatăl său îi spusese nu o dată că talentul lui la construirea celor mai bune strategii era strâns legat de neobișnutele sale puteri paranormale. Totuși, Gabriel prefera să considere acest talent ca pe o manifestare a acelei părți a lui care era normală. Își dorea cu disperare să creadă că era un om logic, rațional, modern și nu un individ primitiv, necivilizat, blocat într-un stadiu inferior al evoluției.

Alungă din minte aceste gânduri tulburătoare și se concentrează asupra planurilor de transportare a relicvelor. Cel mai apropiat sat se afla la câțiva kilometri distanță. Era o mică așezare, care supraviețuise de-a lungul secolelor datorită contrabandei. Oamenii de acolo știau să păstreze un secret, mai ales dacă la mijloc erau și ceva bani pentru ei. Societatea Arcanului își putea permite să cumpere tăcerea sătenilor, reflectă Gabriel.

Locația izolată de pe coastă, pe care alchimistul o alesese pentru laboratorul său, o mică fortăreață, arăta dezolant chiar și astăzi. Acum două sute de ani probabil că zona era și mai sălbatică și mai izolată, gândi el. Laboratorul-mormânt era ascuns sub pământ, sub ruinele unui castel.

Când el și Caleb reușiseră în sfârșit să deschidă ușa laboratorului, cu puțină vreme în urmă, îi întâmpinase o duhoare grea de cadavru care îi făcuse pe amândoi să se dea înapoi, tușind și gâfâind.

Hotărâseră de comun acord să aștepte până când atmosfera din cameră avea să fie îmborsătită de briza răcoroasă a oceanului și abia apoi să intre.

Odată înăuntru, se treziseră într-o cameră mobilată în maniera unui birou de studiu. Volume vechi, legate în piele, cu cotoarele roase și crăpate pe alocuri, erau aliniată în rafturile bibliotecii. Două sfeșnice erau puse la îndemână, așteptând parcă să fie împodobite cu lumânări și aprinse.

Aparatele vechi de două sute de ani pe care alchimistul le folosise pentru experimentele sale se aliniau ordonat de-a lungul unei mese lungi de lucru. Eprubetele și celelalte vase de sticlă erau năclăite de mizerie. Instrumentele metalice, arzătoarele și foalele erau pline de rugină.

— Dacă există ceva de valoare aici, cu siguranță că se află în cușorul acela, spuse Caleb. Dar nu văd pe nicăieri vreo cheie. Crezi c-ar trebui să forțăm încuietura acum sau să așteptăm până ajungem înapoi la Casa Arcanului?

— Eu zic c-ar fi mai bine să aflăm acum cu ce avem de-a face, spuse Gabriel. Se lăsă pe vine lângă cușorul solid și examinează atent încuietura de metal. Dacă înăuntru se află o comoară, aur și pietre prețioase, va trebui să luăm măsuri suplimentare de precauție pentru protejarea conținutului pe drumul spre casă.

— Avem nevoie de niște scule solide pentru a forța încuietura aia.

Gabriel aruncă o privire spre schelet. Un mic obiect metalic se zărea lângă o mână, ascuns parțial sub mânășă.

— Cred c-am zărit cheia, spuse el.

Se aplecă și ridică cu grijă degetele mânășii pentru a scoate cheia. Se auzi un trosnet ușor. Mâna se desprinse din încheietură. Gabriel se trezi ținând în mână o mânășă plină cu oase.

— La naiba, murmură Caleb. M-au trecut fiori pe șira spinării. Credeam că asta se întâmplă numai în romanele de senzație.

— Nu e decât un schelet, spuse Gabriel, punând pe pat mânășă și conținutul ei morbid. Un schelet vechi de două sute de ani.

— Ah, dar acesta se întâmplă să fie scheletul lui Sylvester Jones, Alchimistul, strămoșul nostru și fondatorul Societății Arcanului, spuse Caleb. Din câte știm noi, tipul era foarte viclean și foarte periculos. Poate că nu-i place ca laboratorul lui să fie descoperit după atâta amar de ani.

Gabriel se lăsă din nou pe vine, lângă cușor.

— Dacă i-ar fi păsat atât de mult de intimitatea lui, n-ar mai fi lăsat tot felul de indicii despre locul ăsta în seria de scrisori pe care le-a trimis înainte de a muri.

Scrisorile zăcuseră în arhivele Societății până în urmă cu câteva luni, când el le scosese de acolo și reușise să descifreze codul secret al alchimistului.

Introduse cheia în broasca cușorului și își dădu imediat seama că nu va merge.

— E prea ruginită, spuse el. Adu sculele.

Zece minute mai târziu reușiră împreună să deschidă cutia. Capacul se ridică greu. Balamalele ruginite scârțâiră prelung. Dar nu urmă nici o explozie, nu se ridicară limbi de foc și nu avură parte de nici o altă surpriză neplăcută.

Gabriel și Caleb se uitară în cutie.

— Și noi care credeam că o să găsim aur și pietre prețioase, spuse Caleb.

— Din fericire, n-am pornit această expediție în speranța că vom descoperi o comoară, îl aprobă Gabriel.

În cutie nu se afla decât un caiet mic, legat în piele.

Ridică respectivul caiet și îl deschise cu mare grijă.

— Bănuiesc că aici vom găsi formula la care făcea referire alchimistul în hârtiile și în scrisorile lui. Pentru el, probabil că formula aceea era mai prețioasă decât aurul și pietrele prețioase.

Paginile îngălbenite erau acoperite cu scrisul ordonat al alchimistului, totul într-o latină criptică.

Caleb se aplecă spre a se putea uita mai bine la adunătura aceea aparent neinteligibilă de cifre, litere, simboluri și cuvinte care acopereau prima pagină.

— E scris într-unul dintre blestematele lui de coduri secrete, spuse el, clătînând din cap.

Gabriel întoarse o pagină.

— Înclinația pentru secrete și coduri este o tradiție pe care membrii Societății Arcanului o păstrează cu mare entuziasm de peste două secole.

— În viața mea n-am întâlnit o adunătură mai mare de excentrici obsedați și exclusiviști ca Societatea Arcanului.

Gabriel închise grijuliu caietul și întâlni privirea lui Caleb.

— Cred că există destui oameni care ne-ar cataloga și pe noi cel puțin la fel de excentrici ca oricare dintre membrii Societății.

— Probabil că excentrici nu este cuvântul care ni se potrivește cel mai bine. Maxilarul lui Caleb se încordă. Dar nici n-aș încerca să găsesc un altul mai potrivit.

Gabriel nu-l contrazise. Când erau mai tineri, se bucuraseră din plin de excentricitățile lor și consideraseră sensibilitatea lor specială ca pe ceva normal. Dar vârsta adultă și maturitatea le oferiseră altă perspectivă, mai precaută.

Și acum, parcă pentru a-și face viața și mai dificilă, gândi Gabriel, avea de furcă și cu un părinte cu vederi foarte moderne, care devenise un entuziast susținător al teoriilor domnului Darwin. Hippolyte Jones era hotărât să-l vadă pe fiul lui căsătorit cât mai repede cu putință. Gabriel ajunsese la concluzia că dorința secretă a tatălui său era să vadă dacă neobișnuita sensibilitate paranormală pe care o avea fiul lui se va dovedi o trăsătură ereditară.

La naiba, nu se va lăsa târât într-un experiment asupra evoluției, gândi Gabriel. Cât despre găsirea unei soții, prefera să conducă el însuși operațiunile.

Se uită spre Caleb.

— Te-ai gândit vreodată că noi suntem membrii unei societăți pline de excentrici secretoși și singuratici, obsedați de mistere și ciudățenii?

— Nu e vina noastră, declamă Caleb, aplecându-se să se uite mai bine la unul din străvechile instrumente de pe masa de lucru. Noi nu făceam decât să ne îndeplinim îndatoririle de buni fii atunci când ne-am lăsat prinși în mrejele lor. Știi la fel de bine ca și mine că atât tatăl meu, cât și al tău ar fi fost pur și simplu scandalizați dacă am fi refuzat să intrăm și noi în mult-iubita lor Societate. Pe lângă asta, n-ai nici un drept să te plângi. Tu ai fost cel care m-a convins să particip la ceremonia aia blestemată.

Gabriel se uită în jos la inelul negru-auriu cu onix pe care-l purta pe mâna dreaptă. Pe piatră era incrustat simbolul alchimist al focului.

— Știi foarte bine chestia asta, spuse el.

Caleb răsuflă zgomotos.

— Îmi dau seama că ai fost supus unei presiuni imense pentru a intra în Societate, mai ales ținând seama de circumstanțe.

— Da. Gabriel închise capacul greu al cufărului și studie cuvintele criptice incrustate în foița de aur ce-l acoperea. Sper din toată inima că nu e vorba de un blestem de alchimist. Cel care va cuteza să deschidă acest cufăr va muri în chinuri înainte de răsăritul soarelui, sau ceva de genul ăsta.

— Probabil că e vorba de un blestem sau cel puțin de un fel de avertisment. Caleb ridică din umeri. Vechii alchimiști erau cunoscuți pentru chestiile de genul ăsta. Dar tu și cu mine aparținem vremurilor moderne, nu-i așa? Noi nu credem în astfel de baliverne.

Primul bărbat a murit trei zile mai târziu.

Se numea Riggs. Era unul dintre sătenii pe care Gabriel și Caleb îi angajaseră să împacheteze lucrurile găsite în mormântul alchimistului și să ducă în siguranță cutiile în vagoane pentru a fi transportate.

Trupul lui fusese descoperit într-o fundătură străveche, în apropierea portului. Riggs fusese înjunghiat de două ori. Prima lovitură îi perforase pieptul. A doua îi tăiasse beregata. Pe pietrele vechi ale aleii se scursesese mult sânge. Fusese ucis cu propriul lui cuțit, aflat acum lângă el, cu lama plină de sânge închegat.

— Mi s-a spus că Riggs era un singuratic căruia îi plăceau femeile, îi plăcea să bea și să se încaiere prin taverne, spuse Caleb. Din câte spun localnicii, era de așteptat s-o sfârșească rău mai devreme sau mai târziu. Se presupune că s-a luat la harță cu cineva care era mai puternic, mai rapid sau mai norocos decât el.

Se uită la Gabriel; așteptă fără să mai spună nimic.

Resemnat în fața inevitabilului, Gabriel se lăsă pe vine lângă cadavru. Apucă îngândurat cuțitul de mâner, își concentrează atenția asupra armei crimei și se pregătește de șocul avertismentului cutremurător care știa că o să vină.

În mânerul cuțitului rămăsese o mare cantitate de energie. Crima nu fusese comisă decât cu câteva ore în urmă. Senzații puternice rămăseseră încă legate de lama cuțitului, de-ajuns de puternice pentru a declanșa emoții întunecate în adâncurile ființei lui.

Își simți toate simțurile ascuțindu-se. Se simțea dintr-o dată mai alert, într-o anume stare metafizică. Tulburător era că dorința primordială de a vâna îi încingea sângele.

Dădu drumul repede cuțitului care căzu zdrăngănind pe pietrele aleii și se ridică în picioare.

Caleb îl urmărea cu o privire intensă.

— Ei bine?

— Riggs nu a fost ucis de un străin cuprins deodată de furie sau de panică, spuse Gabriel. Strânse absent mâna în care ținuse cuțitul. Era un gest automat, o încercare zadarnică de a scăpa de întinarea răului care continua parcă să plutească în jurul lui și de dorința de a vâna pe care i-o stârnise. Cel peste care-a dat în fundătura asta venise aici cu intenția de a-l ucide. A fost o crimă comisă cu premeditare, cu sânge rece.

— Un soț încornorat sau poate un dușman mai vechi.

— Asta e cea mai plauzibilă explicație, îl aprobă Gabriel. Dar putea simți cum influxurile energetice fac să i se ridice părul de pe ceafă. Autoritățile vor ajunge cu siguranță la această concluzie, mai ales ținând seama de reputația lui Riggs. Totuși, cred c-ar fi bine să inventariem conținutul lăzilor.

Sprâncenele tui Caleb se ridicară.

— Crezi că Riggs a furat vreun artefact și a încercat să-l vândă cuiva care apoi l-a omorât?

— Poate.

— Credeam c-am căzut amândoi de acord că în laboratorul alchimistului n-am prea văzut obiecte de valoare, oricum, niciunul care să merite sa mori pentru el.

Hai să anunțăm autoritățile locale și apoi să ne uităm la lăzile acelea, spuse Gabriel încet.

Se întoarse și o luă repede spre intrarea îngustă a aleii, dornic să se îndepărteze cât mai rapid de locul în care se petrecuse răbufnirea aceea de violență. Își ținea încă sub control impulsul de a vâna, dar îl simțea șoptindu-i din adâncurile întunecoase ale ființei lui, făcându-l atent la cealaltă latură a firii lui, o parte care nu avea nimic în comun cu modernul.

Dură destul de mult ca să verifice toate lăzile în care fuseseră puse artefactele după ce fuseseră împachetate cu grijă, gata de transport. Totul fusese confruntat cu lista pe care Caleb și Gabriel o întocmiseră înainte de ambalarea lucrurilor. Până la urmă descoperiră că nu lipsea decât un singur obiect.

— A luat blestematul acela de caiet, spuse Caleb dezgustat. N-o să fie deloc amuzant să explicăm pierderea asta taților noștri, cu atât mai puțin membrilor Consiliului.

Gabriel contemplă interiorul gol al cușurului.

— Probabil că i-am ușurat munca forțând capacul. N-a trebuit să se chinuie prea mult pentru a pune mâna pe caiet. Dar de ce-ar vrea cineva chestia aia? Mâzgălelile și elucubrațiile unui bătrân alchimist nebun ar fi putut fi interesante doar pentru un cercetător. Obiectul avea o însemnătate

istorică doar pentru membrii Societății Arcanului și doar pentru că Sylvester a fost fondatorul Societății.

Caleb clătină din cap.

— Se pare că există cineva care chiar crede că formula aceea funcționează. Cineva care este dispus să ucidă pentru a pune mâna pe ea.

— Ei bine, un lucru e sigur. Am fost martorii începutului unei noi legende numai bună de adăugat în panopia Societății Arcanului.

Caleb se încruntă.

— Blestemul lui Sylvester Alchimistul?

— Sună interesant, nu crezi?

Două luni mai târziu...

Era bărbatul pe care ea îi așteptase, amantul hărăzit s-o distrugă. Dar mai întâi voia să-l fotografieze.

— Nu, spuse Gabriel Jones. Traversă biblioteca bogat mobilată, luă sticla de brandy și turnă câte o porție zdravănă în două pahare. Nu te-am adus la Casa Arcanului pentru a mă fotografia, domnișoară Milton. Te-am angajat pentru a fotografia colecția de artefacte și relicve a Societății. Chiar dacă, poate, îți dau impresia că sunt mai în vârstă, nu cred că pot fi catalogat încă drept o antichitate.

Gabriel nu e în nici un caz o relicvă, gândi Veneția. Într-adevăr, simțise la el puterea și siguranța unui bărbat matur. Dar toate aparențele indicau că avea exact vârsta potrivită pentru a o fermeca și a o atrage în vârtejul fierbinte al unei aventuri interzise.

De mult aștepta bărbatul potrivit pentru o asemenea întreprindere, gândi ea. După standardele societății, trecuse de vârsta la care o tânără se putea aștepta să contracteze o căsătorie. Responsabilitățile care căzuseră pe umerii ei cu un an și jumătate în urmă, când părinții ei fuseseră uciși într-un accident feroviar, îi pecetliseră soarta. Foarte puțini domni respectabili se arătau dispuși să ia de nevastă o femeie care se apropia de treizeci de ani și care mai avea în grijă și doi frați și o mătușă fată bătrână. Oricum, în ochii ei, instituția căsătoriei era destul de zdruncinată, și asta din cauza comportamentului răposatului ei tată.

Dar nici nu voia să-și petreacă restul vieții fără să fi cunoscut pasiunea fizică adevărată. O domnișoară în situația ei, gândi Veneția, avea tot dreptul să-și construiască singură fericirea.

Planul ei de a-l seduce pe Gabriel fusese foarte greu de pus în practică, mai ales că ea nu avea nici o experiență în acest domeniu. Desigur, din când în când, de-a lungul anilor, mai flirtase ocazional, dar singurele urmări fuseseră doar câteva săruturi experimentale.

Adevărul este că nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să merite riscurile implicate de o aventură interzisă. După moartea părinților, trebuise să se abțină cu orice preț să provoace un eventual scandal. Securitatea financiară a familiei ei depindea în totalitate de cariera ei de fotograf. Nu trebuia să facă nimic care ar fi putut să i-o pună în pericol.

Dar perioada asta magică de la Societatea Arcanului îi căzuse pur și simplu în poală; un dar pe care nu se așteptase niciodată să-l primească.

Totul se întâmplase cât se poate de normal, gândi ea. Un membru al misterioasei Societăți a Arcanului îi văzuse fotografiile făcute în Bath și o recomandase Consiliului, organul oficial de conducere al Asociației. Și se părea că membrii Consiliului erau hotărâți să immortalizeze în fotografii toate obiectele din muzeul lor.

Slujba avantajoasă îi oferise șansa fără precedent de a-și trăi cele mai secrete fantezii romantice.

— N-o să vă cer nici un ban în plus pentru portretul dumneavoastră, spuse ea repede. Suma pe care am primit-o în avans acoperă toate cheltuielile.

Și mult mai mult, gândi ea, încercând să nu-și arate satisfacția. Era încă uimită de suma incredibilă pe care Societatea o depusese la bancă în contul ei. Acest câștig neașteptat avea să-i schimbe literalmente viitorul, atât al său, cât și al micii sale familii. Dar aprecia că nu ar fi înțelept să-i împărtășească și lui Gabriel toate astea.

În profesia ei, imaginea era totul, așa cum sublinia mereu mătușa Beatrice. Trebuia să le lase clienților ei impresia că merita fiecare bănuț din suma imensă cu care o plățiseră.

Gabriel zâmbi, chipeș și misterios, și-i întinse un pahar cu brandy. Când degetele lui le atinseră pe ale ei, se simți străbătută de un fior. Nu era prima data când avea o astfel de senzație.

Nu mai întâlnește până acum un bărbat precum Gabriel Jones. Avea ochii unui vrăjitor de demult. Erau plini de secrete întunecate și impenetrabile. Flăcările care dansau în șemineul imens de piatră îi scaldau într-o lumină aurie suprafețele și unghiurile feței, care fusese parcă dăltuită de forțe puternice, elementare. Se mișca precum un prădător, cu o grație periculoasă, și arăta extraordinar de viril și de elegant în hainele lui de seară în alb și negru, excelent croite.

Una peste alta, gândi ea, era perfect pentru ce avea ea de gând.

— Costul nu este o problemă, domnișoară Milton, sunt sigur că știi asta foarte bine, spuse el.

Stânjenită, ea luă o înghițitură rapidă din paharul de brandy și se rugă ca lumina slabă să-i fi ascuns roșeața din obraji. Sigur că prețul, costurile nu erau o problemă, gândi ea stânjenită. Judecând după mobilierul care-i înconjura, Societatea Arcanului era evident finanțată dintr-o avere suficient de mare.

Ajunsesese la mormanul de piatră care se chema Casa Arcanului cu șase zile în urmă, adusă de o caleașcă particulară, modernă și confortabilă, pe care Gabriel o trimisese după ea la gara din sat.

Masivul vizitiu se dovedise foarte plicticos și vorbise foarte puțin după ce luase cunoștință de identitatea ei. Ridicase cu mare ușurință cuferele în care avea hainele, planșele, trepidul și substanțele necesare pentru dezvoltare de parcă ar fi fost pline cu pene și puf. Ea insistase să-și ducă singură aparatul de fotografiat.

Drumul de la gară durase aproape două ore. Se lăsase seara și Veneția își dăduse seama cu o neliniște crescândă ca era dusă în inima unui ținut pustiu, după toate aparențele nelocuit.

Când vizitiul taciturn oprise în fața unui conac vechi, construit peste ruinele unei și mai vechi mănăstiri, aproape că nu-și mai putu ascunde neliniștea care o înfiora. Începuse chiar să se întrebe dacă nu făcuse o mare greșeală când acceptase onorariul acela exorbitant.

Toate aranjamentele fuseseră făcute prin poștă. Sora sa mai tânără, Amelia, care lucra ca asistenta ei, plănuise să o însoțească. Dar în ultimul moment Amelia răcise foarte rău. Mătușii Beatrice nu-i prea plăcuse ideea ca Veneția să plece singură și să ducă la capăt treaba pentru care fusese angajată, dar până la urmă necesitățile financiare învinseseră. După ce impresionanta sumă de bani fusese depusă în bancă pe numele ei, Veneția nu se mai gândise nici o clipă să refuze proiectul.

Locația izolată a Casei Arcanului îi trezise multe îndoieli, dar prima ei întâlnire cu Gabriel Jones răspândise toate temerile.

În prima seară, când fusese condusă la el de către un majordom tăcut, fusese aproape copleșită de prezența lui. Senzația fusese atât de puternică încât îi trezise și îi ațâțase toate simțurile, inclusiv o viziune foarte specială de care nu pomenise nimănui, cu excepția membrilor propriei familii.

Atunci îi venise inspirația în legătură cu marele ei plan de seducție.

Era bărbatul potrivit, la timpul potrivit și la locul potrivit. După ce va pleca din Casa Arcanului erau slabe șanse să-l mai întâlnească pe Gabriel Jones. Chiar dacă printr-un noroc chior drumurile lor aveau să se mai încrucișeze, ea simțea că el va fi destul de gentleman și va păstra secretul. Și suspecta că avea și el câteva secrete.

Familia ei, clienții și vecinii din Bath nu vor ști niciodată ce se întâmplase aici, gândi ea. Câtă vreme era în Casa Arcanului se simțea eliberată de regulile stricte ale societății, așa cum știa că n-avea să mai fie niciodată.

Până astăzi îndrăznise să spere că, în ciuda lipsei sale de experiență practică, seducția lui Gabriel Jones mergea destul de bine. Își dăduse seama că și el era atras de ea după privirile fierbinți pe care le surprindea uneori și după extraordinara aură de energie care îi învăluia ori de câte ori se aflau în aceeași încăpere.

În ultimele câteva zile cinaseră împreună, îndelung, și purtaseră în fața focului din șemineu discuții interesante, care atinseseră o largă paletă de subiecte. Diminețile luaseră micul dejun împreună, serviți de majordomul taciturn, și puseseră la punct detaliile planului și programului de fotografiat pentru ziua respectivă. Gabriel părea să se bucure de compania ei la fel cum și ea se bucura de a lui.

Era o singură problemă. Era a șasea noapte pe care o petrecea la Casa Arcanului și totuși Gabriel nu încercase nici măcar să o îmbrățișeze, darmite s-o ducă în brațe într-unul dintre dormitoare de la etaj.

Într-adevăr, existaseră multe mici intimități, scurte, dar extrem de ațâțătoare: mâna lui puternică și caldă pe cotul ei atunci când o conducea

într-o cameră, o atingere obișnuită, aparent nevinovată, un zâmbet senzual care promitea mai mult decât ducea la îndeplinire.

Totul foarte provocator, desigur, dar nimeni nu ar fi putut numi toate astea drept indicii sigure că el ar dori-o suficient ca să facă o pasiune pentru ea.

Veneția începuse să se teamă că va pierde ocazia. În câteva zile avea să plece din Casa Arcanului pentru totdeauna. Dacă nu făcea curând o mișcare, visele sale riscau să rămână neîmplinite.

— Se vede că ai progresat destul de mult, spuse Gabriel. Se duse la fereastră, privind peisajul scăldat de razele lunii. Crezi că vei reuși să termini la termen?

— Foarte probabil, spuse ea. Din nefericire, adăugă în gând. Ar fi dat orice pentru o scuză care să-i ofere ocazia de a mai rămâne. Ultimele câteva zile au fost foarte însorite, așa că n-am avut probleme cu lumina.

— Asta este întotdeauna cea mai mare grijă a fotografilor, nu-i așa?

— Da.

— Din câte am auzit de la cei din sat, vremea o să continue să fie frumoasă.

Alte vești proaste, gândi ea întunecată. Vremea rea era singura scuză la care se gândise pentru a-și prelungi șederea.

— Ce bine, spuse ea politicoasă.

Timpul se scurgea rapid. O cuprinse un sentiment de disperare. Poate Gabriel o dorea, dar părea prea gentleman pentru a întreprinde ceva.

Planurile ei cu privire la cel puțin o noapte de pasiune interzisă începeau să se evapore. Trebuia să acționeze.

Dădu rapid pe gât și restul de brandy din pahar. Simți cum îi arde gâtul și esofagul, dar căldura aceea îi dădu curajul să se ridice în picioare.

Puse hotărât paharul deoparte, zgomotul pe care acesta îl scoase când se lovi de masă fiind evocator în acest sens.

Acum ori niciodată. Oare s-ar simți stânjenit dacă i s-ar arunca în brațe? Cu siguranță. Orice gentleman adevărat ar fi șocat de un asemenea comportament nemaivăzut. Până și ca se simțea stânjenită numai fiindcă se gândise la așa ceva. Și dacă o respingea? Umilința ar fi de nesuportat.

Situația impunea subtilitate.

Căută o sursă de inspirație. Afară, razele lunii scăldau terasa. Împrăștia o vrajă foarte romantică, gândi ea.

— Apropo de condiții atmosferice, spuse ea, străduindu-se să păstreze un ton cât mai calm, parcă s-a cam încălzit aici, nu vi se pare? Cred c-am să iau puțin aer curat înainte de a mă retrage. N-ați vrea să mă însoțiți, domnule?

Se îndreptă spre ușile de sticlă care dădeau spre terasă cu un mers - spera ea - ademenitor.

— Da, bineînțeles, spuse Gabriel.

Își simți inima tresărind. Chestia asta chiar ar putea să meargă.

O urmă până la ușă și i-o deschise. Când ea păși pe terasa de piatră, aerul rece al nopții o lovi cu o forță neașteptată. Optimismul ei scăzu dramatic.

S-a cam ales praful de planul meu extraordinar, gândi ea. Temperatura destul de scăzută avea foarte puține șanse să-l îndemne pe Gabriel la gesturi pătimașe.

— Ar fi trebuit să-mi iau un șal, spuse ea încrucișându-și brațele pe sub săni pentru a se încălzi.

Gabriel își sprijini un picior pe micul zid de piatră care înconjura terasa și privi scrutător cerul înstelat al nopții.

— Cerul senin și atmosfera liniștită sunt semne că mâine vom avea o zi foarte însorită, spuse el.

— Minunat.

Îi aruncă o privire. Văzu, în lumina lunii, că pe față îi apăruse unul din zâmbetele acelea misterioase.

Dumnezeule, îl amuza oare slaba ei tentativă de seducție? Se temea de asta mai mult decât de eventualitatea unei respingeri.

Își strânse și mai tare brațele în jurul pieptului și își imaginează fotografia-portret pe care i-ar fi făcut-o lui Gabriel dacă el i-ar fi oferit ocazia. În poză ar fi apărut zone de umbră intensă, puternică, gândi ea, reflexii ale acelei energii întunecate, invizibile pe care o emana.

Conștientizarea acestui fapt n-o alarmă. Știa că întunecimea aceea metafizică ce plutea în jurul lui Gabriel era dovada voinței lui puternice și a stăpânirii de sine. Nu era genul acela de energie supărătoare care emana dintr-o minte înfierbântată. Văzuse din când în când astfel de halouri îngrozitoare la unele dintre persoanele pe care le fotografiase. Acest gen de experiențe îi provocau întotdeauna o senzație de respingere și teamă.

Gabriel Jones era foarte, foarte diferit.

Contemplă noaptea și încercarea ei eșuată de seducție. N-avea nimic de câștigat dacă va continua să stea acolo și să tremure. Putea foarte bine să admită că dăduse greș și să se retragă în bibliotecă, unde măcar era cald.

— Văd că ți-e cam frig, spuse Gabriel. Dă-mi voie.

Spre uimirea ei, îl văzu descheindu-și sacoul elegant și scoțându-l cu o fluidă grație masculină. Până să se dezmeticească bine, îi pusese deja haina pe umeri.

Lâna fină reținuse căldura trupului de bărbat, încălzind-o instantaneu. Inhală și reținu mirosul lui.

Nu încerca să dai prea multe înțelesuri acestui mic gest galant, își spuse ea. Se poartă doar ca un gentleman.

Și totuși, intimitatea situației era nespus de plăcută. Ar fi vrut să nu mai dea jos niciodată haina aceea.

— Trebuie să vă spun că mi s-a părut foarte interesantă slujba pe care mi-ați oferit-o, spuse ea, înfofolindu-se mai bine în haină. Atât din punct de vedere artistic, cât și educațional. Până să ajung aici, nu știam nici măcar că există o Societate a Arcanului.

— Evitarea oricăror aspecte care să ne aducă în ochii și atenția publicului este una dintre obligațiile tuturor membrilor Societății.

— Mi-ați spus-o destul de clar, admise ea. Știu că nu este treaba mea, dar nu pot să nu mă întreb de ce Societatea este atât de preocupată să mențină o astfel de atmosferă misterioasă.

— Pune asta pe seama tradiției. Gabriel zâmbi din nou. Societatea a fost fondată în urmă cu două sute de ani de către un alchimist obsedat de secrete. Iar pe parcursul anilor, membrii Societății au păstrat o atitudine identică.

— Da, dar acum suntem în epoca modernă. Nimeni nu mai ia astăzi alchimia în serios. Chiar și spre sfârșitul secolului al șaptesprezecelea era considerată una dintre artele întunericului, nu o știință adevărată.

— Știința a avut întotdeauna zonele ei mai întunecate, domnișoară Milton. Granița dintre cunoscut și necunoscut este foarte neclară, asta ca să fim indulgenți. În ziua de azi cei care explorează aceste zone obscure spun că fac studii și cercetări metafizice sau parapsihologice. În realitate, sunt niște alchimiști moderni care navighează sub un steag nou.

— Societatea Arcanului e angajată în studii parapsihologice? Întrebă ea uimită.

Pe moment se gândi că nu îi va răspunde la întrebare. Apoi îl văzu înclinând capul o singură dată.

— Corect, spuse el.

Veneția se încruntă.

— Iertați-mă, dar în acest caz, secretomania asta mi se pare foarte ciudată. Până la urmă parapsihologia reprezintă un domeniu de studiu foarte respectat în ziua de azi. Da, se spune că în Londra poți participa la ședințe de spiritism în orice noapte a săptămânii. Și există un mare număr de jurnale serioase care se ocupă de investigații parapsihologice, jurnale și reviste care apar în fiecare lună.

— Cei din Societatea Arcanului îi consideră pe majoritatea celor care susțin că au puteri paranormale ca pe niște escroci și șarlatani.

— Înțeleg.

— Investigatorii și cercetătorii Societății Arcanului își iau munca foarte în serios, adăugă Gabriel. Nu vor să fie asociați cu impostori sau escroci.

Din tonul vocii lui se înțelegea foarte clar că și părerea lui erau la fel de puternice asupra acestui subiect. E sigur că nu era cel mai bun moment să-i spună că și ea poate vedea aure.

Strânse marginile sacoului mai aproape de trup și se retrase în intimitatea și în siguranța pe care i le ofereau propriile ei secrete. Nu voia cu nici un chip ca amantul din fanteziile ei să o considere un șarlatan. Și totuși, nu se putu abține să nu protesteze puțin înainte de a abandona subiectul.

— Personal, spuse ea, prefer să-mi păstrez mintea deschisă. Și cu siguranță nu cred că toți care susțin că au puteri paranormale sunt șarlatani sau escroci.

El întoarse capul și o privi.

— Cred că nu m-ai înțeles cum trebuie, domnișoară Milton. Membrii Societății sunt gata să recunoască cum că există posibilitatea ca unele persoane, unii indivizi să posede puteri paranormale. Tocmai această posibilitate este motivul pentru care Societatea continuă să existe.

— Și dacă Societatea se concentrează pe parapsihologia în stare naturală, de ce a adunat aceste destul de stranii artefacte în muzeul de aici, de la Casa Arcanului?

— Se crede că toate antichitățile din această colecție posedă o oarecare importanță metafizică, fie reală, fie imaginară. Ridică din umeri. Cred că putem spune fără a greși prea mult că în majoritatea cazurilor este vorba de cea de-a doua variantă. Oricum ar fi, toate aceste relicve au fiecare în parte o însemnătate istorică și de studiu, cel puțin din punctul de vedere al Societății.

— Trebuie să vă spun că multe dintre artefacte mi se par foarte neplăcute, chiar tulburătoare într-o anumită măsură.

— Chiar așa, domnișoară Milton? o întrebă el foarte încet.

— Scuzele mele, domnule, spuse ea repede. N-am vrut să jignesc gustul dumneavoastră, ori al celorlalți membri ai Societății.

El părea amuzat.

— Nu-ți fie teamă, domnișoară Milton. Nu mă ofensez așa de ușor. Și se întâmplă ca dumneata să fii o femeie cu mult simț artistic. Artefactele de aici, de la Casa Arcanului, nu au fost adunate cu o preocupare pentru eleganță sau simț artistic. Toate au fost aduse aici doar pentru studiu științific.

— Și de ce a hotărât Societatea ca toate obiectele din colecție să fie fotografiate?

— Mulți membri ai Asociației, răspândiți prin Anglia și prin întreaga lume, își doresc să examineze aceste relicve, dar nu pot să bată drumul până la Casa Arcanului. Conducătorul Societății a hotărât să fie angajat un fotograf care să pozeze aceste artefacte, astfel încât acei membri care nu pot să le vadă pe viu să poată studia fotografiile.

— Societatea plănuiește să facă albume cu fotografiile și apoi să distribuie albumele membrilor săi din toată lumea?

— Da, asta este intenția, spuse el. Însă în același timp Societatea nu dorește ca aceste fotografii să poată fi văzute de public, cu atât mai puțin de vânzătorii de curiozități. Tocmai de aceea, așa cum este prevăzut și în contract, negativele vor ajunge în posesia mea. Astfel, numărul de copii poate fi controlat foarte strict.

— Cred că vă dați seama că termenii contractului nostru sunt foarte neobișnuiți. Până la acest angajament obișnuiam să păstrez eu negativele fotografiilor făcute de mine.

— Apreciez rezerva dumitale de a schimba regulile după care lucrezi de obicei. Sprâncenele lui se ridicară ușor. Dar cred că Societatea și-a asigurat o compensație pe măsură în această privință.

Ea simți că roșește.

— Da.

El se mișcă ușor în umbră și coborî bocancul de pe balustradă. Mișcările lui nu aveau nimic neobișnuit, dar reușeau cumva să închidă, să micșoreze spațiul dintre ei, să dea senzația unei intimități care făcea ca inima ei să-și iuțească bătăile.

Întinse mâna și o apucă ușor de poala sacoului în care se înfășurase.

— Îmi pare bine că ești mulțumită de condițiile financiare ale contractului.

Ea înlemni, conștientă de apropierea emoționantă a degetelor lui puternice. Cu siguranță, nu era o atingere obișnuită, gândi ea.

— Sper ca și dumneavoastră să fiți mulțumiți de munca mea, spuse ea.

— Am văzut suficient în ultimele câteva zile pentru a-mi da seama că ești un fotograf excelent, domnișoară Milton. Fotografiiile făcute de dumneata sunt remarcabil de clare și detaliază fiecare aspect.

Ea înghiți greu și se strădui să-și compună o imagine de femeie de lume.

— Chiar dumneavoastră ați spus că vreți să puteți distinge toate inscripțiile și toate detaliile gravate pe fiecare artefact.

— Detaliile și claritatea sunt foarte importante.

Prinse ambele revere ale hainei și o trase mai aproape. Ea nu încercă să reziste. După asta tânjise în ultimele zile și nopți, își reaminti ea. Nu se va pierde tocmai acum.

— Munca aici mi se pare foarte... stimulativă, șopti ea, cu ochii țintă la gura lui.

— Chiar așa?

— Oh, da. Abia mai putea respira.

El o strânse și mai aproape.

— Aș greși mult dacă aș trage concluzia că și pe mine mă găsești destul de interesant? întrebă el. Sau am apreciat greșit relația dintre noi?

Emoția o învălui, mai strălucitoare decât flacăra batoanelor de magneziu pe care le folosea uneori pentru a-și lumina subiecții. Gura i se uscă instantaneu.

— Te găsesc foarte atrăgător, domnule Jones.

Se apropie și mai mult de el, deschizându-și buzele, invitându-l s-o sărute.

În sfârșit, el reacționează. Gura i se apropie de a ei, încet, căutând. Ea se surprinse scoțând un sunet moale, plin de dorință, apoi, prinzând curaj, îl cuprinse cu brațele pe după gât, agățându-se de el aproape cu disperare.

Sacoul călduros îi alunecă de pe umeri, dar ea nu îi dădu atenție. Nu mai avea nevoie de veșmântul acela. Gabriel o strângea cu putere la pieptul lui. Căldura trupului său și energia invizibilă a aurei lui o învăluiau.

Sărutul era mai presus de fanteziile ei cele mai sălbatice, de toate visele ei. Gabriel rămânea un personaj destul de enigmatic, dar măcar acum știa că dorința pe care o simțea pentru ea era foarte reală.

Planul ei de seducție fu un succes deplin.

— Cred, spuse Gabriel cu buzele lipite de gâtul ei, că e momentul să ne întoarcem înăuntru.

O luă în brațe cu ușurință, de parcă ar fi cântărit cât un fulg, și o duse înapoi în bibliotecă, unde căldura focului din șemineu îi învălui.

O lăsă jos, pe picioarele ei, în fața șemineului. Cu buzele încă lipite de ale ei, începu să-i desfacă încet copcile corsajului rochiei. Veneția începu din nou să tremure, în ciuda căldurii flăcărilor din cămin și fu brusc mulțumită că se număra printre femeile care considerau corsetele nesănătoase și inconfortabile. Ar fi fost foarte ciudat într-adevăr, gândi ea, să stea și să-l privească pe Gabriel chinându-se să-i desfacă toate șireturile.

Dezorientată și un pic dezechilibrată, încleștă instinctiv mâinile pe umerii lui. Îi simți mușchii încordați sub cămașă și o fierbințeală ciudată, neobișnuită începu să se răsucescă în măruntaiele ei.

Sub imperiul unui impuls, îndoii mâinile și înfipse unghiile în el.

Gabriel zâmbi ușurel.

— Ah, dulcea mea domnișoară Milton, chiar cred că mă vei înnebuni în noaptea asta.

Rochia grea căzu înainte ca ea să-și dea seama că el reușise să o desfacă. Volanele purpurii se adunară la picioarele ei. Trase brusc aer în piept când el îi cuprinse sânii în palme. Prin materialul fin al desuurilor simțea foarte pregnant atingerea degetelor lui care-i dezmierdau delicat sfârcurile.

Apoi își simți părul căzându-i pe umerii goi. Mi-a scos agrafele, gândi ea.

Îi trecu prin minte că, deși era vorba de planul ei de seducție, acum el făcea toată treaba. Ca o femeie de lume, cu siguranță ar trebui să facă și ea ceva.

Apucă un capăt al cravatei lui și trase cu putere.

Poate chiar prea tare.

Gabriel râse încet.

— Vrei să mă sugrumi înainte să terminăm ce-am început, domnișoară Milton?

— Îmi pare rău, șopti ea îngrozită.

— Dă-mi voie mie.

Își deznodă cravata, apoi, spre uimirea ei, i-o puse ei ușor în jurul gâtului. În lumina flăcărilor, ochii lui se întunecară, cuprinși de ceea ce ea știa că era dorință.

În câteva secunde, singurul lucru pe care-l mai avea pe ea era fâșia aceea de mătase neagră. Închise ochii, conștientă că stătea goală în fața bărbatului visurilor sale.

— Ești foarte frumoasă, spuse el, cu buzele lipite de gâtul ei.

Ea știa că nu era chiar purul adevăr, dar brusc începu să se simtă chiar drăguță, atât era de puternică vocea lui și atmosfera din cameră.

— Și tu la fel, reuși ea să articuleze, subjugată.

El râse încet, o luă în brațe și o întinse pe pernele de catifea ale canapelei. Închise ochii, amețită de valurile de excitare și de senzațiile care îi străbăteau trupul. Capătul canapelei se lăsă sub greutatea lui. Auzi cum un bocanc, apoi celălalt se prăbușesc pe podea.

Îl simți ridicându-se de pe canapea. Deschise ochii și îl văzu scoțându-și cămașa. În lumina aurie a flăcărilor îi putea distinge trupul suplu, bine făcut.

Își scoase pantalonii și-i aruncă cât colo.

Când se întoarse din nou spre ea, putu să-i vadă erecția și înlemni.

Și el rămase nemișcat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Nimic, reuși ea să îngaime. N-ar fi putut să-i spună că vedea prima oară un bărbat adult gol și în erecție. O femeie modernă ar trebui să fie familiarizată cu o astfel de priveliște, își reaminti ea.

— Mă găsești respingător? întrebă el, în continuare nemișcat.

Ea dădu încet drumul aerului din piept și zâmbi șovăielnic.

— Te găsesc foarte... stimulat, șopti ea.

— Stimulativ. Vorbea de parcă nu ar fi știut prea bine ce să înțeleagă din asta. Apoi îi zâmbi misterios. Cred că ai folosit același cuvânt pentru a descrie munca ta aici, la Casa Arcanului. Asta înseamnă că ai vrea să-ți instalezi aparatul de fotografiat înainte de a continua?

— Domnule Jones!

Se apropie de ea, mormăind un chicotit masculin. Se lăsă peste ea, strecurându-și o coapsă musculoasă între picioarele ei.

Respira greu, seducător, murmurând cuvinte obscene cu gura lipită de sânii ei. Răspunse instinctiv, nu cu cuvinte, pentru că nu mai putea vorbi, ci cu trupul ei. Se răsucea și se arcuia sub greutatea lui, agățându-se de el.

Curând, el încetă să-i vorbească. Respirația lui devenise și mai gâfâitoare. Îi simțea mușchii încordându-se sub mâinile ei. Fiorii întunecați care-i parcurgeau trupul erau atât de intenși încât nu-și mai putea permite să piardă nici un moment ca să se mire, apoi îl simți coborând cu mâna între picioarele ei și mângâindu-i sexul.

Avea nevoie ca el s-o atingă în felul ăsta. De fapt, avea nevoie de mai mult, de mult mai mult.

— Da, șopti ea. Te rog, da.

— Orice, spuse el răgușit. Orice vrei. Trebuie doar să-mi ceri.

Continuă să o mângâie până în pragul unei descărcări pe care nu și-o putea descrie, până când devenise un ghem de dorință. Când el își strecură un deget în ea, nevoia ei deveni aproape insuportabilă, de nestăvilit.

Își dădu seama că și el era încercat de aceleași senzații. Gemea, de parcă ceva, înlăuntrul lui, îl durea. N-o mai mângâia cu delicatețea tandră a unui amant gentleman. În schimb, începuse să se lupte pentru îmbrățișarea ei, ațâțând-o, provocând-o. Ea-i rezista, amplificând această luptă senzuală.

— Ai fost făcută pentru mine, spuse el brusc, de parcă smulgea cuvintele din el. Ești a mea.

Era o declarație, nu o constatare. Declarația unui fapt indiscutabil.

Îi prinse fața între mâini.

— Spune-o. Spune că ești a mea.

— Sunt a ta. Pentru seara asta, adăugă ea în gând. Își trecu unghiile peste spatele lui.

În jurul lor se iscuse un vârtej de energie. Aura ei, gândi ea într-un colț îndepărtat al minții, se combinase cumva cu a lui și dăduse naștere unei furtuni metafizice care-i învăluiseră pe amândoi.

Când miji puțin ochii, își dădu seama că viziunea ei paranormală fluctua. Lumini și umbre își schimbau locurile din nou și din nou.

Gabriel își folosi o mână ca să se așeze mai bine. Se arcui și o pătrunse adânc, dintr-o singură mișcare lungă.

Durerea o străbătu, scoțând-o din transa senzuală.

Gabriel înlemni, cu toți mușchii încordați.

— Drăcia dracului, murmură el. Înălță capul și o privi cu niște ochi ce păreau la fel de periculoși ca și aura lui întunecată. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că știam că, dacă aș fi făcut-o, te-ai fi oprit, șopti ea. Își trecu degetele prin părul lui. Și nu voiam să te oprești.

El gemu.

— Veneția.

Dar energia care se crease între ei devenea din nou puternică. Gabriel coborî gura spre a ei și îi aplică un sărut apăsător, semn al pasiunii și o marcă a posesiei.

Când o eliberă, ea își ținu respirația și se strădui să se armonizeze cu această năvală în intimitatea ei.

— Nu, spuse Gabriel. Mișcă-te. Vorbea de parcă avea probleme cu respirația.

Ea zâmbi puțin, își puse brațele în jurul gâtului lui și-l trase mai aproape.

— Îți dai seama că o să plătești pentru asta, spuse el.

— Sper din toată inima.

El începu să se retragă foarte încet.

— Nu. Se strânse în jurul lui, încercând să-l țină înăuntrul ei.

— Nu plec nicăieri, o asigură el.

Vorbele lui erau atât o promisiune, cât și o minunată amenințare.

O pătrunse din nou, umplând-o, întinzând-o la limită. Ea o dorea cu disperare, dar simțea că nu poate mai mult.

Fără nici un fel de avertisment, tensiunea imensă din interiorul ei fu descătușată în valuri succesive – o plăcere imensă, vecină cu durerea.

Cu un geamăt victorios, Gabriel se mai năpusti în ea pentru o ultimă dată. Orgasmul lui îi făcu aura să strălucească atât de tare încât ea se miră cum de nu fusese scaldată în lumină întreaga Casă a Arcanului.

Mult mai târziu, îl simți pe Gabriel mișcându-se. Se ridică încet, cu mâna lui încă odihnindu-se pe sânul ei. O studie îndelung în lumina flăcărilor din cămin, apoi înclină capul, o sărută și se ridică.

Îi adună obiectele de lenjerie și i le dădu. Apoi se întinse după pantalonii lui.

— Cred, spuse el, că îmi datorezi o explicație.

Ea mototoli țesătura delicată a cămășii între degete.

— Ești supărat că nu ți-am spus că n-am mai făcut așa ceva niciodată.

El o privi îngândurat, aproape amuzat.

— Supărat nu este cel mai potrivit cuvânt. Sunt încântat să știu că n-ai mai făcut niciodată așa ceva cu un alt bărbat. Dar ar fi trebuit să mi-o spui de la început.

Ea ridică din umeri în timp ce își punea cămașa.

— Dacă ți-aș fi spus, ai mai fi continuat proiectul?

— Da, draga mea. Fără nici o urmă de îndoială.

Se uită în sus, spre el, uimită.

— Adevărat?

— Adevărat. Zâmbi ușor. Dar îmi place să cred că aș fi procedat cu ceva mai multă delicatețe.

— Eu... înțeleg.

Îi privi fața luminată de flăcările din șemineu.

— Te șochează chestia asta?

— Nu sunt sigură. Da, cred că mă șochează.

— De ce? Credeai adică despre mine că sunt un gentleman veritabil?

— Ei bine, da, admise ea.

— Și eu am crezut despre tine că ești o doamnă cu experiență de viață.

Se pare că ne-am înșelat amândoi într-o mică măsură.

— Într-o mică măsură? repetă ea calm.

— Da, dar acum nu mai contează. Se încheie la pantaloni. Spune-mi, ce te-a făcut să te decizi să mă cucerești?

Ratată, subtilitatea ei. Se jena că planurile ei fuseseră atât de transparente.

— Ținând seama de vârsta mea și de circumstanțele actuale, începuse să-mi fie tot mai clar că este foarte probabil să rămân nemăritată, spuse ea. Ca să-ți spun sincer, domnule, n-am văzut nici un motiv care să mă oblighe să-mi refuz gustul pasiunii pentru tot restul vieții. Dacă aș fi fost bărbat, nimeni nu s-ar fi așteptat din partea mea la un celibat perpetuu.

— Ai dreptate, bineînțeles. În anumite privințe, societatea are reguli diferite pentru bărbați și pentru femei.

— Cu toate acestea, regulile rămân reguli. Ofta. Reguli care sunt fluturate ori de câte ori apare un pericol. Am anumite responsabilități față de familia mea. Trebuie să fiu foarte atentă să nu mă implic în vreun scandal care să-mi afecteze cariera de fotograf. Este singura noastră sursă de venit.

— Dar când ai ajuns în Casa Arcanului te-ai gândit că această situație îți oferă ocazia de a experimenta o aventură interzisă, nu-i așa?

— Da. Se îmbrăcase deja. Își făcu de lucru cu copcile corsajului. Și păreai că n-ai nimic împotriva, domnule. De fapt, mi s-a părut că păreai chiar să agreezi implicarea în acest experiment al meu.

— Într-adevăr, mi-a plăcut.

— Ei bine, deci asta este. Ușurată că logica ei se dovedise fără cusur, reuși să și zâmbească. Niciunul dintre noi nu trebuie să-și facă vreo problemă în legătură cu ce s-a petrecut aici în seara asta. În curând drumurile noastre se vor despărți. Când mă voi întoarce acasă, la Bath, totul nu va mai fi decât un vis.

— Nu știu ce părere ai tu, spuse Gabriel, parcă mai întunecat dintr-odată, dar eu cred că am nevoie de o gură de aer curat.

— Nu vă fie cu supărare, domnule, dar întotdeauna sunteți atât de capricios după ce faceți dragoste?

— Se întâmplă să am și eu sensibilitățile mele.

O luă de mână și o conduse din nou pe terasă. Sacoul pe care i-l dăduse zăcea acum pe piatra rece. Îl ridică și i-l puse din nou pe umeri.

— Așa, spuse el, apucând reverele sacoului pentru a o ține acolo unde o voia, aproape de el. Cât privește teoria cum că tot ce s-a întâmplat aici în seara asta va fi în curând doar un vis...

— Ce e cu ea?

— Am vești pentru tine, draga mea. Situația creată între noi este puțin mai complicată decât crezi.

— Nu înțeleg, șopti ea.

— Crede-mă, știu foarte bine chestia asta. Dar nu cred că seara asta este cel mai bun moment pentru o explicație completă. Cred că n-ar fi târziu să o facem mâine.

Lăsă capul în jos pentru a o săruta din nou. Dar de data asta ea nu se mai putu abandona total îmbrățișării lui. În sufletul ei începea să-și facă loc nesiguranța. Poate că, până la urmă, făcuse o mare greșală.

Gabriel părea să aibă un temperament foarte schimbător. Una peste alta, se purta foarte ciudat pentru un bărbat care abia fusese angajat într-un act atât de pătimaș. Dar, ce știa ea despre comportamentul bărbaților în asemenea situații?

Gura lui o acoperi pe a ei. Ea deschise ochii, își propti mâinile în umerii lui și împinse cu putere. Parcă încerca să mute un munte din loc. Gabriel nu se clinti, dar înălță capul.

— Îmi refuzi un sărut de noapte bună? întrebă el.

Nu-i răspunse. Voia să-i vadă mai întâi aura. I-ar fi dat indicii despre adevăratele lui sentimente.

O secundă sau două, viziunea ei șovăi între normal și paranormal. Luminile și umbrele își schimbă locul unele cu altele. Noaptea luă aspectul unui negativ.

Aura lui Gabriel deveni vizibilă. Dar apăru și o alta.

Speriată, se uită spre pădurea întunecată de dincolo de grădină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gabriel încet.

Își dădu seama că el înțelesese imediat că era ceva în neregulă.

— E cineva printre copacii de acolo, spuse ea.

— Unul dintre servitori, sugeră el, întorcându-se să se uite.

— Nu. La Casa Arcanului erau foarte puțini servitori. În ultimele câteva zile, curiozitatea o făcuse să umble prin toată Casa și astfel ajunsese să le cunoască auzurile tuturor celor ce stăteau acolo. Persoana care se strecura printre copacii deși avea o aură care-i era străină.

Mai apăru încă o aură, înaintând iute în spatele primei.

N-avea nici un rost să încerce să-i explice lui Gabriel ce văzuse. Era mai bine să-l lase să creadă că viziunile ei erau foarte exacte. Într-un fel, ăsta era adevărul.

— Sunt doi, spuse ea încet. Se furișează. Cred că vor să ajungă la intrarea în seră.

— Da, spuse el. Îi văd.

Se uită la el, uimită. Aurele intrușilor erau vizibile pentru simțurile ei paranormale, dar nu-i venea să creadă că Gabriel putea să distingă siluetele celor doi bărbați folosindu-se doar de vederea lui normală. Lumina lunii pătrundea greu printre ramurile copacilor care înconjurau Casa Arcanului.

N-avu timp să-l întrebe nimic. El se pusese deja în mișcare.

— Vino cu mine. Se întoarse și o prinse de braț.

Cu un gest automat, își strânse haina mai tare în jurul ei ca să nu-i alunece de pe umeri. O trase repede prin ușile mari ale terasei, înapoi în căldura primitoare a bibliotecii.

— Unde mergem? întrebă ea, aproape cu răsuflarea tăiată.

— Nu avem de unde să știm cine sunt acele două persoane sau ce caută aici. Vreau să plec imediat din locul ăsta.

— Lucrurile mele...

— Lasă-le. Nu e timp pentru bagaje.

— Aparatul meu de fotografiat, spuse ea, încercând să-și înfigă călcâiele în podea. Nu pot să-l las aici.

— Poți să-ți cumperi altul cu banii pe care o să-i primești pentru slujba asta.

Era adevărat, dar nu-i plăcea să-și lase în urmă prețiosul echipament, cu atât mai puțin hainele. Rochiile pe care și le adusese cu ea la Casa Arcanului erau cele mai bune pe care le avea.

— Domnule Jones, ce se petrece aici? Sunt sigură că reacția dumneavoastră este exagerată. Dacă chemați servitorii, ei vor putea să se asigure că acei răufăcători nu vor intra în casă.

— Mă îndoiesc foarte tare că cei doi indivizi sunt doar niște hoți obișnuiți. Gabriel se opri lângă birou și apucă cordonul de catifea al clopoțelului. Trase de el de trei ori, scurt. Asta o să-i avertizeze pe servitori. Au primii instrucțiuni speciale tocmai pentru astfel de urgențe.

Deschise sertarul de jos al biroului și luă ceva de acolo Când se îndreptă, Veneția văzu că avea în mână un pistol.

— Vino cu mine, ordonă el. O să te scot în siguranță de aici, apoi o să mă ocup de „oaspeți”.

Îi trecură prin minte o sută de întrebări, dar nu avea cum să ignore tonul autoritar al comenzii. Orice se petrecea aici, Gabriel credea fără îndoială că era vorba de ceva mai mult decât o simplă spargere.

Își apucă poalele grele ale rochiei și se grăbi după el. Presupuse că se vor îndrepta spre ușa care dădea în holul central. Dar, spre uimirea ei, Gabriel o luă către o statuie clasică a unui zeu grec de lângă un raft de cărți și mișcă unul dintre brațe.

De undeva, din adâncul peretelui, răzbătu geamătul unor balamale masive, grele. O bucată de lambriu se dădu încet la o parte, dezvăluind capătul unei scări. Nu putea vedea decât primele câteva trepte. Restul se pierdea în întuneric.

Gabriel luă un felinar din capătul scărilor și îl aprinse. Pâlpâirea galbenă a lămpii se împrăștie în marea de întuneric care înghițea scările. O așteptă până când ajunse pe prima treaptă și trase ușa de perete în spatele lor.

— Ai grijă, spuse Gabriel, privind spre adâncurile întunecate. Treptele astea sunt foarte vechi. Datează de pe vremea când a fost înălțată mănăstirea.

— Unde duc?

— Spre un tunel secret care servea cândva ca ieșire în cazul unui atac, spuse el.

— Ce te face să crezi că acele două persoane nu sunt doar niște spărgători obișnuiți?

— În afara membrilor Societății, foarte puține persoane știu că există Casa Arcanului, cu atât mai puțin locația acesteia. Îți amintești că ai fost adusă aici cu o caleașcă închisă. Ai putea să mai găsești drumul înapoi?

— Nu, recunosc eu.

— Toți vizitatorii care vin la Casa Arcanului sunt aduși în aceleași condiții. Și totuși, cei doi răufăcători păreau să știe exact unde merg și ce caută. De aceea trebuie să presupun că nu e vorba doar de niște simpli spărgători care au dat din întâmplare peste o casă numai bună de jefuit.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Gabriel ajunse la sfârșitul treptelor. Veneția abia reuși să evite ciocnirea cu el.

Flacăra tremurătoare a felinarului lumina un coridor cu pereții de piatră. Mirosul de pământ reavăn și de vegetație putredă era pătrunzător. Spre marginea cercului de lumină se ghiceau mișcări suspecte. O pereche de ochi mici și răi străluciră o clipă.

Șobolani, gândi Veneția. Exact ce lipsea pentru completarea acestui tablou al groazei. Își ridică poalele rochiei și mai sus ca să vadă pe unde pășește.

— Pe aici, ordonă Gabriel.

Îl urmă de-a lungul tunelului scund și întortocheat, aproape fugind ca să țină pasul cu el. Gabriel trebuia să-și țină capul aplecat pentru a evita să se lovească de vreo piatră din tavan.

O străbătu o nouă senzație neplăcută. Tunelul părea că o împresoară. Se luptă cu panica, silindu-se să se concentreze în urmărirea lui Gabriel.

— Te simți bine? întrebă el.

— E foarte strâmt aici, răspuse ea cu o voce sugrumată.

— Nu mai avem mult, îi promise el.

Nu-i mai putea răspunde. Era prea ocupată cu rochia și cu mișcările dezordonate ale micii crinoline care amenințau să o dezechilibreze.

Tunelul mai făcu câteva cotituri. Chiar când era sigură că va începe să urle, coridorul se termină brusc într-un zid de piatră.

— Oh, Doamne, șopti ea, cred c-ar trebui să te avertizez că nu cred c-aș mai putea să fac drumul înapoi prin tunelul asta îngrozitor.

— Nu trebuie să ne întoarcem, spuse Gabriel. Am ajuns la destinație.

Întinse mâna și apucă un mâner greu de metal prins în peretele de piatră. Trase de el și o bucată de perete alunecă într-o parte.

Aerul rece al nopții inundă tunelul. Veneția respiră adânc, tremurând de ușurare.

Gabriel ieși prin deschizătură cu pistolul în mână.

— Willard? strigă el încet.

— Aici, domnule. O siluetă solidă se desprinsese din umbră.

Veneția îl recunoscuse pe vizitiul care o luase de la gară și o adusese la Casa Arcanului. Îl mai văzuse de câteva ori pe parcursul ultimelor zile.

— Excelent, spuse Gabriel. Ți-ai luat pistolul?

— Da, domnule.

— Doamna Willard e în siguranță?

— E în trăsura, domnule. Scanton și Dobbs vă așteaptă la intrarea în Pivnița Mare, așa cum era indicat în planul pe care ni l-ați dat.

— O să le duci pe domnișoara Milton și pe doamna Willard în sat. Rămâi cu domnișoara Milton până se urcă în primul tren de dimineață.

— Da, domnule.

Gabriel se întoarse spre Veneția și coborî vocea.

— La revedere, draga mea. O să te caut eu când situația se va fi clarificat. Amintește-ți ce mi-ai spus în seara asta când erai în brațele mele. Ești a mea.

Nu-și putea crede urechilor. Intenționa să o mai vadă? Amețită, deschise gura să-l întrebe unde și când aveau să se reîntâlnească.

Dar Gabriel nu-i dădu răgazul să vorbească. O sărută o singură dată, foarte puternic. Era sărutul unui bărbat care își marca astfel posesia.

Înainte ca ea să-și poată reveni, el se întorsese deja și se îndrepta spre întunericul de la intrarea în tunel. Se concentrează scurt. Lumea deveni negativul propriei imagini. Reuși să mai vadă o dată aura întunecată, puternică a lui Gabriel, apoi el dispăru.

Înainte să-și recapete complet stăpânirea de sine, peretele de piatră reveni la forma inițială, lăsând-o singură cu Willard.

— Pe aici, domnișoară Milton, spuse Willard.

Ea se uită spre peretele solid de piatră.

— O să fie bine?

— Domnul Jones știe cum să aibă grijă de el.

— Poate că ar fi trebuit să mergi cu el.

— Domnului Jones nu-i prea place când nu îi sunt respectate ordinele, domnișoară Milton. Lucrez pentru Domnia Sa de prea multă vreme, așa că știu că e mai bine să fac ce-mi spune. Acum, hai să mergem. Avem drum lung până în sat.

Absentă, îl lăsă să o ajute să urce în trăsura cochetă. Menajera era deja acolo. Nu spuse nimic când se așeză în fața ei.

Willard trânti portiera și se urcă pe capră. Trăsura se clatină sub greutatea corpului său masiv. Auzi plesnetul sec al hățurilor.

Caii porniră, făcând-o pe Veneția să se afunde în pernele canapelei. Trase perdeluța de la fereastră și privi îndelung peretele de piatră în spatele căruia dispăruse Gabriel, până îl pierdu din vedere. Nu trecu mult și, când trăsura luă o curbă, peretele nu se mai văzu.

Ceva mai târziu își dădu seama că încă era îmbrăcată cu haina lui Gabriel. Se afundă și mai adânc în ea, desfătându-se cu parfumul lui.

Ca să vezi ce moment nepotrivit, gândi Gabriel. Iritarea se împletea cu anticiparea rece a vânătorii în vreme ce el parcurgea înapoi tunelul străvechi. Seara mersese într-adevăr foarte bine. Îi plăcuse grozav cucerirea lui, chiar dacă pe parcurs avusese parte și de câteva surprize. Dacă în univers ar exista măcar o urmă de dreptate, acum ar fi condus-o pe Veneția Milton sus, într-un dormitor intim.

Regreta teribil că fusese nevoit să o trimită acasă, dar, ținând seama de seriozitatea situației, nu avusese altă soluție. Încă nu știa ce căutau respectivii răufăcători și nici cât de periculoși puteau fi. Dar simplul fapt că reușiseră să găsească Casa Arcanului și ca păreau destul de familiarizați cu împrejurimile era un semn foarte rău.

Ajunse la trepte și le urcă repede. Odată ajuns sus, se opri și ascultă înainte de a deschide panoul secret.

Toate simțurile lui erau în alertă. În această stare de perfectă conștiență putea să-și detecteze prada și să-i anticipeze acțiunile cum numai un prădător adevărat putea să o facă.

Îl mâhnea faptul că fusese atât de concentrat asupra încercării lui de a decide cum și când să-i spună Veneției adevărul despre situația lor încât nu-i simțise imediat pe intruși. Era cel puțin jenant că-i văzuse ea prima. Evident, atenția și concentrarea lui aveau o altă direcție în momentul acela.

Și totuși, îl uimea peste măsură că ea reușise să-i vadă în desișurile cufundate în întuneric care înconjurau Casa Arcanului. Trebuia să discute cu ea pe tema asta la viitoarea lor întâlnire.

Partea psihică a naturii lui se va dovedi, fără îndoială, foarte utilă în rezolvarea a ceea ce se întâmpla în seara asta. Adevărul era însă că nu se putea folosi de simțurile sale paranormale fără să cadă pradă febrei reci a vânătorii. O simțea deja făcându-și loc în sinea lui, aprinzându-i sângele.

Tatăl lui era convins că simțurile paranormale reprezentau o dezvoltare nouă a ființelor umane. Dar Gabriel se întreba în secret dacă nu cumva, în cazul lui, era posibilă o involuție. Poate că, de fapt, calitățile sale umane regresaseră.

Când se afla în această stare, cea mai mare temere a lui era că sub hainele sale scumpe, sub pojghița de educație aleasă și sub manierele sale desăvârșite, el era de fapt chiar opusul omului cu adevărat modern. Se întreba chiar dacă nu cumva, de fapt, nu dovedea chiar caracteristicile unei ființe care ar fi putut fi descrisă ca primitivă.

Dacă teoriile domnului Darwin erau corecte, ce-ar fi el în cazul ăsta? se întreba Gabriel.

Erau două motive pentru care își dorea ca Veneția să fie departe de locul acesta în seara asta. În primul rând îl preocupa siguranța ei, ca și siguranța celeilalte femei din casă, doamna Willard.

În al doilea rând, voia ca Veneția să nu-l poată vedea în această stare, cuprins de febra vânătorii.

N-ar face o impresie prea bună în fața celei care avea să-i devină soție. Bath. O săptămână mai târziu...

Domnul Jones este mort. Veneția se uita îngrozită la micul anunț din ziar. Se simțea de parcă ar fi fost întoarsă pe dos.

— Imposibil. Nu poate fi adevărat.

Mătușa ei, Beatrice Sawyer, sora ei de șaisprezece ani, Amelia, și fratele ei, Edward, care avea doar nouă ani, ridicară privirile de la micul lor dejun.

Era un articol micuț, înghesuit lângă anunțurile cu transporturi navale. Veneția își dădu seama că fusese cât pe ce să treacă peste el.

Îngrozită, îl mai citi o dată, de data asta cu voce tare, pentru a-l auzi și ceilalți de la masă.

INCENDIU FATAL ȘI ACCIDENT ÎN NORD.

Trupul unui bărbat pe nume Gabriel Jones a fost descoperit în ruinele carbonizate rămase în urma incendiului clădirii cunoscute de localnici ca „Mănăstirea”. Tragicul eveniment a avut loc pe data de 16 ale lunii. Domnul Jones a fost găsit mort în mijlocul unei colecții de obiecte vechi. Evident, moartea a survenit în momentul în care unul dintre aceste obiecte i-a căzut în cap.

Se presupune că, în momentul în care s-a întâmplat tragicul accident, victima încerca să salveze respectivele antichități din calea incendiului care izbucnise în casă. Multe dintre obiectele care compuneau colecția, au fost distruse în vâlvătaie.

Trupul a fost identificat de menajeră și de soțul ei. Cei doi au declarat autorităților că domnul Jones se mutase în clădirea aceea cu doar puțină vreme înainte de izbucnirea teribilului incendiu în care și-a pierdut și viața. Niciunul dintre servitori nu știa prea multe despre patronul lor. Amândoi au declarat că era foarte secretos și chiar excentric în anumite privințe.

Împietrită, Veneția lăsă ziarul jos și se uită la cei cu care lua masa.

— Pe 16 noaptea am plecat eu de la Casa Arcanului. Nu e posibil. Mi-a spus că o să ne mai întâlnim. Mi-a spus că trebuie să discutăm anumite lucruri.

— Serios? Amelia era vizibil intrigată. Fața ei frumoasă se luminase de curiozitate. Despre ce voia să-ți vorbească?

Cu un efort de voință, Veneția se întoarse la realitate.

— Nu știu.

Beatrice se încruntă la ea prin ochelari.

— Te simți bine, dragă?

— Nu, spuse Veneția. Sunt șocată.

— Revino-ți, dragă, insistă Beatrice. Fața ei rotundă se zbârci de îngrijorare, dar și de un vag răspuns. Sigur, este destul de neplăcut să pierzi

un client bogat, dispus să ofere contracte de exclusivitate. Dar abia l-ai cunoscut pe gentlemanul acesta acum câteva zile. Și a mai și plătit în avans.

Veneția împături ziarul cu mare grijă. Nu-și putea stăpâni tremurul degetelor.

— Mulțumesc, mătușă Beatrice, spuse ea încet. Ca întotdeauna, dumneata știi să sublimezi ceea ce contează cu adevărat.

Beatrice venise să locuiască cu familia Veneției după ce renunțase să mai lucreze ca guvernantă și se devotase pe dată unor nesfârșite eforturi artistice. Era în casă când Veneția, Amelia și Edward primiseră vestea teribilului accident de tren în care își pierduseră viața părinții lor. Faptul că Beatrice se afla acolo îi ajutase să treacă cu bine peste această tragedie, ca și peste dezastrul financiar care urmasese.

— Nu ai spus că începuseși să ai sentimente atât de puternice pentru domnul Jones, exclamă Amelia, cu ochii mari de surpriză. Ai stat cu el doar câteva zile, nici măcar o săptămână. Și ne-ai asigurat că s-a comportat ca un gentleman desăvârșit.

Veneția preferă să nu-i răspundă.

— Din ce ne-ai spus tu, spuse Beatrice, se pare că cei doi servitori citați în ziar au dreptate. Se pare că domnul Jones era foarte secretos, aproape excentric din punctul ăsta de vedere.

— N-aș folosi neapărat cuvântul „excentric” referindu-mă la el, spuse Veneția.

De data asta Edward se arătă interesat:

— Dar ce cuvânt ai folosi?

— Extraordinar. Interesant. Veneția făcu o pauză, căutând în minte. Hotărât. Misterios. Fascinant.

Doar când văzu expresiile de uimire de pe fețele celorlalți își dădu seama cât de mult dezvăluise.

— Zău așa, draga mea. Vocea lui Beatrice căpătase o nuanță stânjenită. Îl descrii pe acest domn Jones de parcă ar fi una dintre acele relicve ciudate pe care le-ai fotografiat în muzeul lui.

Edward se întinse spre chiseaua cu gem.

— Era domnul Jones acoperit cu inscripții ilizibile și coduri de nedescifrat ca și antichitățile pe care ni le-ai descris?

— Da, într-un fel se poate spune și așa, replică Veneția. Întinse mâna după cana de cafea de lângă ceainic. De obicei prefera o ceașcă de ceai, dar atunci când era agitată sau neliniștită alegea să bea cafea, bazându-se pe teoria că băutura asta întărește nervii. Era, incontestabil, un bărbat misterios.

Amelia se încruntă.

— Se vede că ești foarte afectată de aceste vești, dar mătușă Beatrice are dreptate. Amintește-ți că domnul Jones nu era decât un client, Veneția.

— Poate că e adevărat, dar mai vreau să vă spun ceva, zise Veneția în timp ce-și turna cafea în ceașcă. Dacă domnul Jones e mort cu adevărat, este foarte probabil să fi fost ucis, nu victima unui accident. V-am povestit despre cei doi intruși care încercau să intre în casă în noaptea în care am plecat. Părerea mea este că ei sunt de vină pentru acest incendiu și, foarte probabil,

și pentru moartea domnului Jones. Ar trebui să urmeze o investigație foarte amănunțită.

Beatrice ezită.

— În articolul din ziar nu se pomenește de intruși, ci doar de un incendiu și un accident fatal provocat de o antichitate. Ești sigură că cele două persoane pe care le-ai văzut în pădure erau răufăcători?

— Sunt sigură că erau puși pe rele, atâta pot să-ți spun, replică Veneția încet. Mai mult, și domnul Jones era de aceeași părere. De fapt, el era mult mai îngrijorat decât mine în privința celor doi. Tocmai de aceea a insistat să mă scoată din clădire printr-un tunel secret.

Edward continuă să molfăie felia de pâine prăjită.

— Mi-ar fi plăcut și mie să văd tunelul acela.

Nimeni nu-i dădu atenție.

Beatrice o privi gânditoare.

— Autoritățile locale vor face desigur o anchetă amănunțită dacă vor descoperi vreun semn de violență sau spargere.

Veneția amesteca absentă în cafea.

— Nu înțeleg de ce în ziar nu s-a făcut nici o referire la intrușii aceia.

— Și servitorii care au identificat cadavrul domnului Jones? Întrebă Edward cu o expresie vicleană. Sunt sigur că ar fi povestit autorităților despre răufăcătorii aceia. Făcu o pauză pentru a-și sublinia spusele. Asta dacă în poveste ar fi fost implicați răufăcători.

Se uitară toți la el.

— Hmm, spuse Veneția. O observație foarte bună, Edward. Mă întreb dacă nu cumva servitorii au uitat să le vorbească autorităților despre răufăcătorii aceia.

Beatrice pufni ușor, ca o doamnă ce era.

— Oricum, nu ai decât un articol mic de ziar despre cele întâmplare. Având în vedere cum sunt ziarele din ziua de azi, este foarte probabil ca articolul să fie plin de inexactități.

Veneția oftă.

— În cazul ăsta, probabil că nu vom ști niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea.

— Ei bine, eu spun că putem fi destul de siguri că domnul Jones nu se mai află printre noi, spuse Beatrice. Cred că măcar atâta lucru e adevărat din articolul respectiv. Mă îndoiesc că vei mai primi comenzi de fotografii și onorarii grase de la acest client.

Gabriel Jones nu poate fi mort, gândi Veneția. Dacă ar fi murit, ea și-ar fi dat seama.

Nu-i așa?

Începu să bea din cafeaua tare. Se opri cu ceașca în aer, străfulgerată de un gând.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu negativele și cu fotografiile pe care le-am făcut pentru domnul Jones cât am stat la Casa Arcanului.

Amelia ridică din umeri.

— Probabil au fost distruse în incendiu.

Veneția se gândise la asta.

— Încă ceva. În ziar nu se spune nimic despre un fotograf care s-ar fi aflat la conac în noaptea în care a fost ucis domnul Jones.

— Și pentru asta trebuie să fim recunoscători presei, spuse Beatrice, vizibil ușurată. Ultimul lucru de care am fi avut nevoie ar fi fost să fim implicați în anchetarea unei crime, mai ales acum, când situația noastră financiară începe în sfârșit să pară solidă și stabilă.

Veneția puse ceașca de cafea exact în centrul farfurioarei de porțelan.

— Asta mulțumită lui Gabriel Jones și onorariilor pe care a avut grijă să mi le plătească în avans.

— Într-adevăr, admise Beatrice. Veneția, înțeleg că veștile acestea despre domnul Jones te-au răvășit. Dar trebuie să treci peste asta. Viitorul nostru este la Londra. Avem planurile noastre. Trebuie să mergem înainte cu ele.

— Bineînțeles, admise Veneția absentă.

— Clienții vin și pleacă, Veneția, adăugă Amelia, vrând să ajute. Un fotograf profesionist nu-și poate permite să se atașeze de niciunul dintre ei.

— În plus, interveni Beatrice, punând punctul pe „i”, tipul este mort. Oricare ar fi adevărul despre evenimentele petrecute la Casa Arcanului, nu ne privește pe noi. Așa, acum să ne ocupăm de problemele mai presante. Te-ai decis asupra numelui pe care vrei să ți-l iei când vom deschide galeria din Londra?

— Mie-mi place Doamna Ravenscroft, spuse Amelia. E atât de romantic, nu ți se pare?

— Eu prefer Doamna Hartley-Pryce, declamă Beatrice. Parcă inspiră stabilitate.

Edward se încruntă.

— Eu încă mai spun că Doamna Lancelot e cel mai bun dintre toate.

Amelia încreți nasul.

— Ai citit prea multe povești cu Cavalerii Mesei Rotunde.

— Ha, ricană el. Tu vorbești? Știu bine că ți-a venit ideea aia stupidă cu doamna Ravenscroft din romanele alea siropoase pe care le citești.

— Chestia e, spuse Veneția întrerupându-i ferm, că nu prea mă văd purtând niciunul dintre numele astea. Nu știu exact de ce, dar niciunul dintre ele nu mi se pare că mi s-ar potrivi, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Va trebui să te hotărăști, și încă repede, spuse Beatrice. Nu te poți numi doamna Milton. Nu atâta vreme cât fratele și sora ta poartă numele de Milton. Oamenii vor crede că sunt copiii, nu frații tăi. Și asta nu se cade.

— Discutăm chestia asta de ceva vreme deja, sublinie Amelia. N-ai altă soluție, trebuie să-ți deschizi afacerea ca văduvă.

— Adevărat, spuse Beatrice. O tânără nemăritată care nu a împlinit încă treizeci de ani ar avea mari probleme să atragă clientela potrivită. În plus, va fi foarte dificil să întreprinzi afaceri cu bărbați fără să faci o impresie greșită. Statutul de văduvă îți va conferi o anumită respectabilitate, altfel imposibil de atins.

— Înțeleg, spuse Veneția. Se îndreptă în scaun. M-am gândit mult la treaba asta cu viitorul meu nume și am luat o decizie.

— Ce nume ai ales? întrebă Edward.

— O să-mi spun doamna Jones, hotărî Veneția.

Amelia, Beatrice și Edward se holbară la ea cu gurile căscate.

— Ai de gând să adopți numele clientului tău decedat? întrebă mirată Beatrice.

— De ce nu? spuse Veneția. Simți că o cuprind tristețea și jalea. Cine ar putea ghici că m-am inspirat de la un anume domn Gabriel Jones? Până la urmă, Jones este un nume destul de răspândit.

— E adevărat, spuse Amelia gânditoare. Ei bine, probabil că în Londra sunt sute, dacă nu mii de Jones.

— Exact. Veneția se simțea însuflețită de propria idee. Nimeni nu se va gândi să facă legătura între mine și un gentleman de la Casa Arcanului care mi-a fost odată, pentru foarte scurtă vreme, client. De fapt, ca să fie mai sigur, o să inventăm o poveste interesantă care să explice de ce domnul Jones nu se mai află printre noi. O să spunem că a murit într-o țară exotică, îndepărtată.

— Da, cred că ar fi potrivit. Dacă n-ar fi fost Gabriel Jones și onorariile lui imense, plătite în avans, acum n-am mai plănui viitoare afaceri.

Veneția simți cum tristețea se adună în spatele ochilor. Clipi greu, de mai multe ori, dar senzația de arsură persistă.

— Trebuie să mă scuzați, spuse ea brusc. Se ridică și ocoli masa, îndreptându-se spre ușă. Mi-am amintit că trebuie să-mi comand un nou set de plăcuțe uscate¹.

Simțea privirile îngrijorate ale membrilor familiei urmărind-o, dar niciunul nu încercă să o oprească.

Se grăbi spre micuțul ei dormitor din casa închiriată în care locuiau și intră în cameră. Închise ușa în urma ei și se uită spre dulapul situat în cealaltă parte a camerei.

Traversă încet spațiul care o despărțea de dulap, îl deschise și scoase sacoul bărbătesc pe care îl ascunsese acolo.

Împături haina pe un braț și mângâie materialul moale și scump, așa cum făcuse de multe ori de la plecarea din Casa Arcanului.

Duse haina în pat, se întinse lângă ea și lacrimile începură să curgă.

După o vreme, emoțiile o sleiră într-atât de mult încât nu prea mai simți nimic. Se ridică și își șterse ochii.

Destul e destul. Nu-și putea permite sentimente inutile sau vise romantice. Era singurul sprijin al familiei sale. Viitorul lor depindea de abilitatea ei de a-și construi o carieră ca fotograf în Londra. Nu-și putea permite să se lase distrasă de la planurile îndrăznețe pe care le făcuse împreună cu ceilalți. Succesul presupunea multă muncă, istețime și atenție la detalii.

Mătușa Beatrice are dreptate, își spuse ea, ridicând sacoul pătat de lacrimi. N-avea nici un rost să devină prea sentimentală pentru un client

mort. Până la urmă, îl cunoscuse pe Gabriel doar vreme de câteva zile; nu făcuse dragoste cu el decât o singură dată.

Era doar o fantezie nocturnă, nimic mai mult.

Puse haina la loc în dulap și închise ușa.

Trei luni mai târziu...

— Nu pretind că înțeleg cum s-a ajuns la asta, spuse Gabriel, dar se pare că m-am ales cu o nevastă.

— Pe dracu'! Caleb traversă biblioteca din câțiva pași lungi și nervoși și se opri de cealaltă parte a biroului. Socotești că asta-i o glumă, vere?

— Cred că mă cunoști destul de bine ca să știi că nu glumesc în legătură cu viitoarea mea soție.

Gabriel se aplecase, cu ambele mâini sprijinite de birou, ca să citească articolul. Se îndreptă și întoarse ziarul, pentru ca și Caleb să poată citi micul articol.

Caleb luă gazeta și citi notița cu voce tare.

EXPOZIȚIE FOTOGRAFICĂ ÎN STRADA NOCTON.

Joi seara, noua galerie fotografică de pe strada Nocton a fost luată cu asalt de o mulțime de oameni. Fotografii expuse au fost catalogate de cei prezenți ca printre cele mai reușite și mai grăitoare exemple de artă fotografică. Pozele au fost împărțite în câteva categorii tradiționale, inclusiv peisaj, natură moartă, arhitectură și portretistică.

Toate lucrările s-au remarcat printr-o frumusețe și o forță extraordinare, meritându-și cu prisosință aprecierea ca opere de artă. Dar autorul acestor rânduri a fost cel mai impresionat de cele patru fotografii expuse în catalog ca fiind primele dintr-o serie numită „Vise”.

Deși expuse în categoria „arhitectură”, fotografiile sunt remarcabile prin aceea că îmbină portretistica, arhitectura și o calitate metafizică ce nu poate fi descrisă decât ca fiind de vis. Una dintre aceste fotografii a primit premiul întâi, și pe bună dreptate.

Doamna Jones, autoarea fotografiei câștigătoare, a fost și dumneai văzută în mulțime. Este o prezență destul de nouă pe scena fotografică a Londrei, prezență pe care și-a făcut-o simțită prin succese notabile. Lista clienților săi include deja membri marcanți ai societății.

Eleganta văduvă purta ca de obicei o ținută strictă de doliu. Eleganta rochie neagră îi scotea în evidență părul bogat, castaniu-închis, și ochii de culoarea ambrei. Mai mulți dintre cei prezenți au remarcat că fotograful era la fel de impresionant ca oricare dintre fotografiile sale.

Este bine cunoscut în cercurile pasionaților de fotografie emoționantul devotament pe care doamna Jones îl păstrează răposatului ei soț, care a pierit tragic în timp ce își petreceau luna de miere în Vestul Sălbatic. Doamna a spus foarte clar că, de vreme ce l-a pierdut pe cel care i-a fost marea dragoste, n-are să mai iubească niciodată. Își va dedica toată atenția, sensibilitatea și sentimentele perfecționării artei sale, spre bucuria cunoscătorilor și colecționarilor.

— La naiba! Caleb ridică privirea din ziar. Trăsăturile sale, deja încordate, înțepeniră și mai tare. Chiar crezi că e vorba de același fotograf pe care l-ai angajat să immortalizeze colecția de la Casa Arcanului?

Gabriel traversă încăperea și se opri în fața ferestrelor arcuite. Își prinse mâinile la spate și studie grădina înmuiată de ploaie.

— Ar putea fi vorba de o coincidență.

— Știi ce părere ai despre coincidențe.

— Trebuie să fiu realist. Care ar fi șansele ca, la numai trei luni după ce domnișoara Milton a fost angajată să fotografieze colecția de la Casa Arcanului, o altă doamnă, cu aceeași culoare a părului și a ochilor, să deschidă o afacere cu fotografii în Londra? Știu că domnișoara Milton era foarte entuziasmată de mărimea onorariului pe care l-a primit de la Consiliu. Presupun că avea planuri cu banii aceia, planuri mari, deși mie nu mi-a spus nimic.

— N-ai de unde să știi sigur că e vorba despre același fotograf.

Gabriel se uită la ziar peste umăr.

— Ai citit și tu comentariile. Criticii spun despre lucrările ei că sunt mișcătoare și pline de forță. Se vorbește chiar de o anume calitate metafizică. Asta e o descriere destul de reușită a lucrărilor domnișoarei Milton. Este un fotograf foarte bun, Caleb. Și pe urmă mai e și chestia asta, cu numele meu.

— Dacă ai dreptate, ce crezi că ar fi făcut-o să-și schimbe numele în Jones?

Poate e gravidă cu copilul meu, gândi Gabriel.

Gândul îl tulbură profund, trezindu-i un anume sentiment de posesiune și niște instincte protectoare de existența cărora nu știuse până în momentul acela.

Când realizează această posibilitate, se mai gândi la ceva, ceva ce-l afectă în buna măsură. Dacă Veneția își luase numele lui pentru a da un caracter mai respectabil sarcinii respective, probabil că era speriată de moarte.

Hotărî că acum nu era momentul să-i comunice și lui Caleb potențiala problemă.

— Nu pot decât să presupun că ea a ajuns la concluzia că i-ar fi mult mai ușor în carieră dacă s-ar da drept văduvă, spuse el. Știi cât de greu este pentru o femeie să conducă o afacere sau să aibă o meserie. Este și mai greu dacă femeia respectivă este singură și atrăgătoare.

În spatele lui se lăsase tăcerea. Se întoarse și-l văzu pe Caleb privind-l gânditor.

— Domnișoara Milton e atrăgătoare? Întrebă Caleb pe un ton neutru.

Gabriel ridică din sprâncene.

— Este absolut fermecătoare.

— Înțeleg, spuse Caleb. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce crezi tu că a ales să se folosească de numele de Jones când a început să se dea drept văduvă?

— Cel mai probabil pentru că l-a găsit mai convenabil.

— Convenabil, repetă Caleb.

— Cred c-a văzut notița care a apărut în câteva ziare după evenimentele petrecute la Casa Arcanului, explică Gabriel. Și e evident că a ajuns la concluzia că, de vreme ce eu nu prea mai am ce să fac cu numele de Jones, ar putea să-l împrumute ea.

Caleb se uită în jos, spre ziar.

— O alegere nefericită în circumstanțele date.

— Mai mult decât nefericită. Gabriel se întoarse de la fereastră. E un potențial dezastru. Cel puțin aruncă în haos toate planurile pe care le-am pus la punct cu atâta migală.

— Oricum planurile noastre nu mergeau așa cum trebuia, sublinie Caleb. Încă n-am dat de urma hoțului.

— Într-adevăr, pista asta s-a cam răcit, îl aprobă Gabriel. Simți brusc un impuls de energie. Dar cred că toate astea sunt pe cale să se schimbe.

Caleb miji ochii.

— O să te poți descurca singur cu toate astea, vere?

— Nu prea am de ales.

— Dacă mai poți aștepta cam o lună, cred că te voi putea ajuta și eu.

Gabriel clătină din cap.

— Chestia asta nu mai poate aștepta. Nu acum, când este implicată și Veneția în asta. Și tu ai treburile tale pe care trebuie să le rezolvi. Știm amândoi că și acelea sunt la fel de importante ca și tărașenia asta.

— Mi-e teamă că ai perfectă dreptate.

Gabriel o porni spre ușă.

— În zori plec spre Londra. Mă întreb ce-o să spună văduva mea îndurerată când va descoperi că răposatul ei soț e cât se poate de viu.

Nimic nu putea strica mai bine o dimineață frumoasă de primăvară decât întoarcerea din morți a unui soț răposat.

Veneția privea fix, transfigurată, la titlul din *The Flying Intelligencer*.

SOȚUL UNEI CELEBRE FEMEI FOTOGRAF, DESPRE CARE S-A CREZUT CĂ E MORT, SE ÎNTOARCE de Gilbert Otford.

Subsemnatul colaborator al gazetei, mă declar încântat că sunt primul care vă aduce la cunoștință că domnul Gabriel Jones, despre care se credea că ar fi decedat în luna de miere în Vestul American, s-a întors teafăr și nevătămat la Londra.

Citorii noștri vor fi foarte fericiți să afle că domnul Jones este chiar soțul celebrei doamne fotograf Veneția Jones.

Domnul Jones a acordat un scurt interviu subsemnatului după ce a sosit nevătămat în frumosul nostru oraș. În cuprinsul discuției noastre mi-a explicat că după nefericitul incident ce a avut loc în Vestul Sălbatic a suferit de amnezie și a colindat fără țintă ținuturile acelea străine timp de mai multe luni. În toată această perioadă, datorită bolii, nu a putut să își decline identitatea autorităților. Dar acum, având în vedere că sănătatea și memoria i-au revenit pe deplin, ne-a declarat cu entuziasm ca abia așteaptă să își reîntâlnească preaiubita soție.

Eminenta doamnă Jones, care a atras atenția cunoscătorilor artei fotografice, trăiește amarul unui doliu îndurerat de aproape un an.

Devotamentul pe care-l purta amintirii unui soț pe care-l credea mort a impresionat depotrivă pe clienții ei și pe cei care s-au mulțumit să-i aprecieze operele.

Ne putem doar imagina dimensiunile bucuriei și fericirii care o vor cuprinde pe această stimată doamnă când va descoperi că iubitul ei soț este în viață și că s-a întors la ea.

— A fost o greșeală îngrozitoare, șopti Veneția șocată.

Beatrice, care ungea cu unt o felie de pâine, se opri.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă. Veneția se cutremură.

— Te rog, nu folosi acest cuvânt.

— Ce cuvânt? întrebă Amelia.

— Fantomă, spuse Veneția.

Edward se opri din mestecat.

— Ai văzut o fantomă, Veneția?

— Edward, nu vorbi cu gura plină, interveni Beatrice absentă.

Edward înghiți ascultător ultima îmbucătură din felia de pâine cu unt.

— Descrie-mi și mie fantoma asta, Veneția. Era transparentă? Puteai să vezi prin ea? Sau era solidă, ca o persoană adevărată?

— N-am văzut nici o fantomă, Edward, ripostă Veneția ferm. Știa foarte bine că trebuia să scape cât mai repede de subiectul fantomelor dacă voia să potolească măcar în parte curiozitatea fratelui ei. Este o greșeală în ziarul de dimineața, atât. În presă apar destul de des astfel de erori.

Asta e tot, gândi ea, o regretabilă eroare. Dar cum se putea întâmpla așa ceva?

Amelia o privea, așteptând-o să înceapă să vorbească.

— Și ce zici că ai văzut în ziare de te-a tulburat așa de tare?

Veneția ezită.

— E aici o știre despre întoarcerea recentă a domnului Gabriel Jones.

Amelia, Beatrice și Edward se uitară înlemniți la ea.

— Cum Dumnezeu? reuși să spună Beatrice, aproape pălind.

Amelia părea foarte îngrijorată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ești sigură că ai citit corect numele?

Veneția îi întinse ziarul peste masă.

— Uită-te și tu.

Amelia îi smulse ziarul din mână.

— Vreau și eu să văd! Edward sări din scaunul lui și veni lângă umărul Ameliei.

Studiară amândoi articolul din ziar.

— Oh, Doamne! spuse Amelia. Vai! Asta este într-adevăr o veste foarte tulburătoare.

Expresia lui Edward trăda crunta lui dezamăgire.

— Aici nu scrie nimic despre nici o fantomă. Spune doar că domnul Gabriel Jones, despre care se presupunea că este mort, e de fapt în viață. Asta n-are nimic de-a face cu fantomele.

— Nu. Veneția întinse mâna după cana de cafea. Nu are nici o legătură. Din păcate, adăugă ea în gând. O situație care ar fi implicat prezența unei fantome ar fi fost mult mai ușor de rezolvat.

— E foarte ciudat, nu-i așa? continuă Edward gânditor. Scrie aici că acest domn Jones a murit în Vestul Sălbatic. Asta seamănă foarte mult cu povestea pe care am inventat-o noi pentru domnul Jones al nostru.

— Foarte ciudat, într-adevăr, spuse Veneția, ridicând cana cu cafea. Beatrice se întinse și ea după ziar.

— Dă-mi voie să văd și eu, te rog.

Amelia i-l întinse fără să spună nimic.

Veneția o urmări pe mătușa ei cum citește micul articol despre domnul Jones cel viu, cel sănătos și cel care tocmai se întorsese foarte entuziast la Londra.

— Dumnezeule! spuse Beatrice după ce termină de citit. Îi înapoie ziarul Veneției. Negăsind nici un alt comentariu, se mulțumi să repete: Dumnezeule!

— Trebuie să fie vorba de o greșeală, interveni energic Amelia. Sau poate doar o coincidență bizară.

— Ar putea fi o greșeală, o aprobă Veneția. Dar sigur nu este vorba de o coincidență. Toată lumea știe cum am rămas eu văduvă.

— Chiar crezi că, printr-o extraordinară întâmplare, este vorba de adevăratul domn Jones? întrebă Beatrice neliniștită.

Se uitară toți la ea. Veneția simți că propria neliniște se accentuează.

— Dacă este vorba de adevăratul domn Jones, observă Beatrice, este foarte probabil să fie destul de furios când va descoperi că te dai drept văduva lui. Făcu o pauză, încruntându-se. Ai grijă cu cafeaua aceea, draga mea.

Veneția se uită în jos și văzu că umpluse ochi ceașca și cafeaua trecuse de margine, revărsându-se în farfurioară. Puse cu grijă cana alături.

— Gândește-te numai la scandalul care se va declanșa dacă se află că ai pretins că ești văduva unui bărbat care n-a fost niciodată soțul tău, spuse Amelia. Va fi mai rău decât atunci când am descoperit adevărul despre tata. Cel puțin secretul acela am reușit să-l păstrăm. Dar chestia asta, dacă se află, o să fie o știre mare de senzație.

— Afacerea noastră se va duce de râpă, spuse Beatrice pe un ton funest. O să fim aruncați din nou în ghearele sărăciei. Veneția, și mai apoi tu, Amelia, veți fi obligate să vă angajați ca guvernante.

— Oprește-te. Veneția ridică o mână cu palma deschisă. Nu mai face speculații de genul ăsta. Oricine ar fi bărbatul ăsta, nu poate fi adevăratul domn Jones.

— De ce nu? întrebă Edward cu o logică dezarmantă. Probabil că articolul acela în care se spunea că domnul Jones a murit în vreme ce încerca să salveze o relicvă este greșit.

Șocul inițial se risipea treptat. Veneția observă că putea gândi iar limpede.

— În perioada pe care am petrecut-o la Casa Arcanului mi-am putut da seama că domnul Jones era un gentleman foarte izolat, spuse ea, așa că sunt sigură că nu este vorba de adevăratul domn Jones. Pentru numele lui Dumnezeu, era și membru al unei Societăți obsedate de secrete.

— Ce legătură au excentricitățile lui cu toată chestia asta? întrebă sec Beatrice.

Veneția se lăsă pe spate în scaun, mulțumită de logica argumentelor ei.

— Credeți-mă când vă spun: o discuție prietenoasă cu un reprezentant al presei, mai ales cu un reporter de la fițuica bârfitoare The Flying Intelligencer, este ultimul lucru pe care l-ar face adevăratul domn Jones. Gentlemanul pe care l-am cunoscut la Casa Arcanului s-ar face luntre și punte să evite o astfel de întâlnire. Gândiți-vă, nici măcar pe mine nu m-a lăsat să-l fotografiez.

Amelia își strânse buzele.

— Păi dacă e așa, înseamnă că trebuie să presupunem că altcineva a început să se dea drept domnul Jones. Întrebarea e de ce ar face cineva așa ceva?

Beatrice se încruntă.

— Poate vreun concurent de-al tău a inventat toată povestea gândindu-se că îți va face o imagine stânenitoare și astfel afacerea ta va avea de suferit.

Amelia dădu repede din cap.

— Toți știm că succesul de care te bucuri nu a fost pe placul tuturor membrilor comunității fotografiilor din Londra. E o profesie foarte competitivă, și nu puțini sunt cei care ar fi în stare de orice pentru a-și înlătura competitorii.

— Cum ar fi omulețul acela nesuferit pe nume Burton, zise Beatrice încruntată.

— Da, spuse Veneția.

Beatrice o privi pe deasupra ochelarilor.

— Știi, acum, că mă gândesc mai bine, l-aș crede în stare pe Harold Burton să publice o astfel de poveste scandaloasă doar pentru a porni o bârfă despre tine.

— Mătușa Beatrice are dreptate, spuse Amelia. Domnul Burton e o creatură îngrozitoare. De fiecare dată când mă gândesc la fotografiile acelea pe care ni le-a lăsat în pragul ușii, îmi vine să-l strâng de gât.

— Și eu la fel, declară Edward îndrăzneț.

— Nu știm sigur că domnul Burton este persoana care ne-a lăsat fotografiile acelea, spuse Veneția. Deși trebuie să admit că măcar una dintre aceste fotografii poartă amprenta lui. Până la urmă, el este un foarte bun fotograf și are un stil unic.

— Un omuleț odios, murmură Beatrice.

— Da, admise Veneția. Dar parcă nu-l văd punând la cale una ca asta.

— Tu ce crezi că se petrece? întrebă Beatrice.

Veneția bătu ușor cu degetele în masă.

— Mi se pare că această persoană care se dă drept domnul Gabriel Jones are în minte un șantaj.

— Șantaj. Beatrice se uită îngrozită la ea.

— Ce Dumnezeu o să facem? întrebă Amelia.

— Ce-i acela șantaj? întrebă Edward, privindu-le pe rând. Are vreo legătură cu șansonetele?

— Nu are nici o legătură cu muzica, ripostă Beatrice repezit. Cel puțin nici o legătură directă. Lasă, îți explic mai târziu. Se întoarse spre Veneția. Nu avem destui bani pentru a plăti un eventual șantajist. Am investit totul în casa asta și în studio. Dacă toată povestea asta este o încercare de șantaj, vom fi ruinați.

Adevărat, gândi Veneția. Folosiseră fiecare bănuț din generosul onorariu oferit de Societatea Arcanului pentru a închiria o căsuță în oraș, în Sutton Lane, și pentru a utiliza o galerie fotografică situată pe Bracebridge Street.

Veneția mai luă o sorbitură de cafea, sperând că îi va veni în minte o soluție.

— Mie mi se pare că ne aflăm într-una dintre acele situații în care trebuie să răspundem răului cu rău, spuse ea într-un final. Poate că ar trebui să vorbesc și eu cu presa.

— Cred c-ai înnebunit, spuse Amelia uimită. Țelul nostru ar trebui să fie înăbușirea zvonurilor, nu alimentarea lor.

Veneția se mai uită o dată în ziar, memorând numele corespondentului care scrisese articolul acela oribil.

— Ce-ar fi dacă l-aș informa și eu pe acest domn Gilbert Otford că un impostor încearcă să profite de o biată văduvă devotată răposatului ei soț.

Beatrice clipi de două ori și rămase pe gânduri.

— Știi, asta e o idee foarte bună, Veneția. Cine-ar putea să te contrazică? Până la urmă, tu ești văduva lui Gabriel Jones. Tu l-ai cunoscut mai bine decât oricine altcineva. Publicul va fi de partea ta dacă acest impostor nu-și poate dovedi identitatea.

Amelia se gândi la asta pentru câteva momente.

— S-ar putea să ai dreptate. Dacă este folosită cum se cuvine, notorietatea de care te bucuri poate să fie de partea noastră. S-ar putea chiar ca toată treaba asta să dea naștere unui mai mare interes din partea publicului și mulți o vor simpatiza pe Veneția. Până la urmă, cred că și numai curiozitatea pe care o va genera va aduce mai mulți clienți în galerie. Tuturor le plac poveștile astea senzaționale.

Veneția zâmbi ușor, simțind că planul ei prinde contur.

— S-ar putea să meargă.

Cloncănitul înfundat al ciocănelului de la ușă răsună pe culoar. Apoi se auziră pașii doamnei Trench.

— Cine-ar putea fi la ora asta? întrebă Beatrice. Poșta a venit deja.

Silueta masivă a doamnei Trench apăru în ușa camerei în care luau de obicei micul dejun. Ca niciodată, pe fața ei largă se citea entuziasmul.

— Este un domn la ușă, anunță ea. Spune că numele dumnealui este Jones. A cerut s-o vadă pe soția dumnealui, dacă vă vine să credeți așa ceva. Spune că este vorba de doamna Veneția Jones. N-am știut ce să fac. Singurul lucru pe care am fost în stare să-l spun a fost că mă duc să văd dacă doamna este acasă.

Veneția era uluită.

— Câtă îndrăzneală! Nu-mi vine să cred că are tupeul să vină așa, la ușa noastră.

— Dumnezeule mare, șopti Amelia. Oare ar trebui să anunțăm poliția?

— Poliția? Entuziasmul care împodobește fața roșie a doamnei Trench se transformă în îngrijorare. Uitați care e treaba, eu când am acceptat slujba asta nu s-a pomenit de vizitatori periculoși.

— Calmează-te, doamnă Trench, spuse Veneția repede. Sunt sigură că nu va fi nevoie să chemăm un agent. Te rog, condu-l pe domnul în birou. O să vin și eu imediat.

— Da, doamnă. Doamna Trench ieși aproape în goană.

Amelia așteaptă până când menajera ieși, apoi se aplecă și spuse cu voce scăzută:

— Sper ca n-ai de gând să-l înfrunți pe șantajistul ăsta, Veneția?

— Cum poți să te gândești măcar la așa ceva? întrebă Beatrice.

— Trebuie să aflăm cât mai multe amănunte, să vedem cu cine și cu ce avem de-a face, spuse Veneția, încercând să pară calmă, stăpână pe situație. Întotdeauna este foarte important să-ți cunoști adversarii.

— În cazul ăsta te însoțim și noi la întâlnirea cu acest bărbat, declară Amelia, începând să se ridice de pe scaun.

— Bineînțeles, o aprobă și Beatrice.

— O să vin și eu să te apăr, Veneția, spuse Edward.

— Cred c-ar fi cel mai bine ca voi trei să așteptați aici cât îl descos eu pe vizitatorul nostru, spuse Veneția.

— Nu poți să te duci singură acolo, insistă Beatrice.

— Eu sunt cea care a adus năpasta asta pe capul nostru, eu am hotărât să mă folosesc de numele domnului Jones. Veneția își mototoli șervetul și se ridică. Este responsabilitatea mea să găsesc o cale de ieșire din acest impas. În plus, cu siguranță că impostorul are să-și dezvăluie mai ușor adevăratele intenții dacă va crede că are de-a face cu o singură persoană.

— Asta așa-i, admise Beatrice. Din experiența mea, pot spune că atunci când un bărbat e singur cu o femeie, înclină să creadă că este în avantaj.

Edward se încruntă.

— Dar de ce, mătușă Beatrice?

— Nu știu, drăguță, spuse Beatrice absentă. Presupun că datorită faptului că de cele mai multe ori bărbații sunt mai mari. Foarte puțini par să înțeleagă că inteligența, nu mușchii contează cel mai mult.

— Problema este, spuse Amelia cu neliniște în glas, că acest bărbat ar putea reprezenta o amenințare la adresa ta, Veneția. Și în astfel de situații statura contează.

— Nu cred că va încerca să-mi facă vreun rău, spuse Veneția. Își scutură faldurile negre ale rochiei. Oricine ar fi și indiferent ce planuri ar avea, nu cred că va încerca să măucidă în propria mea casă.

— Ce te face să fii atât de sigură de asta? întrebă Edward curios.

— Ei bine, în primul rând n-ar avea nimic de câștigat astfel. Veneția se strâmbă. O femeie moartă nu mai poate fi șantajată. Ocoli masa și se îndreptă spre ușă. În plus, ar fi prea mulți martori la o astfel de crimă.

— Asta cam așa e, o aprobă șovăielnic Beatrice.

— În orice caz, trebuie să ne promiți că ai să țipi dacă ți se pare că vrea să-ți facă vreun rău, spuse Amelia.

— O să iau unul din cuțitele din bucătărie, așa, pentru orice eventualitate, spuse Edward, grăbindu-se spre ușa batantă care separa camera unde luau micul dejun de bucătărie.

— Edward, nu pune mâna pe nici un cuțit! strigă Beatrice după el. Veneția oftă.

— Sper să nu fie nevoie să ne folosim de cuțite.

Parcuse repede holul, cuprinsă de un amestec de furie, teamă și hotărâre. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un șantajist, gândi ea. De parcă n-ar fi avut destule probleme pe cap. Fotografiile acelea înfricoșătoare care îi fuseseră trimise de un anonim îi alungaseră oricum somnul.

Se opri în fața ușii închise a micului birou. Doamna Trench se foia de colo-colo, neliniștită.

— L-am băgat în cameră, doamnă.

— Mulțumesc, doamnă Trench.

Menajera îi deschise ușa.

Veneția trase adânc aer în piept, își concentrează atenția și acea parte din ea care îi îngăduia să vadă dincolo de limitele viziunii umane și aproape că se năpusti în birou.

În lumea ca o imagine de negativ în care se mișca acum vedea aura bărbatului din fața ei mult mai clar decât îi vedea fața.

Încremeni, uimită.

Aurele erau unice, așa ca și cea a lui Gabriel Jones.

Controlată, intensă și puternică, energia întunecată îl înconjura, emanând parcă din el.

— Doamna Jones, presupun, spuse Gabriel. Stătea lângă fereastră, cu fața ascunsă în umbră.

Sunetul vocii lui o făcu să-și piardă și ultima fărâmă de concentrare. Veneția clipi. Lumea reveni la liniile și culorile normale.

— Trăiești, șopti ea.

— La drept vorbind, da, spuse Gabriel. Văd că pentru dumneata această veste a venit ca un șoc neplăcut. Iartă-mă, dar din punctul meu de vedere mă simt foarte ușurat în circumstanțele date.

Totul o îndemna parcă să se arunce în brațele lui, să-l atingă, să-i inspire parfumul, să se lase învăluită de conștientizarea faptului că era în viață. Dar o paraliza dezastrul care se prefigura.

Înghiți cu greu.

— Articolul care a apărut în presă...

—... conținea câteva erori de fapt. Să nu crezi niciodată tot ce citești în ziare, doamnă Jones.

— Dumnezeule mare! Cu un efort de voință, reuși să ajungă la birou. Se prăvăli pe scaun. Nu-și putea lua ochii de la el. Trăia. Trebuie să vă spun, domnule, că sunt foarte fericită să știu că sunteți bine sănătos.

— Mulțumesc. El rămase pe loc, silueta lui distingându-se în lumina care intra prin fereastră. Iertați-mă, doamnă, dar cred că, ținând seama de circumstanțele actuale, trebuie să vă întreb dacă sunteți... bine.

Ea clipi.

— Da, bineînțeles. Și eu sunt sănătoasă, mulțumesc.

— Înțeleg.

Era în glasul lui o umbră de dezamăgire?

— Vă așteptați să mă găsiți bolnavă? Întrebă ea perplexă.

— Eram îngrijorat de eventualele repercusiuni ale asocierii noastre anterioare, spuse el pe un ton grav.

Cu întârziere, își dădu seama că de fapt el se întreba dacă era gravidă. Se simți cuprinsă de un val de căldură, apoi o scutură un frison.

— Bănuiesc că vă întrebați de ce oare v-am împrumutat numele de familie, murmură ea.

— Bineînțeles că înțeleg de ce ați decis să vă lansați în afaceri ca văduvă. A fost o decizie înțeleaptă, mai ales dacă ținem seama de atitudinea societății față de femeile nemăritate. Dar da, trebuie să recunosc că manifest o anumită curiozitate în legătură cu motivele pentru care ați ales numele meu. A fost o simplă întâmplare?

— Nu.

— Decizia dumitale s-a bazat pe faptul că Jones e un nume destul de răspândit și că astfel nimeni nu va observa legătura?

— Nu în totalitate. Cu mâna dreaptă apucă un creion și-l strânse tare. De fapt, am făcut această alegere din motive sentimentale.

Sprâncenele lui întunecate se ridicară.

— Chiar așa? Dar mi s-a părut că tocmai ai sugerat că nu ai luat această decizie pentru a ascunde ceva de natură personală.

— A fost decizia dumneavoastră să mă angajați pentru fotografierea colecției de la Casa Arcanului. Onorariul generos pe care mi l-ați oferit pentru acest proiect ne-a permis să deschidem o galerie aici, în Londra. Am crezut că alegerea numelui dumneavoastră ar putea reprezenta și un tribut.

— Un tribut.

— Un tribut foarte personal și foarte discret, sublinie ea. Nimeni, în afară de membrii familiei mele, nu mai știe de chestia asta.

— Înțeleg. Însă nu reușesc acum să-mi amintesc de un caz similar, de cineva care să se fi gândit că ar fi potrivit să mă onoreze doar pentru că am avut grijă să primească plata în avans.

Vocea lui joasă, întunecată, puternică o făcu să simtă un fior pe șira spinării. Nu părea prea amuzat.

Puse creionul pe pupitru și împreună mâinile.

— Domnule Jones, vă rog să mă credeți că regret sincer întreaga situație. Îmi dau foarte bine seama că nu trebuia să-mi însușesc numele dumneavoastră.

— Însușesc, un cuvânt interesant în aceste circumstanțe.

— Cu toate acestea, spuse ea, continuând, aș vrea să subliniez că problemele apărute nu s-ar fi ivit niciodată dacă nu v-ați fi apucat să dați un interviu destul de detaliat aceluia corespondent de la The Flying Intelligencer.

— Lui Otford?

— Aș putea să vă întreb de ce ați vorbit cu el? Dacă n-ați fi spus nimic, am fi putut trece peste toată povestea asta fără ca nimeni să nu bănuiască nimic. În lume sunt o grămadă de persoane care poartă numele de Jones. Nimeni n-ar fi putut face o legătură între noi doi.

— Din păcate, mi-e teamă că nu ne-am fi putut folosi de această presupunere.

— Nu fiți ridicol. Își descleștă mâinile și desfăcu brațele. Dacă n-ați fi vorbit cu presa, nimeni n-ar fi dat atenție acestei coincidențe, acestei potriviri de nume. Din păcate, dumneavoastră ați crezut mai potrivit să declarați aceluia reporter că abia așteptați să vă reîntâlniți soția, fotografa.

El dădu din cap.

— Da, îmi amintesc că am spus ceva de genul ăsta.

— Nu vă supărați, domnule, dar trebuie să vă întreb, în numele a tot ce este rațional și sănătos, de ce ați făcut ceva atât de stupid? Sincer, la ce v-ați gândit?

Gabriel o studie câteva clipe. Apoi traversă camera și se opri în fața ei, dominând-o cu statura lui, într-o postură amenințătoare.

— Mă gândeam, doamnă Jones, că dumneavoastră mi-ați complicat foarte mult viața, punându-vă în același timp în mare pericol. La asta m-am gândit.

Ea se lăsă pe spate în scaun.

— Nu înțeleg.

— Ce anume nu înțelegeți? Cuvântul complicat sau cuvântul pericol, care dintre ele vă pune cele mai mari probleme?

Veneția simți că încep să-i ardă obrazii.

— Înțeleg foarte bine sensul cuvântului complicat, mai ales având în vedere contextul în care l-ați folosit.

— Excelent. Înseamnă că facem oarece progrese.

Ea se încruntă.

— Ce-ați vrut să spuneți atunci când ați zis că sunt în pericol?

— Și problema asta este complicată.

Întinse mâinile tremurânde pe birou.

— Poate veți fi atât de bun încât să-mi explicați și mie ce vreți să spuneți, domnule.

El expiră lung și zgomotos, se întoarse și se înapoie la fereastră.

— O să încerc, deși o să dureze ceva.

— V-aș sugera să treceți direct la subiect.

Gabriel se opri și începu să se uite spre micuța grădină de lângă casă.

— Vă aduceți aminte de noaptea în care ați plecat de la Casa Arcanului prin tunelul secret?

— Mi-ar fi foarte greu să uit întâmplarea aceea. O străbătu un gând. Apropo, după cum văd, sunteți cât se poate de viu, deci cine era bărbatul al cărui cadavru a fost găsit în muzeu? Cel pe care menajera și grădinarul l-au identificat ca fiind Gabriel Jones.

— Era unul dintre intrușii pe care i-ați zărit furișându-se prin pădure în noaptea aceea. Îmi pare rău să vă anunț că al doilea a reușit să scape, dar fără să poată lua cu el obiectul pe care plănuia să-l fure împreună cu tovarășul său. Artefactul respectiv este destul de greu. Ar fi fost nevoie de doi oameni pentru a-l căra.

— Articolul din ziar spunea că în muzeu a avut loc un accident, își reaminti ea. Ceva în legătură cu un obiect de piatră care a căzut peste nefericita victimă, parcă așa ceva.

— Da, cred că așa a fost raportat decesul acela.

— Nu înțeleg. De ce au identificat cei doi Willard cadavrul acelui bărbat ca fiind al dumneavoastră?

— Personalul de la Casa Arcanului este foarte bine antrenat, spuse Gabriel cu o voce inexpressivă. Și foarte bine plătit.

Deci servitorii au mințit, gândi ea. Simți un alt fior de gheață pe șira spinării. Parcă înainta prin ape foarte adânci și foarte întunecate. Nu prea voia să afle mai multe despre secretele Societății Arcanului. Dar experiența îi spunea că ignorarea pașnică a unei potențiale probleme putea avea tot felul de consecințe neplăcute.

— Aș putea presupune, în cazul acesta, că nu a existat de fapt nici un incendiu și că nici un artefact nu a fost distrus? Întrebă ea.

— N-a fost nici un foc, iar relicvele sunt păstrate în condiții excelente, deși, pentru mai multă siguranță, au fost mutate în Pivnița Mare.

— Ce sperați să realizați anunțând prin presă că respectivul cadavru erați chiar dumneavoastră?

— Intenția mea era să câștig timp și să-l derutez pe ticălosul care i-a trimis pe cei doi spărgători la Casa Arcanului. E o strategie veche de când lumea.

— Aș fi crezut că de prinderea borfașilor se ocupă poliția.

El întoarse capul și îi aruncă un zâmbet enigmatic.

— Sunt sigur că știi deja câte ceva despre excentricitățile care-i înconjoară pe membrii Societății Arcanului, așa că înțelegi că ultimul lucru pe care aceștia l-ar face ar fi să implice poliția în treburile Societății. Găsirea ticălosului este treaba mea.

— De ce v-ar alege Societatea tocmai pe dumneavoastră pentru a conduce această investigație? Întrebă ea, suspicioasă.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet fără pic de veselie.

— S-ar putea spune că am moștenit problema aceasta.

— Nu înțeleg.

— Credeți-mă, doamnă Jones, știu foarte bine ce spun. Din păcate, va trebui să vă dezvălui câteva dintre cele mai ascunse secrete ale Societății Arcanului, asta pentru a vă ajuta să înțelegeți pe deplin pericolul în care s-ar putea să vă aflați.

— Sincer, domnule, aș prefera să nu faceți una ca asta.

— Nu avem de ales, niciunul dintre noi. Mai ales după ce ați decis să vă numiți doamna Jones. O studie atent cu ochii lui ca de vrăjitor. Până la urmă, suntem soț și soție. Între noi n-ar trebui să existe secrete.

Veneția simți că se sufocă. Avu nevoie de câteva nu momente pentru a se aduna și a-și regăsi vocea.

— Nu este un moment potrivit pentru a face uz de destul de deplasatul simț al umorului pe care-l aveți, domnule. Vreau o explicație - și o vreau imediat. Măcar atât merit și eu.

— Foarte bine. După cum am spus, am moștenit această situație, mai mult sau mai puțin.

— Cum s-a ajuns la asta?

El începu să se plimbe încet prin cameră, oprindu-se pe rând în fața celor două fotografii înrămate care atârnavă pe perete. Privi poza unei femei cu părul negru și des, apoi se întoarse spre portretul unui bărbat robust.

— Tatăl dumneavoastră? Întrebă Gabriel.

— Da. El și mama mea au murit în urmă cu un an și jumătate într-un accident feroviar. I-am fotografiat pe amândoi cu puțină vreme înainte de a deceda.

— Condoleanțele mele.

— Mulțumesc. Făcu o pauză plină de înțelesuri. Ce spuneți?

El își reluă plimbarea.

— V-am spus că mă aflu în căutarea individului care i-a trimis pe cei doi răufăcători la Casa Arcanului.

— Da.

— Nu v-am spus ce încercau să fure bărbaii aceia.

— Presupun că era vorba despre un artefact valoros.

Se opri, se întoarse și o privi.

— Cel mai ciudat aspect al acestei afaceri este faptul că obiectul pe care cei doi bărbai au încercat să-l fure nu este considerat deosebit de valoros nici din punct de vedere material, nici istoric. Este vorba de un cufăr vechi de două sute de ani. Poate că vă aduceți aminte de el. Capacul cufărului era placat cu aur, pe care erau incrustate câteva motive florale și un citat în latină.

Ea trecu în revistă amintirile despre multele obiecte ciudate pe care le fotografiase la Casa Arcanului. Nu era greu să-și amintească de cufărul acela.

— Îmi amintesc, spuse ea. Mi-ați spus că nu era apreciat ca foarte valoros, dar aurul cu care era îmbrăcat capacul?

El ridică din umeri.

— Nu e decât un strat foarte subțire.

Veneția își dresă vocea.

— Nu vă supărați, domnule Jones, dar lucrurile astea sunt relative. Până la urmă, aurul este aur. Poate un hoț sărman și înfometat găsește cufărul acela mult mai valoros decât îl credeți dumneavoastră sau un alt membru al Societății.

— Un hoț care ar fi venit acolo să se căpătuiască ar fi încercat să fure un obiect mai mic, incrustat cu pietre prețioase, nu un cufăr pentru care era nevoie de doi oameni pentru a-l căra.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, zise ea încet. Bine, atunci înseamnă că hoții au presupus că în cufăr se află ceva mult mai valoros.

— Cufărul era gol și descuiat fiindcă obiectul care fusese înăuntru a fost furat cu mai multe luni în urmă.

— Iertați-mă, domnule Jones, dar se pare că Societatea dumneavoastră are probleme destul de mari cu securitatea și cu paza antichităților din patrimoniul ei.

— Trebuie să admit că în ultima perioadă asta pare să se întâmple de câte ori sunt implicat și eu.

Ea alese să ignore această ultimă ciudată remarcă.

— Ce se afla în acel cufăr?

— O agendă, un caiet.

— Atât?

— Credeți-mă, și eu sunt la fel de uimit ca și dumneavoastră, spuse el. Dați-mi voie să vă explic. Cufărul și caietul acela au făcut parte dintre obiectele scoase dintr-un laborator secret al unui alchimist notoriu care a trăit în ultima parte a secolului șaptesprezece. Alchimistul a murit în camera secretă a aceluia laborator. Locația respectivului laborator nu a fost cunoscută timp de două secole. Până la urmă, laboratorul a fost descoperit și deschis.

— Cum a fost descoperit? întrebă ea.

— Doi membrii ai Societății au reușit să descifreze câteva scrisori cifrate pe care alchimistul le-a scris cu puțină vreme înainte de a dispărea în laboratorul lui pentru totdeauna. În scrisori erau ascunse indicii care până la urmă au fost puse cap la cap.

— Acești doi membrii ai Societății pe care i-ați amintit, întrebă ea, sunt aceleași persoane care au deschis laboratorul?

— Da.

— Una dintre cele două persoane erați dumneavoastră, nu-i așa? presupuse ea.

— Bărbatul se opri și se uită la ea.

— Da. Cealaltă persoană este vărul meu. Am pornit această acțiune, acest proiect tocmai pentru că alchimistul este strămoșul nostru. Și tot el este și fondatorul Societății Arcanului.

— Înțeleg. Continuați.

— Alchimistul era convins că posedă anumite puteri paranormale. Și-a dedicat mulți ani încercărilor de a găsi o formulă cu ajutorul căreia să sporească aceste puteri. De fapt, era obsedat de cercetările lui. În câteva din ultimele lui scrisori a dat de înțeles că era foarte aproape de a găsi formulă

miraculoasă. Gabriel mișcă ușor o mână. Vărul meu și cu mine suntem de părere că din acest motiv a fost furat caietul din cufăr.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce om cu o urmă de bun-simț ar putea crede că un alchimist care a trăit acum două sute de ani ar fi putut descoperi o formulă cu ajutorul căreia să poată spori puterile paranormale?

— Nu știu, admise Gabriel. Atât pot să-ți spun. Oricine ar fi această persoană, a fost dispus să ucidă pentru a pune mâna pe blestemata asta de formulă.

Veneția simți încă un fior înghețat pe șira spinării.

— Cineva a fost ucis pentru acel caiet?

— Unul dintre muncitorii care ne-au ajutat la împachetarea conținutului laboratorului a fost, evident, mituit pentru a scoate carnetul din cufăr și a-l preda cuiva. Acel muncitor a fost găsit mort într-o fundătură nu mult după aceea. A fost înjunghiat.

Ea înghiți cu greu.

— Groaznic!

— Vărul meu și cu mine ne-am petrecut destul de mult timp încercând să aflăm cine l-a mituit pe muncitorul respectiv și cine l-a ucis, dar urmele s-au răcit foarte repede, continuă Gabriel. Apoi, acum trei luni, cei doi oameni au venit la Casa Arcanului și au încercat să fure și cufărul.

— Nu înțeleg. Dacă hoțul are deja caietul alchimistului, de ce-ar mai risca să trimită doi oameni în Casa Arcanului pentru a fura și cufărul?

— Aceasta, doamnă Jones, este o întrebare excelentă, replică Gabriel. O întrebare la care încă nu am un răspuns.

— Se pare că multe întrebări au rămas fără răspuns, domnule.

— Într-adevăr, nu sunt puține. Și mă tem că dacă nu voi găsi foarte repede răspunsurile la aceste întrebări, o altă persoană ar putea muri.

Aceste vești avură un efect foarte vizibil pe fața ei expresivă, plină de viață. Veneția era evident foarte afectată. Gabriel regreta că fusese obligat să o sperie, dar era pentru binele ei. Trebuia s-o facă să înțeleagă că situația era extrem de serioasă.

Sprâncenele i se uniră brusc.

— Unde este vărul dumneavoastră, persoana care a asistat împreună cu dumneavoastră la descoperirea laboratorului?

— Caleb a trebuit să se întoarcă la casa lui strămoșească pentru niște afaceri de familie care nu sufereau amânare. Mă tem că sarcina găsirii caietului și a persoanei care l-a furat îmi revine mie.

Ea își drese vocea.

— Nu vă fie cu supărare, domnule, dar pot să vă întreb dacă aveți experiență în astfel de cazuri?

— Nu foarte multă. Acest gen de probleme n-au prea apărut pe la Casa Arcanului. Educația mea este cea a unui cercetător, a unui om de știință, nu a unui detectiv.

Veneția oftă.

— Înțeleg.

Era atât de bine să fie din nou în preajma ei, gândi el. Era chiar și mai irezistibilă decât apăruse în visele lui în aceste ultime luni. Rochia neagră, cu o croială modernă, pe care o purta, era fără îndoială menită să reprezinte o barieră care să țină la distanță intimitatea, dar în mintea lui nu făcea decât să dea naștere unor senzații foarte senzuale.

Corsajul strâmt al rochiei era croit într-un pătrat care-i încadra sânii grațioși. Tăietura îi puna în valoare suplețea și curbele frumos conturate ale taliei și ale șoldurilor. Partea de jos era ușor ridicată, dezvăluind foarte puțin glezna. Crinolina delicată o făcea să pară discret provocatoare.

Își dădu seama că, în ciuda talentelor ei fotografice, Veneția nu era deloc conștientă de cât de exotice și seducătoare era atunci când se îmbrăca în culorile nopții.

Poate unii bărbați erau descurajați de determinarea ei feminină pe care o radia prin toți porii, gândi el. Dar chiar aceste caracteristici îl stârneau, așa cum îl ațâța și vederea puținului care se vedea din gleznă.

— Ce progrese ați făcut în încercarea de a da de urmă hoțului? întrebă ea.

Evident, era foarte neîncrezătoare în abilitățile lui în domeniu, gândi el.

— Îmi pare rău să vă spun că nu sunt deloc mai aproape de rezolvarea cazului decât eram în seara în care intrușii au încercat să fure cufărul de la Casa Arcanului, recunosc eu.

Ea închise o clipă ochii.

— Mi-era teamă de asta.

— În ultimele trei luni, vărul meu și cu mine am acționat bazându-ne pe teoria că tentativa de furt a fost pusă la cale de un membru al Societății Arcanului care a reușit până acum să-și păstreze anonimatul. Dar încep să am îndoieli cu privire la această teorie. Din păcate, dacă este implicată o persoană din afara Societății, înseamnă că am de-a face cu un cerc mult mai mare de potențiali suspecți.

— Nu cred că pot fi atât de mulți. Mă îndoiesc că există prea mulți oameni care să fi auzit măcar de alchimistul acela, cu atât mai puțin de laboratorul pe care l-ați descoperit și l-ați deschis. Și încă și mai puțini sunt cei care ar fi dispuși să dea doi bani măcar pe un caiet vechi de două sute de ani.

— Sper să aveți dreptate. Îi susțin privirea, încercând să o facă să înțeleagă gravitatea situației. Veneția, trebuie să-ți spun că nu sunt deloc fericit să știu că ești amestecată în toată afacerea asta.

— Nici eu nu sunt foarte încântată de aceste informații. După cum probabil că v-ați dat seama, eu am o afacere de care trebuie să mă ocup, domnule Jones. Nu-mi pot permite să fiu târâtă într-un scandal cu alchimie, cu crime și cu un bărbat răposat care a arătat extremul prost-gust de a se întoarce din morți. Aș putea fi ruinată. Și dacă eu o să fiu ruinată, atunci o să fie și familia mea. Înțelegeți ce spun, domnule?

— Da. Îți dau cuvântul meu că voi face tot ce-mi stă-n puteri pentru a-ți proteja reputația până când toată această poveste se va rezolva, dar nu-mi cere să plec din casa asta. Este mult prea periculos aici.

— Și, mai precis, de ce aș fi în pericol? Întrebă ea, evident exasperată.

— Pentru că ai ales să te prezinți societății ca fiind văduva lui Gabriel Jones.

— Dacă n-ați fi vorbit cu reporterul acela...

— Veneția, am vorbit cu reporterul acela pentru că trebuia să mă mișc foarte repede. Din momentul în care mi-am dat seama ce-ai făcut, n-am avut de ales, a trebuit să acționez imediat pentru a te proteja.

— De cine? vru ea să știe.

— De persoana care a furat formula aceea și care a încercat să fure și cufărul.

— Și de ce l-ar interesa pe acest răufăcător?

— Pentru că, replică Gabriel cu o precizie studiată, dacă răufăcătorul află despre dumneata și face legătura dintre noi, este foarte probabil să creadă că legăturile nu se opresc la nivelul unui nume. Va începe, fără îndoială, să se întrebe dacă mai este sau nu vânat.

Sprâncenele ei se împreună într-o încruntare delicată.

— Vânat? Ciudată alegere de cuvinte.

Gabriel își simți maxilarul încleștându-se.

— Cuvintele nu sunt importante. Ceea ce vreau să spun este că, mai devreme sau mai târziu, este foarte probabil să atragem atenția acestui răufăcător. E doar o problemă de timp. Sunt prea multe indicii.

— Ce treabă să aibă el cu mine? Eu nu sunt decât un fotograf.

— Fotograful care a imortalizat obiectele de la Casa Arcanului, spuse Gabriel apăsător. Fotograful care susține că s-a măritat cu mine.

Veneția deschise și mai tare ochii.

— Tot nu înțeleg.

Dar începe să priceapă, gândi el. Putea vedea asta în ochii ei.

— Răufăcătorul vrea să pună mâna pe cufăr pentru un motiv anume, continuă el. Știe că după ce încercarea sa de furt de la Casa Arcanului a dat greș, obiectul este închis probabil în siguranță în Pivnița Mare. Și pesemne că își dă seama că acum nu mai poate pune mâna pe el. Dar în același timp știe că este posibil să existe o fotografie a aceluși cufăr.

Ea își dresă vocea.

— Înțeleg.

— Odată ce va ajunge la concluzia că dumneata ești cea care a fotografiat relicvele de la Casa Arcanului, poate foarte bine să presupună că tot dumneata te afli și în posesia negativelor. Majoritatea fotografiilor, așa cum ai spus și dumneata odată, păstrează negativele lucrărilor lor.

— Doamne sfinte!

— Acum înțelegi de ce este foarte posibil să fii în pericol, doamnă Jones?

— Da. Strânse și mai tare tocul în mână. Și ce propuneți dumneavoastră?

— Dacă hoțul se decide să te urmărească, după cum bănuiesc că va face, probabil că îți va da târcoale ca să afle dacă ești cu adevărat văduva mea și dacă eu mai sunt în viață.

— De unde știi asta?

— Așa așa face în locul lui.

Tânăra femeie se holbă de-a binelea.

El ignoră uimirea care se citea pe fața ei.

— Oricum, dacă raționamentul meu este corect, voi reuși să identific această persoană înainte să apuce să mai facă și alte nelegiuiri.

— Și ce veți face, domnule? Veți posta gărzi la fiecare dintre ușile casei? Veți interoga fiecare client care vine pentru a i se face portretul? Pentru numele lui Dumnezeu, sunt sigură că vă puteți da seama că acest gen de reacție ar da naștere la zvonuri și speculații. Iar eu, pur și simplu nu-mi pot permite un asemenea gen de notorietate.

— Intenționez o abordare mai subtilă.

— Vă anunțați surprinzătoarea întoarcere și declarați unui reporter că abia așteptați să vă reîntâlniți soția, asta numiți dumneavoastră o abordare mai subtilă?

— Aș vrea să-ți amintesc că dumneata ești cea care ne-a adus în situația în care ne aflăm acum.

— Ha! Nu încercați să mă învinovați pe mine pentru asta, domnule. Cum așa fi putut să bănuiesc că dumneavoastră v-ați înscenat moartea? Se ridică brusc în picioare, privindu-l de pe cealaltă parte a biroului. Nu v-ați deranjat să îmi trimiteți și mie o scrisoare, ori o telegramă, prin care să mă anunțați că sunteți bine sănătos, nu-i așa?

Faptul că era furioasă îl atrăgea.

— Veneția...

— Cum credeți că m-am simțit când am ridicat ziarul și am citit că ați fost ucis?

— N-am vrut să te implic în tărășenia asta, spuse el calm. N-am luat legătura cu tine pentru că mi-am închipuit că astfel o să fii mai în siguranță. Ea își îndreptă umerii.

— Scuza asta e prea subțire.

Gabriel simțea că începe să-și piardă răbdarea.

— Dumneata ai fost cea care a spus că dorește ca nimeni să nu știe de noaptea aceea de la Casa Arcanului. Planul dumitale era, din câte îmi amintesc, să ai o mică aventură și apoi să nu te mai uiți înapoi.

Buzele ei se strânseseră într-o linie subțire. Se lăsă din nou pe spate în fotoliul ei.

— Dar e ridicol. Nu-mi vine să cred că ne certăm pe faptul că ești în viață.

El ezită un moment, atent la schimbările ei de dispoziție.

— Înțeleg că ești șocată.

Ea își împreună mâinile și se uită la el.

— Mai exact, ce doriți de la mine, domnule Jones?

— Să joci rolul pe care l-ai inventat pentru dumneata. Prezintă-mă lumii întregi ca soțul dumitale.

Rămase tăcută câteva momente. Ședea în fotoliu, privindu-l ca pe un nebun de legat.

— E un plan simplu și direct, o asigură el. Nimic complicat. În presă a apărut deja știrea că m-am întors surprinzător. Dumneata trebuie doar să susții această poveste. Ca soț al dumitale, o să pot să te protejiez pe dumneata și în același timp să-l vânez pe hoțul care probabil îți dă deja târcoale.

— Nimic complicat. Se încruntă. Spuneți-mi, domnule, cum ar putea cineva să pretindă că are un soț viu, când respectiva persoană a făcut eforturi considerabile să convingă lumea că e văduvă?

— Foarte simplu. O să mă mut aici, cu dumneata și cu familia dumitale. Nimeni n-o să pună la îndoială legitimitatea legăturii noastre.

Veneția clipi.

— Intenționezi să te muți în casa asta?

— Chiar dacă n-o să-ți vină să crezi, există destul de multe persoane care ar fi de părere că este neobișnuit, ba chiar de-a dreptul șocant că insiști ca soțul tău să locuiască în altă parte a orașului.

Ea se îmbujoră la față.

— Da, ei bine, având în vedere circumstanțele, nu văd cum am putea rezolva altfel această problemă. Nu vă puteți muta aici, domnule.

— Fii rezonabilă, doamnă Jones. Știi cum se spune, pentru un bărbat, casa lui e ca un castel, și așa mai departe. Societatea va fi șocată să afle că m-ai silit să locuiesc în altă parte.

— Casa asta nu e nici pe departe un castel, spuse ea. Într-adevăr, și așa suntem prea mulți. Toate dormitoarele sunt ocupate.

— Dar servitorii? Ei unde dorm?

— Nu avem decât un singur servitor, menajera, doamna Trench. Ea are un mic living lângă bucătărie. Dar nu-mi puteți cere să o dau afară de acolo. Ar pleca imediat de la noi. Știți cât de greu este să găsești o menajeră bună în ziua de azi?

— Trebuie să fie în toată casa asta un locșor unde să pot dormi și eu. Nu sunt pretențios, te asigur. Mi-am petrecut destul de mult timp călătorind în ținuturi exotice, cu climă ciudată. Sunt obișnuit cu puțin.

Veneția îl privi îndelung.

— Ei bine, există o cameră care nu este ocupată, spuse ea într-un final.

— Sunt sigur că mă voi descurca de minune acolo. Aruncă o privire spre ușă. Și acum, poate că ar trebui să mă prezinți și celorlalți membri ai familiei. Cred că sunt pe culoar. Probabil că abia așteaptă să afle ce se petrece aici.

Ea se încruntă.

— De unde știi că sunt afară? De fapt, lasă.

Se ridică, ocoli biroul și traversează camera. Când deschise ușa, Gabriel văzu un ciorchine de fețe îngrijorate. Menajera, o femeie mai în vârstă care arăta ca o mătușă domnișoară bătrână, o tânără frumoasă, în jur de șaisprezece ani, și un băiat care părea să aibă nouă sau zece ani.

— Acesta este domnul Jones, spuse Veneția. O să rămână la noi o vreme.

Grupul de pe hol îl fixa pe Gabriel cu expresii care variau de la uimire la curiozitate.

— Mătușa mea, domnișoara Sawyer, spuse Veneția, făcând prezentările. Sora mea, Amelia, fratele meu, Edward, și menajera noastră, doamna Trench.

— Doamnelor. Gabriel făcu politicos o plecăciune. Apoi îi zâmbi lui Edward, care strângea cu ambele mâini un cuțit ciudat de bucătărie. Ah, un flăcău pe gustul meu.

— L-ai instalat în pod? Amelia puse deoparte o tavă cu diferite instrumente de retușat. Dar e soțul tău.

— Se pare că la mijloc este o neînțelegere gravă. Veneția apucă marginea marelui stativ de metal care susținea un decor ce întruchipa o grădină italiană. Domnul Jones nu este soțul meu.

— Da, bineînțeles, știi asta, replică Amelia impacientată. Doar că restul lumii ar trebui să creadă că este soțul tău.

— Această împrejurare, spuse Veneția, trăgând de decor până reuși să-l poziționeze în spatele scaunului, nu este vina mea.

— Dacă mă întrebi pe mine, eu zic că e doar o chestiune de opinie. Amelia începu să caute prin colecția consistentă de panouri folosite ca decor. Ce vor zice vecinii dacă vor afla că l-ai izolat pe domnul Jones în pod?

— Nu prea am avut de ales. Veneția dădu drumul stativului de fundal și se dădu înapoi ca să vadă rezultatul. N-am de gând să renunț la dormitorul meu și să mă mut în pod. Și nici n-am să vă las pe tine, pe Edward sau pe mătușa Beatrice să se mute sus. N-ar fi corect.

— Mă îndoiesc că domnul Jones ar vrea să ne deranjeze cumva pe vreunul dintre noi, spuse Amelia. Selectă o vază italiană care se potrivea cu decorul deja instalat. Mi se pare un gentleman desăvârșit.

— Atunci când îi convine, murmură Veneția întunecată.

Simțea însă un amestec de furie tensionată și dezamăgire teribilă, amestec care urmase bucuriei provocate de aflarea faptului că Gabriel era în viață. Nu durase mult până să descopere că el nu se întorsese pentru că voia să fie iar cu ea. Oh, nu, gândi ea, se instalase la ușa ei în dimineața aceea doar pentru că era convins că ea era implicată cumva în planul lui de a prinde un hoț.

De data asta, legătura lor se rezuma doar la afaceri din punctul de vedere al lui Gabriel, doar parte a unei strategii. Nu trebuia să uite chestia asta. N-avea să-i mai permită să-i mai frângă încă o dată inima.

Amelia rămase și mai îngândurată.

— Oricum, nu cred că vecinii vor descoperi că soțul tău locuiește de fapt în pod. Nu văd cum ar ajunge să facă turul casei.

— Bineînțeles că nu. Veneția traversă studioul spre locul unde se afla camera, montată pe un trepied. Se uită prin obiectiv să verifice cum se vedea întregul aranjament.

Grație talentului la pictură al lui Beatrice, decorul cu grădină italiană arăta foarte real. Era reprezentată și o statuie a lui Hermes, iar în fundal se vedeau ruinele unui templu roman. Câteva alte mici adăugiri, ca de exemplu vaza aceea, aveau să completeze efectul dorit.

Chiria pentru studio, care era situat la distanță destul de mică de Sutton Lane, era mai mare decât cea pe care o plăteau pentru casa în care locuiau fiindcă locația era mult mai bună. Veneția hotărâse împreună cu ceilalți că merita acest cost. Locația studioului era crucială pentru imaginea cu care ținea să se prezinte.

Clădirea pe care o aleseseră fusese cândva o căsuță elegantă cu etaj. Proprietarul făcuse transformările necesare pentru ca acolo să se poată desfășura două activități diferite. Etajul, care avea o intrare separată, era neocupat momentan.

Veneția, Beatrice și Amelia hotărâseră ca partea din față a apartamentului respectiv să servească drept galerie de prezentare. Pe pereți erau aliniate fotografiile făcute de ea pentru ca eventualii clienți să le poată examina și cumpăra.

Camera obscură, care servise la început de debara, și vestiarele unde clienții se puteau schimba înainte de a fi fotografiați ocupau restul spațiului.

Studioul fusese la început o mică seră. Pereții de sticlă și tavanul permiteau luminii naturale să se reverse din belșug în încăperea atunci când vremea era frumoasă. Când trebuia să immortalizeze portrete și afară era ceață sau vreme închisă, Veneția se ajuta și de câteva lămpi cu gaz sau ardea bucăți de magneziu.

În ultima vreme se gândise destul de serios să investească în achiziționarea unui mic dinam alimentat cu petrol pentru a putea experimenta cu lumină electrică. Până acum nu fusese impresionată de lumina slabă pe care o dădeau becurile acelea mici, care mai erau și foarte scumpe.

Între timp, se considera extrem de norocoasă că reușise să găsească această căsuță care avea și o cameră cu pereți de sticlă. Mulți dintre colegii ei erau nevoiți să lucreze în saloane întunecoase, în studiouri improvizate în sufragerii sau în alte camere prost iluminate în care lucrul era imposibil pe vreme urâtă.

În disperare de cauză, destui fotografi aleseseră să folosească pulberi explozive făcute din magneziu amestecat cu alte ingrediente. Spre deosebire de strălucirea constantă care se putea obține atunci când se ardea o bară de magneziu pur, amestecurile de pulbere erau periculos de imprevizibile. În ziarele dedicate fotografiei apăreau mereu articole în care se vorbea despre distrugerea de case, răniri serioase și chiar morți datorate folosirii unor astfel de pulberi.

Pentru a putea controla intensitatea luminii naturale în fosta seră, Veneția, Amelia și Beatrice realizaseră un sistem complicat de draperii pus în mișcare de frânghii și cordoane. Câteva obiecte mari în formă de umbrelă, acoperite cu diverse stoffe colorate și o întreagă varietate de panouri contribuiau la ajustarea gradului de difuzare a luminii. Oglinzile și alte câteva suprafețe lucioase făceau posibilă crearea unor efecte artistice interesante.

Pentru ziua aceea erau programate două portrete. Ambele persoane erau doamne bogate cărora Veneția le fusese recomandată de către un alt client mulțumit, doamna Chilcott. În ciuda evenimentelor neplăcute care

avuseseră loc de dimineață, Veneția era hotărâtă să facă tot ce-i stătea în putință pentru ca lucrurile să iasă așa cum trebuie. Reputația ei de fotograf începuse ușor-ușor să capete formă. Nimic nu era mai bun pentru viitorul afacerii decât o recomandare din partea unui membru al societății influent, cu foarte multe relații.

— Vestiarul pentru doamne este pregătit? întrebă Veneția.

— Da. Amelia traversă camera cu vaza în brațe și o puse lângă scaun. Maud a făcut curățenie acolo chiar azi-dimineață.

Se investiseră sume imense în amenajarea vestiarului pentru doamne, dar masa cu blat de marmură, draperiile de catifea, covoarele și oglinzile cu care fusese împodobit se dovediseră o investiție foarte bună. Veneția știa că nu erau puțini aceia dintre noii ei clienți care își comandaseră portret doar pentru că auziseră despre giuvaierul acela de cameră.

— Mă întreb cât de mult îi va lua domnului Jones să-l găsească pe răufăcătorul acela, murmură Amelia.

— Mă tem că ar putea dura la infinit dacă mă las pe mâna lui, spuse Veneția. A recunoscut că are foarte puțină experiență în astfel de chestiuni. A mai spus și că, până acum, nu prea a avut noroc, deși se află în căutarea hoțului de mai bine de trei luni. Se pare că va trebui să-l ajut și eu.

Amelia înălță brusc capul.

— Ai să-l ajuți în investigațiile lui?

— Da. Veneția ajustă puțin trepidul. Dacă nu am s-o fac, n-o să mai scăpăm niciodată de el. Nu-l putem lăsa să locuiască în pod la infinit.

— Dar domnul Jones știe că tu plănuiești să-l ajuți să-l găsească pe acest individ periculos?

— Încă nu i-am vorbit despre planurile mele, spuse Veneția. Am avut atâta treabă astăzi încât n-am avut ocazia să discutăm în amănunt. O să-i spun diseară, după ce se termină expoziția. Insistă să vină cu mine la evenimentul acesta.

Amelia se uită la ea.

— Hmm.

— Ce mai e acum?

— Trebuie să recunosc că abia am făcut cunoștință cu domnul Jones, spuse Amelia. Dar nu-mi pare deloc genul de om care să accepte bucuros sfaturi și îndrumări.

— Mare păcat. Veneția mută unul dintre parasolare, așezându-l în poziția potrivită. El a ales să stea la noi acasă. Și dacă vrea să stea cu noi, va trebui să asculte și părerile mele.

— Apropo de expoziția fotografică din seara asta, spuse Amelia, eu cred ca o să vină destul de multă lume. Și toți vor fi foarte curioși, vor vrea să știe mai multe despre miraculoasa întoarcere a răposatului domn Jones.

— Îmi dau foarte bine seama de asta, spuse Veneția.

— Și cu ce ai să te îmbraci? Toată garderoba ta este alcătuită din haine negre, pentru că trebuia să fi văduvă. N-ai nimic bun de purtat, nimic în culori.

— O să port ce am plănuit să port pentru seara asta. Veneția mai ajustă puțin parasolarul. O să port rochia neagră, cea cu trandafiri negri din satin la baza gâtului.

— Un soț mort de mult se întoarce în casa soției lui în pod, iar văduva lui continuă să poarte negru. Amelia clătină din cap. Mi se pare destul de ciudat dacă mă întrebi pe mine.

— Domnul Jones este destul de ciudat, spuse Veneția.

Amelia o surprinse aruncându-i un zâmbet atotștiutor.

— Nu sunt puțini aceia care, dacă ar ști despre puterile tale neobișnuite, surioară dragă, ar ajunge fără îndoială la concluzia că tu ești cea ciudată.

Veneția ajustă pentru ultima oară trepiedul.

— Eu cel puțin am decența și bunele maniere să-mi ascund ciudățeniile în fața interlocutorilor mei politicoși.

— Sper că nu o veți lua ca pe un afront personal, domnule. Gâfâind puțin din cauză că urcase până la ultimul nivel al casei, doamna Trench deschise ușa de la pod. Sunt sigură că singurul motiv pentru care doamna Jones v-a trimis în această încăpere mică și îngrozitoare este că nu prea se simte în apele ei. De îndată ce își va reveni, o să vedeți că se va răzgândi.

— Asta e o observație interesantă, doamnă Trench, spuse Gabriel. Împreună cu Edward, cără unul dintre cuferele de călătorie într-o cămăruță mică și înghesuită. Atunci când am vorbit cu doamna Jones în biroul ei, nu demult, mie mi s-a părut neschimbată, exact așa cum mi-o aminteam, foarte stăpână pe sine. Îi aruncă o privire lui Edward care ținea de celălalt capăt al cufărului greu. Hai să-l așezăm aici.

— Da, domnule, spuse Edward. Coborî atent până pe podea capătul cufărului, vizibil încântat că i se ceruse ajutorul la o treabă atât de grea, atât de bărbătească.

Doamna Trench dădu la o parte perdeaua ponosită care acoperea singura fereastră a încăperii.

— Sunt sigură că nervii doamnei Jones au fost destul de zdruncinați de șocul provocat de revenirea dumneavoastră, domnule. Din câte am înțeles eu, era de foarte puțin timp căsătorită cu dumneavoastră, era în luna de miere atunci când ați fost smuls de lângă ea. Genul acesta de lucruri au întotdeauna un efect profund asupra sensibilității unei doamne. Are nevoie de ceva timp pentru a se obișnui.

— Apreciez sfatul, doamnă Trench. Gabriel își plesni palmele ca să se scuture de praf și dădu din cap spre Edward. Mulțumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere, domnule. Edward zâmbi timid. Nu vă faceți griji că veți fi obligat să locuiți în pod. Nu sunt nici pânze de păianjeni și nici șoareci. Știu asta, că vin și eu din când în când aici să mă joc în zilele ploioase.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Gabriel își atârână pe un umeraș pardesiul lung și gri.

Doamna Trench pufni.

— Bineînțeles că nu sunt nici pânze de păianjeni și nici șoareci și, câtă vreme eu o să răspund de curățenia acestei case, nici n-o să fie.

— Am toată încrederea în dumneavoastră, doamnă Trench, spuse Gabriel.

— Mulțumesc, domnule. Își puse mâinile mari, bătucite de muncă în șolduri și cercetă patul îngust. Apoi se uită la Gabriel, examinându-l din cap până în picioare. Mi-era teamă de asta.

— De ce anume vă era teamă, doamnă Trench?

— Patul acesta este prea mic pentru dumneavoastră, domnule. Nu vă veți simți confortabil în el.

— Deocamdată merge și așa, doamnă Trench.

Ea oftă nemulțumită.

— Presupun că foștii chiriași au instalat în camera asta guvernanta. Nu cred că ar fi fost înțelept din partea lor să-l pună pe stăpânul casei să locuiască aici.

— Mie îmi place camera asta. Edward merse până la fereastră și făcu un gest spre mulțimea de acoperișuri vizibile prin geam. Puteți să vedeți de aici până la parc. În zilele cu vânt puternic se văd o mulțime de zmeie, iar uneori noaptea sunt artificii.

Gabriel întinse brațele în lături și îi zâmbi doamnei Trench.

— Vedeți, expertul și-a spus cuvântul, doamnă Trench. E limpede că asta este cea mai bună cameră din casă.

Doamna Trench clătină din cap.

— Nu e chiar așa de bună precum spuneți, dar deocamdată nu putem face nimic, o să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Bun, micul dejun se servește de obicei la ora opt fix pentru ca doamna Jones să poată ajunge devreme la studio. Doamnei Jones îi place să lucreze în lumina dimineții. Seara cinăm la ora șapte pentru ca și domnul Edward să se poată alătura familiei. Vă convine orarul acesta, domnule?

— De minune, doamnă Trench. Nici nu-și putea închipui ce reacție ar avea Veneția dacă ar auzi că el vrea să schimbe obiceiurile casei.

— Foarte bine. Doamna Trench se îndreptă spre ușă. Dacă mai aveți nevoie de ceva, anunțați-mă.

— Mulțumesc, doamnă Trench.

Menajera plecă, lăsându-l pe Gabriel cu Edward.

Când ușa se închise, Edward spuse încet:

— Știu că nu sunteți cu adevărat cumnatul meu, domnule. Veneția mi-a explicat totul.

— Zău?

Edward dădu repede din cap.

— Spune că o să jucăm un fel de joc cât veți fi dumneavoastră aici.

— Și te deranjează asta?

— Deloc, spuse Edward. O să fie distractiv să vă avem aici cu adevărat.

— Cu adevărat?

— Da. Eu am ajutat-o pe Veneția să scape de dumneavoastră. Acum însă, că sunteți de-adevăratelea aici, e ca și cum ați fi devenit real.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui. Gabriel se lăsă pe vine ca să descuie cufărul. Și care parte anume din povestea despre mine ai inventat-o tu?

— Eu am născocit partea aceea în care v-ați prăbușit de pe stânci în Vestul Sălbatic și ați fost luat de apele învolburate ale unui râu, spuse Edward, îndreptându-și umerii cu mândrie. V-a plăcut?

— Foarte isteț din partea ta.

— Mulțumesc. Veneția voia să povestească cum că ați fost împușcat de o bandă de răufăcători în timpul jefuirii unui tren.

— Încântător. Spune-mi, am murit ca un adevărat erou din Vestul Sălbatic, luptându-mă până când pistolul meu a rămas fără cartușe?

Edward se încruntă.

— Nu-mi aduc aminte ca dumneavoastră să fi avut vreun pistol.

— Adică avea de gând să mă trimită să înfrunt răufăcătorii neînarmat? Gabriel deschise cufărul. Probabil că voia să fie sigură că n-am să supraviețuiesc.

— Eu m-am gândit că e o poveste excelentă, dar mătușa Beatrice i-a spus că e prea înfricoșătoare pentru a putea fi spusă unor oameni de vază. Apoi Veneția a venit cu ideea ca dumneavoastră să fi fost călcat în picioare de o turmă de cai sălbatici.

— Asta mi se pare foarte neplăcut. Și ce m-a salvat de o asemenea soartă crudă? Întrebă Gabriel.

— Amelia a spus că, ținând seama că dumneavoastră și Veneția ar fi trebuit să fiți în luna de miere, mai potrivit ar fi fost să fi murit într-un fel mai romantic.

— Și atunci ai venit tu cu povestea cu căzutul de pe stânci?

— Da. Și mă bucur foarte tare că vă place.

— A fost foarte inteligent din partea ta. Gabriel băgă mâna în cufăr și scoase tocure de piele în care își ținea ustensilele de bărbierit. Dacă aș fi fost împușcat de răufăcători sau călcat în picioare de cai sălbatici, ar fi fost mult mai dificil să explic lumii prezența mea acum în această casă.

Edward traversă în fugă mica încăpere, venind să examineze conținutul cufărului.

— Ne-am fi gândit noi la ceva. Întotdeauna facem asta.

Gabriel se ridică și puse trusa de bărbierit pe lavoar. Apoi se întoarse și se uită la Edward. Nu fusese deloc ușor pentru un băiat, oricât de inteligent era, să păstreze secretul în legătură cu văduvia surorii lui mai mari.

— Mi se pare mie sau ești un adevărat expert în a juca teatru? spuse Gabriel.

— Chiar sunt.

— Poate poți să-mi dai și mie câteva sfaturi în legătură cu treaba asta.

— Sigur, domnule. Edward ridică ochii din cufăr. Totuși, uneori este greu. Trebuie să fii foarte atent atunci când sunt străini în preajmă, mai ales doamna Trench. Ea nu trebuie să știe despre secretele noastre.

Din experiența lui, gândi Gabriel, de obicei era imposibil să-i împiedici pe servitori să afle secretele familiei pentru care lucrau. Era uimitor că Veneția și ceilalți reușiseră acest lucru pe parcursul celor trei luni care trecuseră de când stăteau în Londra. Se îndoia că va reuși să joace această piesă pe termen nelimitat.

— O să fiu foarte atent, promise el.

Băgă din nou mâna în cufăr și scoase un teanc de cămăși atent împăturite. Aplecându-se ca să nu se ciocnească de tavanul scund și înclinat puse cămășile în dulapul vechi și ponosit.

Edward îi urmărea fascinat fiecare mișcare.

— Poate într-o zi, când nu veți fi foarte ocupat, am putea merge în parc să înălțăm un zmeu.

Gabriel se uită la el.

— Poftim?

— Păi, asta face un băiat cu cumnatul lui, nu-i așa?

Edward dădea semne de nerăbdare.

Gabriel își sprijini o mână de tavanul înclinat.

— Când ai fost ultima oară în parc?

— Mă duc uneori acolo cu mătușa Beatrice, sau cu Veneția, sau cu Amelia, dar n-am înălțat niciodată un zmeu. Odată un băiat m-a întrebat dacă nu vreau să mă joc cu el, dar mătușa Beatrice a spus că n-am voie.

— De ce nu?

— Nu prea am voie să vorbesc cu străinii, mai ales cu alți copii. Edward se strâmbă. Toată lumea se teme că aș putea să uit și să le povestesc despre secretele noastre.

De fiecare dată când rostea cuvântul secret, Edward folosea pluralul. Oare câte astfel de secrete ascundea băiatul ăsta?

— Probabil că a fost destul de dificil să pretinzi că sora ta este văduvă timp de atâtea luni, spuse Gabriel.

— Domnule Edward? Vocea doamnei Trench se auzea de la capătul de jos al scărilor care duceau spre pod. Mătușa ta m-a trimis să-ți spun să nu-l mai deranjezi pe domnul Jones. Coboară în bucătărie. O să-ți tai o felie de plăcintă cu prune.

Edward dădu ochii peste cap și porni ascultător, dar fără prea mult chef spre ușă. Ajuns aici, se opri și se întoarse spre Gabriel.

— De fapt, n-a fost foarte greu să pretind că Veneția este văduvă, spuse el. Vedeți dumneavoastră, ea se îmbracă în fiecare zi în negru.

Gabriel dădu din cap.

— Pot să înțeleg cum ținuta ei a constituit un indiciu zilnic.

— Cred că despre celălalt secret se îngrijorează toți că aș putea să-l spun, zise el. Cel despre tata.

Se întoarse și dispăru prin ușă.

Gabriel rămase nemișcat un moment, cu cravatele în mână, și ascultă pașii lui Edward îndepărtându-se pe scări.

Asta este fără doar și poate o casă a secretelor, gândi el. Dar ce casă nu are câteva secrete?

Muriseră încă doi pești.

Pluteau chiar sub suprafața apei, burțile lor palide strălucind argintii în lumina lămpii cu gaz.

Noul acvariu era imens în comparație cu cele pe care le avuseseră înainte. Era la fel de mare și adânc ca trei căzi de baie puse una lângă alta,

împodobit cu lemn și susținut de o ramă solidă de metal. Partea din față era făcută din sticlă. O adevărată junglă subacvatică fusese instalată pentru a asigura o parte din hrana peștilor și pentru a servi drept ascunzătoare și loc de camuflaj atât pentru răpitori, cât și pentru prada lor.

Ucigașul luă o plasă și scoase cei doi pești morți. Trupurile acestora trebuiau să fie examinate atent pentru a fi înlăturată eventualitatea unei boli ori a unei alte cauze naturale de moarte, dar după cum arătau lucrurile era clar că noile specii de plante nu produceau destul oxigen. În ultimele două zile muriseră jumătate din peștii din acvariu.

Reproducerea unei lumi darwiniene în miniatură se dovedise mult mai complicată decât își imaginase. Legile naturii păreau foarte clare și limpezi când erau considerate în abstract, dar în teorie erau atât de multe variabile. Temperatura, starea vremii, bolile, nivelul de hrană, ba chiar și coincidențele și norocul deveneau factori importanți în lumea reală.

Dar legile erau imuabile indiferent câte alte variabile intrau în joc. Și mai importantă decât toate era cea conform căreia numai cei puternici supraviețuiesc.

Ucigașul era deosebit de satisfăcut de acest corolar: doar cei mai puternici merită să supraviețuiască și să prospere.

Bineînțeles, natura avusese grijă ca anumite prăzi să primească o oarecare protecție. Asta era necesar pentru a se menține un anumit echilibru. Ce s-ar fi întâmplat cu toți prădătorii dacă n-ar mai fi fost vânat?

Dar nu era nici o îndoială care anume grup fusese făcut să conducă și perfecționat de forțele implacabile ale selecției naturale.

Era foarte plăcut să știe că legile naturale ordonaseră viețuitoarele în prădători și vânați. Era evident că cel puternic avea tot dreptul, ba chiar responsabilitatea, destinul de a domina și a-i controla pe cei mai slabi. Compasiunea ori îndurarea contraveneau legilor firii.

Cei puternici aveau și datoria să-și transmită mai departe trăsăturile, calitățile, forța cu care fuseseră binecuvântați. Găsirea partenerului potrivit, o femelă sănătoasă care avea, și ea, caracteristici superioare celorlalte din specia ei era un imperativ. Prima lui alegere a unei partenere se dovedise o dezamăgire, gândi ucigașul. Dar nu era foarte sigur că ar putea exista o alta care să întrunească toate criteriile lui de selecție: o femeie care foarte probabil avea toate talentele unice pe care dorea el să le găsească la mama copiilor lui.

Tradițiile vechi ale Societății Arcanului erau foarte bine cunoscute de toată lumea. Știa că Gabriel Jones n-ar fi ales o femeie atât de neînsemnată ca fotografia aceea – o femeie fără bani și fără relații – decât dacă aceasta avea la rândul ei puteri paranormale.

Ucigașul puse peștele mort pe masa de examinare și întinse mâna după un cuțit.

Ochi în care strălucea o lipsă inumană de sentimente îl urmăreau din cutiile cu capac de sticlă, sufocate de plante, care erau aliniat de-a lungul pereților încăperii.

Lumea insectelor, a reptilelor și lumile acvatice îi ofereau cele mai bune exemple de manifestare a imensei forțe a selecției naturale în forma ei cea mai pură, gândi ucigașul. Nu existau sentimente, emoții, legături de familie, pasiuni, nu exista politică în sferile acelea. Viața era redusă la elementele sale cele mai de bază. Ucide sau ești ucis.

Se apucă de lucru la pește. Experimentele eșuate îl deranjau întotdeauna, dar asta nu însemna că nu puteau reprezenta un câștig pentru el.

— În seara aceasta, Christopher Farley vă datorează iară îndoială foarte multe, domnule Jones. Adam Harrow agita paharul de șampanie cu o mișcare leneșă a mâinii înmănușate. Vedeți dumneavoastră, sunt sigur că ar fi ieșit bine chiar și fără ca dumneavoastră să fiți aici, doar datorită excelentelor fotografii ale soției dumneavoastră. Oricum, presupun că știrea uimitoarei dumneavoastră întoarceri a făcut ca în seara asta să vină atât de multă lume.

Gabriel își luă ochii de la fotografiile înrămate la care se uitase până atunci și îl privi pe tânărul zvelt și grațios care se apropiase de el.

Veneția i-l prezentase pe Harrow la scurtă vreme după ce ajunseseră în sala unde avea loc expoziția. Apoi fusese aproape luată pe sus de un grup de indivizi din care făceau parte, aparent în aceeași măsură, colegi, admiratori sau simpli curioși. Acum se afla în cealaltă parte a încăperii. Gabriel descoperise destul de repede că în seara asta avea să fie pe cont propriu. Expoziția era un eveniment monden, dar dincolo de conversațiile ușoare despre arta fotografică și despre ultimele cancanuri din societate, soția lui avea o afacere de condus.

Din fericire, Harrow se dovedise un companion interesant. Avea o voce joasă și cultivată și un aer degajat, amuzat, care dovedeau că este un gentleman desăvârșit, obișnuit cu tot ce era mai bun – de la cluburi și amante și până la obiecte de artă și vinuri. Pantalonii și cămașa cu guler larg erau de ultimă modă. Părul lui castaniu-deschis era pieptănat pe spate, dezvelindu-i fruntea, și strălucea de pomadă.

Trăsăturile lui Harrow erau fine, aproape delicate. Îi aminteau lui Gabriel de unul dintre acei cavaleri arătoși din picturile lui Burde-Jones. Gândindu-se la numele pictorului, Gabriel își dădu seama încă o dată că Jones era un nume foarte comun. Nu era de mirare că Veneția se gândise că nimeni n-avea să sesizeze că în Londra apăruse încă un Jones.

— Să înțeleg că Farley este persoana care răspunde de punerea în scenă a acestei expoziții? întrebă Gabriel.

— Da. Harrow sorbi din paharul de șampanie, apoi îl lăsă jos. Este un gentleman cu bani care a devenit un fel de binefăcător al comunității fotografice. Este cunoscut ca foarte generos cu cei care fac primii pași în această profesie. A aranjat chiar o cameră obscură foarte bine pusă la punct în această clădire, special pentru fotografii care nu își permit un echipament propriu ori chimicalele necesare.

— Înțeleg.

— Farley a contribuit foarte mult la dezvoltarea ideii că fotografia trebuie considerată o formă de manifestare a artei. Harrow ridică o

sprânceană delicată. Din nefericire, aceasta este o idee destul de controversată în anumite cercuri.

— Nu s-ar spune după câtă lume a venit în seara asta aici, replică Gabriel.

Expoziția perfect luminată era plină de vizitatori bine îmbrăcați. Oaspeții se plimbau prin încăpere ținând pahare de șampanie ori de limonadă și examinau scrupulos fotografiile atârinate pe pereți.

Fotografiile expuse erau operele a diferiți fotografi și fuseseră aranjate pe categorii: vederi pastorale, portrete, monumentele Londrei și teme artistice. Veneția participa cu propriile creații atât la secțiunea portrete, cât și la cea cu monumente.

Gabriel se gândi că Harrow ar putea fi o importantă sursă de informații. Dacă hoțul reușise să intre în cercul de afaceri al Veneției, s-ar putea afla aici în seara asta.

— Mi-ați face un mare serviciu dacă m-ați ajuta să aflu cine sunt câteva persoane prezente în seara asta, spuse Gabriel. Se pare că soția mea întreține relații cu un grup elevat de persoane.

Harrow îi aruncă o privire speculativă, apoi ridică din umeri.

— Cu plăcere. Nu cunosc pe toată lumea, desigur, dar vă pot arăta persoanele mai importante. Ridică bărbia spre un cuplu distins de vârstă mijlocie. Lordul și lady Netherhampton se consideră cunoscători într-ale artelor. Faptul că ei sunt aici în seara asta dă expoziției o greutate considerabilă.

— Înțeleg, spuse Gabriel.

Harrow zâmbi subțire.

— Din câte am auzit, cu mulți ani în urmă lady Netherhampton era actriță, dar toată lumea din cercurile politicoase ale societății a decis elegant să-i uite originile datorită faptului că acum este măritată cu lordul Netherhampton.

— Sunt sigur că actoria este un antrenament excelent pentru traiul în „lumea politicoasă”.

Harrow râse.

— Fără îndoială. Este o lume a măștilor și a fațadelor false, nu-i așa? Dădu din cap spre o altă femeie. Doamna aceea împopoțonată în roz de la capătul celălalt al încăperii este doamna Chilcott. Soțul ei a murit foarte convenabil acum doi ani, lăsându-i o avere impresionantă. Ea a fost una dintre primii clienți ai soției dumitale și a mai trimis după aceea și câteva prietene.

— Atunci va trebui să țin minte să fiu foarte politicos cu doamna când mi se va face cunoștință cu ea.

Harrow parcurse mulțimea cu o privire atentă și făcu o pauză.

— Îl vedeți pe domnul în vârstă, cel cu baston? Cel care pare că se va prăbuși dintr-un moment în altul. Este lordul Ackland.

Gabriel își opri privirea asupra unui bărbat încovoiat, cu părul cărunt, cu favoriți stufoși, care se afla în compania unei femei foarte atrăgătoare, mult mai tânără decât el. Pe lângă baston, Ackland strângea brațul tinerei

într-un fel care sugera că avea nevoie de sprijin suplimentar. Cuplul tocmai admira o fotografie din secțiunea „Portrete”.

— Îl văd, spuse Gabriel.

— Ackland s-a retras la țară de mulți ani. Nu are nici un moștenitor. Averele lui va ajunge la o rudă îndepărtată, cred.

— Asta dacă doamna drăguță care îl sprijină nu va reuși să-l convingă să se căsătorească cu ea? spuse Gabriel.

— Astea sunt, bineînțeles, numai speculații. Se spune despre Ackland că este din ce în ce mai senil și mai bolnav, dar din cât se pare creatura aceea încântătoare l-a tras înapoi din brațele morții.

— Este uimitor ce poate face o femeie frumoasă pentru un bărbat atunci când doctorii au renunțat la orice speranță, spuse Gabriel.

— Într-adevăr. Doamna cu aceste remarcabile puteri terapeutice se numește Rosalind Fleming.

Gabriel își dădu seama că în tonul vocii lui Harrow apăruse o schimbare. Nuanța de amuzament batjocoritor dispăruse, înlocuită de o răceală inexpresivă.

— Ce s-a întâmplat cu domnul Fleming? întrebă Gabriel.

— O întrebare excelentă, spuse Harrow. Doamna este, bineînțeles, văduvă.

Gabriel cercetă la rândul lui încăperea, vânătorul din el căutând nu prada, ci un eventual competitor, alte persoane care, sub aparența de civilizație, ar fi putut fi prădători feroce.

— Dar bărbatul care stă singur lângă ghiveciul acela cu palmier? întrebă el. El parcă n-are deloc intenția să participe la conversații obișnuite.

Bărbatul de lângă ghiveci părea să ocupe un spațiu numai al lui în respectiva încăpere. Pentru Gabriel era clar că oricine s-ar fi încumetat să pătrundă în acel spațiu o făcea pe riscul lui.

Harrow se uită în direcția indicată, încruntându-se puțin.

— Acela este Willows. N-aș putea să-ți spun prea multe despre el. A apărut în viața mondenă a orașului cu câteva luni în urmă. Colecționează obiecte de artă și antichități. Este destul de singuratic, dar este evident că are o avere considerabilă. Cred că a achiziționat și câteva dintre lucrările doamnei Jones pentru muzeul lui particular.

— Căsătorit?

— Nu, spuse Harrow. Cel puțin noi nu credem că este.

Gabriel ar fi vrut să știe cine erau noi, dar instinctul îi spuse să nu întrebe.

Reținu numele și reveni la cercetarea încăperii, în căutarea altor persoane care manifestau o astfel de atitudine distantă, potențial periculoasă.

Pe parcursul următoarelor câteva minute mai adăugă încă trei nume pe lista lui secretă pe măsură ce Harrow continua să comenteze tot ce vedea. Acordă o atenție sporită unei persoane despre care Harrow spunea că este un colecționar al lucrărilor Veneției.

— Țin să vă felicit pentru vastele cunoștințe pe care le aveți în ceea ce privește micile cancanuri mondene, spuse el când Harrow se opri în cele din urmă.

— Fiecare aude câte ceva și spune mai departe. Harrow mai luă o înghițitură de șampanie. Știți cum e.

— Eu am fost plecat din oraș destul de multă vreme, îi reaminti Gabriel. Mă tem că am cam pierdut contactul.

Ceea ce era destul de adevărat, gândi el. Aproape nimeni din retrasa familie Jones nu acorda prea multă importanță societății mondene. Și asta îi servea de minune acum, pentru că se putea mișca în voie printre acești simandicoși fără riscul de a fi recunoscut.

— Da, bineînțeles, admise Harrow. Și ați mai avut și amnezia aceea oribilă după accident. Nu cred că asta v-a ajutat prea mult memoria.

Gabriel își dădu seama că mersese prea departe cu întrebările. Harrow începea să devină prea curios în ceea ce-l privea. Și asta nu era deloc bine.

— Nu, fu el de acord.

— Când v-ați amintit prima oară că aveți o soție? Întrebă Harrow.

— Cred că memoria mi-a revenit într-o dimineață când luam micul dejun într-un hotel din San Francisco, spuse Gabriel, improvizând. Mi-am dat seama brusc că soția mea nu e lângă mine ca să-mi toarne ceaiul. Mi se părea că trebuia să am o soție pe undeva. Am început să mă întreb pe unde am pierdut-o. Și apoi mi-am amintit totul, într-o fracțiune de secundă.

Sprâncenele lui Harrow se ridicară.

— Cred că a fost nevoie de mai multe lovituri serioase în cap pentru a putea uita o femeie ca doamna Jones.

— Într-adevăr, încuviință Gabriel. Dar e de așteptat să pățești așa ceva dacă te prăbușești într-un canion cu capul înainte, îmi pare rău să spun asta.

Se uită în partea cealaltă a camerei, unde Veneția se afla în centrul unui grup de persoane. În spatele ei, pe perete, era atârnată Fata Visătoare, cea mai nouă fotografie din seria Vise.

Harrow îi urmări privirea.

— N-am putut să nu observ că doamna Jones s-a îmbrăcat tot în negru, în ciuda faptului că dumneata te-ai întors printre cei vii.

— Parcă mi-a spus ceva cum că în garderoba ei nu s-ar mai afla nici o rochie colorată, spuse Gabriel. N-a avut timp să-și cumpere o rochie nouă pentru seara asta.

— Oricum, cred că abia așteaptă să-și înlocuiască garderoba de doliu cu rochii în culori mai vesele.

Gabriel nu comentă în nici un fel această ultimă remarcă. Avea o bănuială că Veneția nu se va grăbi la croitor pentru a sărbători întoarcerea lui.

În momentul acela, unul dintre bărbații din grupul care o înconjura pe Veneția se apropie mai mult de ea și-i șopti la ureche ceva ce o făcu să zâmbească.

Gabriel simți brusc că îi vine să traverseze încăperea, să-l apuce de gât pe tip și să-l arunce în stradă.

Harrow se uită la el.

— Cred că ați fost foarte dezamăgit să aflați că doamna Jones avea deja plănuțit un eveniment pentru seara asta.

— Poftim? spuse Gabriel absent, atenția lui fiind încă îndreptată asupra bărbatului care se apropiase atât de mult de Veneția.

— Mă îndoiesc că un bărbat care a fost despărțit de mireasa lui atâta amar de vreme ar vrea să-și petreacă prima seară acasă îndurând o expoziție de artă fotografică.

Harrow făcuse schimb de locuri, gândi Gabriel. Acum el era cel care puneă întrebările.

— Din fericire pentru mine, domnule, găsesc fotografiile soției mele extraordinare, spuse Gabriel.

— Într-adevăr. Mare păcat că nu același lucru se poate spune și despre celelalte fotografii expuse aici în seara asta. Harrow se întoarse și privi fotografiile de pe peretele din spatele lui. Lucrările doamnei Jones exercită, fără îndoială, o putere subtilă asupra privitorului, nu-i așa? Fotografiile ei îl fac pe privitor să se uite mai atent la scenă.

Gabriel studie fotografia pe care o admira Harrow. Fusese expusă la categoria „Arhitectură”. Spre deosebire de celelalte fotografii postate alături de ea, cea a Veneției conținea și o figură umană. O femeie – iar Amelia, ținându-și pălăria cu o mână înmănușată – stătea în intrarea boltită de piatră a unei biserici. Scena avea un efect obsedant.

— Femeia la care ne uităm pare o fantomă care a decis să se lase văzută, să își facă cunoscută prezența, observă Harrow. Accentuează cumva straniul goticului arhitecturii, nu credeți?

— Într-adevăr, spuse Gabriel, întorcându-se de la fotografie pentru a-l vedea pe Willows apropiindu-se de ușa principală.

— Doamna Jones reușește să împrumute tuturor fotografiilor sale o anumită sensibilitate nedefinită, continuă Harrow. Știți, m-am uitat de sute de ori la lucrările sale și încă nu am reușit să identific aspectele care mă captivează. Chiar am întrebat-o odată cum reușește să obțină acest efect puternic emoțional pe care fotografiile sale îl au asupra privitorilor.

Willows dispăruse. Gabriel se întoarse la Harrow.

— Și ce v-a spus? întrebă el.

— Doar că are o legătură cu modul în care este folosită lumina, spuse Harrow.

— Un răspuns rezonabil. Gabriel ridică din umeri. Arta unui fotograf constă tocmai în imortalizarea luminilor și umbrelor pe hârtie.

Gura subțire a lui Harrow se strâmbă puțin.

— Orice fotograf vă va spune asta, și recunosc că în această declarație este foarte mult adevăr. Înțeleg că modul de folosire a luminii este o treabă foarte complicată și complexă, care necesită intuiție și un ochi educat artistic. Dar în cazul lucrărilor doamnei Jones sunt înclinat să cred că mai este vorba și de un alt talent.

— Ce fel de talent? întrebă Gabriel, brusc intrigat.

Harrow se mai uită o dată la fotografia cu femeia fantomatică.

— Parcă ar vedea ceva unic în subiectele sale, ceva ce nu este atât de evident. Apoi se folosește de toate aspectele științei și ale artei fotografice pentru a include acea calitate în produsul finit, adică în fotografie.

Gabriel se mai uită o dată la poza în care Amelia fusese immortalizată în intrarea bisericii.

— Fotografiile ei sunt pline de secrete, spuse el.

Harrow îi aruncă o privire întunecată.

— Poftim?

Gabriel se gândi la fotografiile pe care Veneția le făcuse la Casa Arcanului; cum reușise ea să captureze câte ceva din misterul fiecărui obiect chiar și atunci când făcea fotografii detaliate.

— Fotografiile soției mele arată întregii lumi și în același timp ascund, spuse el. Uimitor cât de ușor îi fusese să rostească cuvântul soție. Asta e ceea ce atrage privirea oamenilor. Lumea, până la urmă, este intrigată de ceea ce îi este ascuns, de ceea ce nu are voie să știe.

— Ah, da, bineînțeles, spuse Harrow încetșor. Atracția exercitată de lucrurile interzise. Nimic nu este mai interesant decât cel mai ascuns și mai bine păzit secret, nu-i așa?

— Da.

Harrow înclină capul gânditor.

— Exact, asta este. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai demult. Soția dumneavoastră fotografiază secrete.

Gabriel mai aruncă o privire fotografiei și ridică din umeri.

— Eu am crezut că este evident.

— Din contră. Ar trebui să citiți câteva din cronicile scrise de criticii ei pentru a vedea că toate cuvintele lor nu reușesc niciodată să descrie exact de ce sunt atât de atrăgătoare fotografiile soției dumneavoastră. De fapt, a fost criticată în presă tocmai pentru că temele pe care și le alege nu sunt foarte clare.

— Are și critici?

Harrow izbucni în râs.

— Pare să vă tulbure treaba asta. Cred c-ar fi mai bine să nu vă pierdeți timpul și energia cu așa ceva. Acolo unde este artă, întotdeauna se va găsi cineva să o critice. Aruncă o privire în încăpere. Puteți vedea un reprezentant al speciei acolo, lângă masa pe care este bufetul.

Gabriel îi urmări privirea.

— Ah, da, domnul Otford de la The Flying Intelligencer. L-am cunoscut.

— Da, el a scris articolul acela inspirat despre uimitoarea dumneavoastră întoarcere în ziarul de dimineață, nu-i așa? O să puteți citi cronica lui despre lucrările doamnei Jones în ediția de mâine, sunt sigur.

— Abia aștept să citesc observațiile dumnealui, spuse Gabriel.

— Bah! Disprețul lui Harrow era foarte clar. Nu vă pierdeți timpul. Vă asigur că dumneavoastră aveți mai mult talent critic în degetul mic decât personajul acela în tot creierul. De fapt, aș merge până la a spune că dumneavoastră aveți mai multă intuiție artistică decât cei mai mulți dintre

colecționarii pe care-i cunosc. Făcu o pauză. Ca să nu mai vorbesc despre majoritatea soților.

— Mulțumesc, dar am impresia că nu înțeleg ce vrei să spunei.

— Vreau să spun, domnule, că nu sunt mulți acei bărbați care, aflați în situația dumneavoastră, întorcându-se acasă, ar fi mulțumiți că soțiile lor au intrat în afaceri.

Era adevărat, gândi Gabriel. Veneția, Beatrice sau Amelia riscau mult cu studioul pe care îl deschiseseră. Lumea se schimbase considerabil în ultimii cincizeci de ani, dar în anumite domenii schimbările erau mult mai încete decât în altele. Erau încă foarte puține profesii care puteau fi îmbrățișate de femei. Conducerea unei afaceri, de exemplu, nu era considerată potrivită pentru o femeie care frecventa cercurile respectabile ale societății. Și nu era nici o îndoială că Veneția și familia ei proveneau din astfel de cercuri.

— Soția mea este o artistă, spuse el.

Harrow înmărmuri.

— Știți, nu e cazul să mă amenințați, domnule. N-am vrut să spun nimic rău, vă asigur. Sunt un mare admirator al lucrărilor soției dumneavoastră.

Gabriel sorbi puțină șampanie din pahar și nu spuse nimic.

— Vă rog, domnule, să credeți că sunt foarte sincer. Harrow se apropie din nou, atent. Desigur, sunt uimit de abordările dumneavoastră moderne. Puțini soți gândesc atât de progresiv ca dumneavoastră.

— Mă consider un om modern, replică Gabriel.

Veneția îi mai aruncă o privire lui Harold Burton chiar în timp ce ea se scuza, părăsind grupul de fotografi amatori care se adunaseră în jurul ei.

Încercă să-i urmărească mișcările prin mulțime. Nu era ușor. Îl pierdu un moment, apoi îl zări din nou. Era la celălalt capăt al sălii de expoziție, lângă o ușă laterală.

Îl văzu aruncând două sau trei priviri furișe împrejur înainte de a dispărea prin respectiva ușă.

Oh, nu, n-ai să faci asta, gândi Veneția. De data asta n-ai să-mi mai scapi, om mărunț și enervant ce ești.

Își ridică poalele rochiei negre și se pregăti să-și facă drum cât mai neobservată spre ușa prin care dispăruse Burton.

Agatha Chilcott îi apăru brusc în cale. Era pur și simplu înfășurată în roz. Cutele grele ale numeroaselor straturi de fuste roz prinse la spate cădeau în cascadă de sub bustul suficient de generos pentru a susține o vază cu flori. Un colier masiv cu pietre roz îi umplea pieptul expus prin decolteul rochiei.

Pe cap, Agatha purta un coc complicat, ca o coroană, într-o culoare mai închisă decât restul părului ei care începuse să încărunțească. Meșa era prinsă zdravăn cu mai multe agrafe împodobite cu pietre prețioase.

Agatha era o femeie bogată și cu multe relații, care avea foarte mult timp liber. Își petrecea ore întregi colectând și distribuind mai departe cele mai suculente bârfe din cele mai înalte cercuri ale societății londoneze.

Veneția îi era foarte recunoscătoare. Agatha fusese una dintre primele ei cliente importante. Doamna aceea fusese atât de impresionată de portretul pe care i-l făcuse în postura Cleopatrei, încât o recomandase cu căldură tuturor prietenelor ei.

— Draga mea doamnă Jones, am citit uimitoarele vești despre întoarcerea soțului dumitale în ziarul de dimineață. Agatha se opri în fața Veneției, barându-i efectiv calea. Cred c-ai fost foarte emoționată când ai aflat că domnul Jones trăiește.

— A fost, desigur, un incident foarte surprinzător, spuse Veneția, încercând să o ocolească pe Agatha cât mai politicoasă cu putință.

— Am fost foarte uimită să aflu că mai ești în stare să participi la expoziție în seara asta, continuă Agatha cu un aer grav, îngrijorat.

— Și de ce să nu particip? Starea mea de sănătate este excelentă. Veneția se ridică pe vârfuri, încercând să privească peste capetele celor din jur, să vadă dacă Burton se întorsese în încăperea. Nu s-a pus nici o clipă problema să nu pot participa la expoziția din această seară.

— Adevărat? Agatha își dresese glasul cu înțeles. Altcineva s-ar fi gândit că după ce ai suferit un astfel de șoc, nervii dumitale ar trebui să fie foarte zdruncinați, atât de zdruncinați încât ai fi putut avea nevoie de o zi, ba chiar de două pentru a-ți reveni.

— Prostii, doamnă Chilcott. Veneția închise și deschise de câteva ori evantaiul negru de mătase, încercând să nu piardă din privire ușa cu pricina. Nici o persoană n-ar trebui să lipsească de la o astfel de întrunire din pricina unor nervi zdruncinați.

Agatha aruncă o privire spre cealaltă parte a sălii, acolo unde Gabriel stătea de vorbă cu sponsorul expoziției, Christopher Farley, un bărbat cu părul cărunț și cu ochelari.

— Tăria de care dai dovadă este admirabilă, draga mea, spuse Agatha.

— Mulțumesc. Orice om încearcă să facă ceea ce trebuie să facă. Sper că mă veți scuza, doamnă Chilcott.

Sprâncenele pensate ale Agathe se ridicară.

— Dar chiar și dacă te-ai simți îndeajuns de în putere pentru a-ți respecta angajamentele, lumea se putea gândi că domnul Jones ar fi avut alte planuri cu privire la felul în care să petreacă această seară.

Veneția rămase tăcută pentru moment, uimită de remarcă Agathe. Nu era posibil să cunoască planurile lui Gabriel în legătură cu prinderea hoțului.

— Poftim? întrebă ea cu grijă. De ce să fi avut domnul Jones alte idei?

— Păi, este de așteptat ca un bărbat atât de sănătos și viril ca el, care a fost privat de afecțiunea naturală a soției lui o perioadă lungă de timp, să simtă nevoia să-și petreacă acasă prima seară din Londra.

— Acasă?

— În sânul familiei, ca să spun așa. Agatha își împreună mâinile înmănușate în fața pieptului său impresionant. Reînnodând legăturile intime cu soția lui.

Veneția înțelese în sfârșit despre ce vorbea doamna din fața ei, ceea ce o făcu să se simtă ca străbătută de un curent electric. Putea simți fierbințeala

care-i cuprinsese brusc obrazii. Oare toată lumea din sala asta specula pe marginea legăturilor intime dintre ea și Gabriel și se întreba de ce nu își petreceau seara singuri în pat?

Se concentrase atât de tare asupra numeroaselor și variatelor dificultăți pe care le avea de înfruntat încât nici nu se gândise la posibilitatea că oamenii ar putea fi fascinați de implicațiile romanțioase ale situației sale.

— Nu trebuie să vă faceți griji în sensul ăsta, doamnă Chilcott. Pe fața ei apăru același zâmbet strălucitor și plin de încredere cu care o convinsese pe Agatha că alunița imensă pe care o avea pe bărbie nu va apărea în portretul ei de Cleopatră. Domnul Jones și cu mine am purtat o încântătoare discuție mai devreme. Ne-am pus unul pe celălalt la curent cu toate noutățile.

— O discuție? Dar, draga mea, The Flying Intelligencer a scris că domnul Jones abia așteaptă să vă întâlnească.

— Haideți, doamnă Chilcott. Sunteți o femeie de lume. Sunt sigură că știți foarte bine că până și cele mai entuziaste revederi nu durează prea mult.

— Chiar și așa, doamnă Jones, n-am putut să nu observ că domnul Jones și-a petrecut aproape toată seara în cealaltă parte a sălii.

— Și ce dacă?

— Ar fi fost de așteptat ca el să nu se dezlipească de dumneata în seara asta.

— Vă asigur că domnul Jones este foarte capabil să-și găsească o ocupație.

Agatha o fixă cu o privire ca de oțel.

— Zău? Apoi, brusc, expresia ei se îmblânzi. Ah, cred că înțeleg care este problema.

— Nu este nici o problemă, doamnă Chilcott.

— Prostii, draga mea. N-ai de ce să te rușinezi. Este de înțeles să existe o oarecare stânjeneală între doi proaspăt căsătoriți care au fost despărțiți o perioadă atât de lungă de timp.

— Da, bineînțeles. Veneția se agăță de această explicație. Foarte stânjenitor.

— Mai ales în circumstanțele astea, adăugă Agatha cu delicatețe.

— Ce circumstanțe?

— Parcă-mi amintesc că am auzit că domnul Jones a dispărut în timpul lunii voastre de miere.

— Așa este, spuse Veneția. Și rețineți – a dispărut fără urmă, fără să mai dea vreun semn de viață. A căzut de pe o stâncă. S-a prăbușit într-un canion adânc. Trupul nu i-a mai fost găsit. Toată lumea a presupus că a murit. A fost foarte tragic, dar, știți, aceste lucruri se întâmplă. Mai ales în locuri ca Vestul Sălbatic.

— Asta înseamnă că nu prea ai avut ocazia să te obișnuiești cu obligațiile conjugale, draga mea.

Veneția își simți gura foarte uscată.

— Datoriile conjugale?

Agatha o bătu ușor pe mâna înmănușată.

— Fără îndoială, ești foarte încordată și neliniștită în seara asta.

— Habar n-am, doamnă Chilcott.

— Ei bine, nu m-ar surprinde să descopăr că ai anume trepidații pe care fără îndoială le-ai simțit în luna de miere.

— Da, într-adevăr. Veneția arboră cel mai strălucitor zâmbet al ei. Din fericire, domnul Jones este foarte înțelegător cu sensibilitățile mele.

— Îmi pare bine să aud asta, doamnă Jones. Cu toate acestea, sper că veți accepta sfaturile unei femei mai în vârstă și poate mai înțelepte.

— Nu cred că am nevoie de astfel de sfaturi în situația de față, mulțumesc.

— Draga mea, te asigur că un gentleman sănătos și viril care și-a reîntâlnit mireasa după o lungă perioadă de timp are anumite nevoi naturale.

Veneția se holbă la ea, trăsniță.

— Nevoi?

Agatha se apropie și mai mult de ea și coborî vocea:

— Te sfătuiesc să te ocupi de satisfacerea acestor nevoi, de altfel foarte naturale și normale, fără întârziere, draga mea. Nu cred că ai vrea ca domnul Jones să caute să se descarce în altă parte.

— Doamne sfinte! Veneția simți că i se goleşte mintea.

— După expresia dumitale, îmi dau seama că n-ai avut prea multe ocazii să îți îndeplinești obligațiile conjugale față de domnul Jones înainte ca el să sufere prăbușirea aceea teribilă. Agatha o bătu ușor cu evantaiul pe Veneția peste mână. Trebuie să mă crezi când îți spun că satisfacerea obligațiilor conjugale nu este deloc atât de neplăcută pe cât se spune. Îi făcu cu ochiul. Nu și atunci când ești măritată cu un bărbat atât de sănătos și de viril cum pare a fi domnul Jones.

Zâmbind șagalnic, Agatha se întoarse și se pierdu în mulțime.

Veneția reuși în sfârșit să închidă gura. Reuși, nu fără efort, să-și adune forțele și își continuă drumul spre obiectivul ei.

Dar acum devenise foarte conștientă de privirile voalate și ocheadele curioase care îi erau aruncate. Într-adevăr, oamenii erau foarte curioși și făceau speculații despre aspectele intime ale relației sale cu Gabriel, gândi ea. Simți că îi ard obraji.

Ironia situației în care se afla era suficientă pentru a o face să-și dezvelească dinții într-un rânjel. Nu putea suporta să își amintească numeroasele și lungile nopți singuratice, fără somn, în care retrăise amintirile din singura noapte petrecută în brațele iubitului ei din vis, jelind în tăcere pierderea a ceea ce ar fi putut să fie.

Acum știa că Gabriel Jones își văzuse nepăsător de treburile lui de la Societatea Arcanului, fără să se gândească nici un moment că veștile despre moartea lui ar fi putut să o dea peste cap complet.

Într-adevăr, bărbații puteau fi foarte nepăsători.

Când ajunse lângă ușa laterală pe care dispăruse Burton, se opri o clipă și se uită spre locul unde Gabriel stătuse cu câteva momente în urmă, tăifăsuind cu Christopher Farley. Acum nu-l mai putea vedea. Poate că ieșise să ia o gură de aer proaspăt. Și ea simțea nevoia să facă același lucru.

Din nefericire, avea treburi mai importante. Nu putea decât să spere că Burton nu plecase încă de la expoziție cât fusese ea nevoită să discute despre obligațiile sale conjugale cu doamna Chilcott.

Deschise ușa și se strecură din sala puternic luminată într-un coridor întunecos.

Închise ușa și rămase nemișcată câteva momente, așteptând ca ochii să se obișnuiască cu întunericul. În lumina lunii care se strecura prin ferestrele înalte de deasupra scării se putea zări un șir de uși închise.

Ascultă, încercând să distingă sunetul pașilor lui Burton, dar nu putea auzi decât sunetul înăbușit, slab, al mulțimii de oameni care se aflau de cealaltă parte a zidului.

Începu să înainteze încet, întrebându-se de ce o luase Burton pe aici.

Nu se afla la prima vizită la galeria lui Farley. Mai fusese aici, în culise, de multe ori în ultimele săptămâni pentru a discuta afaceri. Christopher Farley era foarte interesat de operele ei, fusese așa încă de la început, când îi adusese câteva fotografii pentru a le examina. El îi dăduse unele sfaturi cu privire la partea financiară a profesiei sale și îi făcuse cunoștință cu primii ei clienți importanți. În schimb, ea îi încredințase unele dintre fotografiile ei pentru a le expune ori pentru vânzare.

Datorită acestor întâlniri cu Farley ajunsese să cunoască destul de bine cum erau dispuse încăperile și birourile pe acest palier.

Coridorul în care se afla acum se intersecta cu un altul, paralel cu sala mare. Biroul imens al lui Farley se afla pe celălalt coridor.

Se apropie în tăcere de colțul culoarului și aruncă o privire pe cel de-al doilea, mai întunecat. Prin geamurile ușii biroului lui Farley nu se zărea lumina niciunei lămpi cu gaz. Strălucirea razelor de lună făcea sticla să lucească mat, griul ei detașându-se în umbra densă a coridorului. Camera de lângă birou era folosită de către cei doi angajați ai lui Farley. Și aceasta era cufundată în întuneric.

Se întoarse în coridorul principal. Știa că în direcția aceea erau trei birouri, o debara mare și o cameră obscură.

Angajații firmei foloseau camera obscură pentru a face copii după unele fotografii care erau oferite spre vânzare la expoziție. De asemenea, Farley era cunoscut ca un susținător al fotografilor talentați, dar săraci, pe care îi lăsa să folosească facilitățile expoziției. Nu putea să creadă că Harold Burton ar fi avut de ce să intre în debara sau în camera obscură. Avea și el un mic studio, prevăzut cu tot echipamentul necesar.

Bineînțeles, era foarte posibil ca Burton să fi vrut să plece de la expoziție pe scările din capătul culoarului. Dar dacă ar fi vrut să plece, ar fi putut să o facă mult mai repede pe ușa principală, prin care se ajungea într-un vestibul cochet și de acolo în strada aglomerată.

Scările de la capătul coridorului în care se afla ea dădeau într-o alee.

Dar mai exista și o altă posibilitate. Manierele lui Burton nu erau dintre cele mai rafinate, își reaminti ea. Poate că intrase în biroul lui Farley să arunce și el o privire. Acolo se aflau, fără îndoială, numeroase informații

despre clienții firmei. Și Burton nu era genul de om care să se jeneze să ia ceva ce l-ar ajuta să obțină un profit mai mare.

Mișcându-se cât mai încet cu putință pentru a nu își face cunoscută prezența unui eventual vizitator, se furișă pe coridorul care ducea spre biroul lui Farley.

După numai doi pași în întuneric, auzi zgomotul slab al unei uși deschise pe celălalt coridor.

Se răsuci pe călcâie, repede, vrând să se întoarcă pentru a-l intercepta pe Burton. Dar o intuiție de ultim moment o făcu să se oprească.

Dacă era Burton, se comporta ca un hoț. Poate că ar fi mai bine să vadă mai întâi ce vrea să facă, ce intenții are. Avea nevoie de orice avantaj pe care îl putea obține.

Înaintă în vârful picioarelor spre locul în care cele două coridoare se intersectau și se opri chiar la colțul celui principal.

Vocile înăbușite ale persoanelor din sala expoziției păreau acum foarte departe. Se simțea neliniștitor de singură în întuneric.

Se auziră pași pe celălalt coridor. Burton nu venea spre ea. Se îndrepta spre scările din spate. În câteva secunde avea să dispară. Dacă nu acționa acum, el va scăpa.

Dar ceva o reținu. Nu-i era frică de Burton, își spuse ea. Era furioasă fiindcă era sigură de ceea ce făcuse el, dar nu era speriată. Atunci de ce ezita?

Își adună puterile și poalele rochiei, mai făcu un pas în față și se aplecă ușor pentru a arunca o privire pe celălalt coridor.

În lumina slabă a lunii zări silueta unui bărbat îmbrăcat într-un pardesiu lung și cu o pălărie înaltă. Se îndepărta de ea rapid, mergând întins spre scară.

Nu era Burton, decise ea. Bărbatul acesta era mai înalt. Și nici nu se mișca în stilul lui Burton. Mergea mai lin, mai hotărât, cu o surprinzătoare grație și ușurință. Cam la fel cum se mișcă Gabriel, gândi ea.

Se concentrează intens, uitându-se spre silueta care se mișca de parcă ar fi fost pe punctul de a o fotografia, încercând să-i distingă aura.

Luminile și umbrele își schimbă locul. Coridorul deveni negativul unei imagini. O aură pulsândă apăru în jurul bărbatului care se îndrepta spre capătul coridorului. Nuanțe calde și reci de energie străluciau în întuneric.

Simți că o cuprinde frica. De-a lungul anilor văzuse multe feluri de aure, dar niciuna nu o alarmase în felul ăsta.

Știu în momentul acela că vedea o formă ciudată de energie, foarte puternică, ce radia o dorință ciudată, anormală. Realiză intuitiv că nici o femeie n-ar reuși vreodată să potolească o asemenea dorință. Se rugă fierbinte să nu afle niciodată ce ar potoli foamea bestiei aceleia.

Spre marea ei ușurare, silueta o luă pe scări și dispăru.

Câteva secunde rămase în adăpostul oferit de coridorul secundar, prea zdruncinată pentru a se putea mișca.

Apoi își aminti de Harold Burton.

Se simți cuprinsă de o imensă, bolnăvicioasă neliniște.

Se strădui să se miște și o luă pe coridor spre camera obscură.

— Domnule Burton? Bătu o dată în ușă.

Nu primi nici un răspuns.

— Sunteți înăuntru?

Tăcerea deplină îi ridica părul de pe ceafă.

N-avea rost să mai piardă vremea. Știa, în adâncul inimii ei, că se întâmplase ceva îngrozitor în camera obscură. Presimțea, de asemenea, că oricât de tare ar ciocăni, Harold Burton nu îi va răspunde.

Răsuci mânerul și deschise ușa foarte încet.

Cineva trăsese deoparte draperiile grele care acopereau de obicei mica fereastră a camerei obscure. Razele lunii aruncau un triunghi luminos pe fața schimonosită, imobilă a lui Burton. Omul zăcea cu fața în sus pe podea, cu privirea goală ațintită spre tavan.

— Doamne, Dumnezeu!

Se lăsă pe vine lângă el, poalele rochiei adunându-se în jurul ei, și încercă să-i ia pulsul cu degetele tremurând. Sub pielea gâtului lui Burton nu se mai simțea nici un semn de viață. Pielea lui era deja neobișnuit de rece.

Apoi văzu sticla de brandy și paharul răsturnat de pe masă. Lichidul se scursese peste margine și picurase pe podea. Putea simți aburii de alcool.

— Ce dracu' se petrece aici? Vocea lui Gabriel era joasă și vestitoare de pericole.

Ea sări în picioare și se întoarse brusc, abia reușind să-și înăbușe un mic țipăt.

— Ce faci aici? șopti ea.

— Am observat că ai plecat din sală. Când am văzut că nu te întorci, după o perioadă rezonabilă de timp am decis să vin să văd ce se întâmplă, de ce întârzii atât.

Văzu că el avea o mână încleștată pe mânerul ușii. Se întâmpla ceva ciudat. Se concentră scurt și reuși să zărească pulsiunile energiei negre care îl înconjura.

— Te simți bine? întrebă el.

Când văzu că nu-i răspunde imediat, dădu drumul clanței și o apucă de încheietură.

— Răspunde-mi, spuse el ușor. Te simți bine?

— Da. Reuși să se adune, nu fără efort. Își recăpătă din nou viziunea normală. Da, sunt bine.

Mări lumina lămpii cu gaz de pe o masă din apropiere și se uită la cadavru.

— Spune-mi cine este bărbatul acesta, spuse el.

— Harold Burton. Era și el fotograf.

— Ai venit aici pentru a te întâlni cu el?

Întrebarea fusese pusă pe un ton de gheață.

— Nu, spuse ea, cuprinsă de un fior. Ei bine, da. Nu chiar. Nu așa.

Renunță la explicații. Am intrat în cameră și l-am găsit.

— Ai văzut vreo rană?

— Nu, nu cred că există vreuna. N-am văzut sânge pe nicăieri.

— N-a murit din cauze naturale, spuse Gabriel.
Se întrebă cum putea fi el atât de sigur de asta.

— Nu cred, îl aprobă ea.

El îi aruncă o privire.

— Ce știi despre toată afacerea asta?

— Cineva a ieșit din această cameră cu puțină vreme înainte de a ajunge eu. Cred că acea persoană are și ea un amestec în toată povestea. Cel puțin ne poate spune ce s-a întâmplat de fapt aici.

— Ai văzut persoana asta? întrebă Gabriel pe un ton apăsător.

— Am reușit să-l zăresc înainte de a apuca să coboare scările.

— L-ai recunoscut?

— Nu.

— Te-a văzut? Întrebarea asta era mult mai insistentă decât precedenta.

Ea clătină din cap.

— Sunt sigură că nu și-a dat seama că eram și eu aici. Cum am mai spus, se îndepărta de mine. Eu eram pe celălalt coridor, urmărindu-l de după colț. Nu, sunt sigură că nu m-a văzut. Nu s-a oprit nici măcar o clipă.

Gabriel se apropie de masa de unde picura brandy-ul vărsat.

— Nu atinge lichidul acela, spuse ea repede. Și nici paharul, că tot veni vorba.

El se opri și se întoarse spre ea.

— De ce nu? întrebă el.

Cei mai mulți bărbați ar fi fost iritați să primească ordine de la o femeie, cel puțin în astfel de împrejurări. În asemenea situații, femeile cădeau de obicei pradă isteriei și leșinului, mai ales dacă era vorba și de cadavre.

Dar ea își dădu seama că Gabriel nu-i pune la îndoială judecata și nici bunul-simț. El voia pur și simplu să știe de ce îl avertizase în privința celui brandy.

Veneția respiră adânc.

— Există doar două posibilități. Se uită la paharul gol, apoi la trupul contorsionat al lui Burton. Cred că ar putea fi vorba și de sinucidere. În astfel de cazuri, asta este explicația obișnuită. Dar după cum îl cunosc eu pe Harold Burton, mi-e greu să cred că și-a luat singur viața.

— Cum adică, explicația obișnuită în astfel de cazuri?

— Presupun că autoritățile vor descoperi că domnul Burton a băut un pahar de brandy îndoit cu cianură.

Gabriel strânse o mână pumn, apoi o deschise din nou, cu un gest rapid, de parcă încerca să scape de ceva neplăcut care i se lipise de degete. Mișcarea i se păru Veneției curioasă la un bărbat care de obicei era atât de controlat.

— Cred, zise el, că ar fi mai bine să-mi spui ce cauți dumneata în camera asta.

— E o poveste mai complicată.

— Ți-aș sugera să mi-o spui repede, înainte să anunțăm poliția.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Poliția. Da, bineînțeles. Se va gândi mai târziu la potențialul scandal.

Îi povesti, foarte pe scurt, despre cele două fotografii care îi fuseseră trimise anonim.

— Nu sunt sigură care erau intențiile lui Burton, dar cred că ori încerca să mă sperie și să mă facă să renunț la afacere, ori mai rău.

— Mai rău?

— M-am întrebat dacă nu cumva fotografiile nu erau doar preludiul unui eventual șantaj, recunosc eu.

— Erau fotografii de natură compromițătoare?

— Nu, erau doar... neliniștitoare. Dacă le-ați fi văzut, ați fi înțeles despre ce este vorba.

— Mi le poți arăta mai târziu. Între timp, n-o să le spunem nimic celor de la poliție despre aceste fotografii.

— Dar ar putea reprezenta indicii importante.

— Pot reprezenta tot atâtea motive pentru crimă, Veneția.

Implicațiile vorbelor sale o făcură să înlemnească. O cuprinse amețea.

— Crezi că poliția ar putea ajunge la concluzia că eu l-am ucis pe Burton pentru că am crezut că el este cel care mi-a trimis fotografiile acelea îngrozitoare? șopti ea.

— Nu te teme, doamnă Jones. O să avem grijă să ne asigurăm că nu vei fi considerată suspectă în această afacere.

Veneția simți cum teama îi strânge stomacul.

— Dar chiar dacă nu vom povesti poliției despre fotografiile acelea, nu putem să ascundem faptul că mă aflu de o vreme singură pe coridorul acesta. Eu sunt cea care a descoperit cadavrul. Nu pot să dovedesc că aici s-a mai aflat cineva înainte să ajung eu. Ce i-ar putea împiedica pe reprezentanții autorităților să mă suspecteze că eu i-am dat lui Burton să bea cianură?

— Chiar dacă polițiștii vor ajunge la concluzia că avem de-a face cu o crimă, cred că putem spune cu destul de multă siguranță că nu îți vor pune la îndoială nevinovăția.

Atitudinea lui stăpânită și autoritară începea s-o irite.

— De ce sunteți așa sigur de chestia asta, domnule?

— Pentru că există o persoană care îți poate asigura un alibi excelent, spuse Gabriel răbdător.

— Zău? Și cine este această persoană?

El depărtă brațele.

— Ei bine, chiar soțul tău iubitor, întors de curând printre cei vii, desigur.

— Dar eu nu am... Se întrerupse brusc. Oh. Dumneata.

— Da, doamnă Jones. Eu. Am găsit împreună cadavrul când am ieșit amândoi din sala de expoziție în căutarea unui strop de intimitate. Sunt sigur că toată lumea va înțelege.

— Va înțelege?

— Este prima mea noapte petrecută acasă după accidentul nefericit pe care l-am suferit în luna noastră de miere, dacă îți aduci aminte. Îți spun din surse sigure că un bărbat în această situație ar face orice pentru a petrece măcar câteva minute singur împreună cu mireasa, de care a fost despărțit atâta amar de vreme.

— Există un motiv bine întemeiat pentru care fotografia a fost considerată multă vreme una din artele întunecate. Veneția se lăsă într-un fotoliu din fața șemineului și își scoase mănușile. De fapt, sunt două motive.

— Folosirea cianurii este unul dintre ele? Gabriel își aruncă pardesiul pe un colț al mesei. Nu-și scoase și haina, dar își slăbi cravata și își descheie primii nasturi ai cămășii.

Veneția era remarcabil de calmă, ținând seama de coșmarul prin care trecuse, dar neliniștea și tensiunea se ghiceau în înțepeneala umerilor.

— Da, spuse ea. Ani de-a rândul, jurnalele de fotografie au militat împotriva folosirii cianurii de potasiu ca agent de fixare. Așeză mănușile negre cu mare atenție și precizie pe o măsuță din apropiere. Există oricum o alternativă acceptabilă și care în același timp nu implică nici un risc.

— Substanța chimică pe care ai folosit-o la Casa Arcanului? Parcă îi spuneai hipo.

— Hiposulfid de sodă. E o substanță descoperită încă din primele zile ale fotografiei, dar întotdeauna au existat voci care au susținut că cianura este mai potrivită pentru treaba asta. În plus, doar cu câțiva ani înainte să apară noile plăci uscate, cianura era adesea folosită pentru îndepărtarea petelor negre de pe covoare, de pe mâini și de pe orice altceva care venea în contact cu scurgerile din baia de argint.

— Problema asta a petelor este celălalt motiv pentru care fotografia a fost catalogată drept artă neagră?

Ea dădu din cap, întunecată.

— Până cu puțină vreme în urmă, se spunea că poți cunoaște un fotograf după degete. Acestea erau adesea înnegrite ca urmare a folosirii nitratului de argint care se întrebuintează la prepararea vechilor plăci umede. Eu nu mi-am început cariera în fotografie decât după introducerea în comerț a plăcilor uscate, așa că nu am avut probleme cu petele de nitrat de argint.

— Mai există fotografi care folosesc de obicei cianura?

— Din păcate, da. A rămas o substanță des folosită în multe camere obscure. Cu siguranță că nimănui nu i se va părea ciudat că un flacon de cianură se afla la îndemână în casa domnului Farley în seara asta.

Gabriel se ghemui în fața căminului și ațâță focul.

— Am observat că în ziare apar din când în când articole referitoare la morți accidentale cauzate de folosirea inadecvată a cianurii.

— Și nu este vorba doar de fotografi. Deseori victime ale cianurii sunt persoane din preajma fotografilor. De exemplu, un copil care o bea de curiozitate sau o menajeră dezamăgită în dragoste. Uneori moare câinele familiei. Nu se poate ști exact câți oameni au murit din cauza cianurii, fie intenționat, fie accidental.

Gabriel se ridică și veni lângă masa pe care se afla o carafă cu brandy.

— Dacă Burton dorea să se sinucidă, ar fi băut cianura direct, nu ar mai fi amestecat-o cu tărie.

Ea ezită pe moment.

— Se poate spune că probabil a crezut că așa îi va fi mai ușor.

— Adevărat. Gabriel se gândi câteva clipe la frisonul puternic, ciudat, de violență care rămăsese pe clanța ușii camerei obscure a lui Farley. Dar după cum am spus și mai devreme, sunt total de acord cu concluzia ta în ceea ce privește evenimentele petrecute în această seară. Burton a fost ucis.

— Nu era nevoie decât de o singură înghițitură, spuse ea încet. O doză puternică de cianură poate ucide foarte rapid.

El ridică sticla de brandy și turnă conținutul în două pahare. Apoi contemplă paharele vreme de câteva secunde.

— Chestia asta te cam pune pe gânduri, nu-i așa? spuse el, ridicând paharele.

Ea se uită la băutura pe care i-o întindea.

— Da, așa este.

Descleștă mâinile și luă paharul cu brandy. El observă că degetele îi tremură puțin.

Se lăsa la rândul lui într-un fotoliu și luă câteva înghițituri. Veneția respiră adânc, strâmbă din nas și dădu pe gât puțin brandy, pufnind.

El o privi amuzat.

— Sper să nu te alegi cu o fobie față de băuturile tari.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu.

— Câteodată e o adevărată apă vie.

— Absolut.

Rămaseră tăcuți o vreme, contemplând flăcările din șemineu. Gabriel se lăsa pătruns de tăcerea casei. Era trecut de miezul nopții. Când el și Veneția ajunseră acasă, cu puțină vreme în urmă, toată lumea se culcase deja, inclusiv doamna Trench. În ordine. Era destul timp pentru explicații a doua zi de dimineață.

Își rezemă capul de spătarul fotoliului și se gândi la discuția pe care o purtaseră cu polițiștii.

— Am impresia că detectivul acela înclină serios spre teoria potrivit căreia Burton s-a sinucis, spuse el.

— Este cu siguranță cea mai simplă explicație. Dar așa nu se explică prezența persoanei pe care am văzut-o părăsind încăperea cu foarte puțin timp înainte de a găsi cadavrul.

— Nu, spuse el. Nu oferă nici o explicație.

Detectivul îi pusese Veneției întrebări destul de amănunțite despre silueta pe care o zărise ea pe scări, dar tânăra femeie nu putuse oferi nici o descriere satisfăcătoare.

Cât despre el, gândi Gabriel, n-ar fi putut sub nici o formă să povestească despre urmele de violență pe care le simțise pe clanța ușii. Detectivul l-ar fi considerat nebun. Senzațiile acelea erau imposibil de folosit pentru identificarea făptașului. Erau, într-adevăr, foarte puternice, dar ar fi putut aparține oricui ar fi pătruns în încăperea aceea cu gânduri criminale.

Se uită la Veneția.

— Mi-ai spus că l-ai urmărit pe Burton ieșind din sala mare a expoziției în seara asta pentru că voiai să-l întrebi despre niște fotografii ciudate pe care crezi că ți le-a trimis.

— Da.

— Ai idee ce l-ar fi determinat să facă așa ceva?

Ea oftă.

— Am presupus că din invidie.

— Era gelos pe succesele tale?

— Este singurul motiv la care am putut să mă gândesc. Mai sorbi puțin din paharul cu brandy. Domnul Burton era un tip foarte încrâncenat. Talentul său fotografic nu a fost niciodată apreciat ori recunoscut așa cum trebuia. Vezi dumneata, fotografia este un domeniu foarte competitiv.

— Mi-am dat seama în seara asta.

— Priceperea de a face poze bune reprezintă doar o parte din ceea ce se cere spre a-ți face o reputație destui de bună pentru a atrage clienți importanți. Cei care se învârt în cercurile înalte ale societății tind să fie foarte pretențioși. Un fotograf de succes trebuie să-și formeze un anumit stil, să dea clienților săi impresia unei anumite exclusivități. Trebuie să lase impresia că nu îl preocupă câștigul, ci mai degrabă își exercită talentele artistice în beneficiul clientului.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Gabriel. Burton nu prea reușea să lase o astfel de impresie.

— Nu.

— Probabil că există numeroși alți fotografi de succes care se descurcă mult mai bine decât el. De ce te-a ales tocmai pe tine ca subiect al invidiei sale?

— Cred că din cauză că sunt femeie, spuse ea încet. În mintea lui, probabil că era mai rău să fii învins de o femeie decât de un bărbat. Apariția bruscă a unei femei în branșă și succesul aproape imediat al acesteia l-au înfuriat probabil. M-a înfruntat în una sau două ocazii și m-a informat foarte direct că asta nu e o profesie potrivită pentru o femeie.

— Când ai primit fotografiile acelea neplăcute?

— Prima a fost lăsată pe pragul casei mele la începutul acestei săptămâni. A doua, două zile mai târziu. L-am suspectat pe Burton de la bun început. Știam că o să fie și el la expoziția din seara asta. Eram hotărâtă să-i cer o explicație. Închise ochii și își frecă tâmplele. Acum nu mai știu ce să cred. Era, evident, amestecat în afaceri necurate cu persoana care l-a ucis.

Gabriel întinse picioarele spre foc.

— Ai idee cine ar fi vrut să-l ucidă?

Ea deschise ochii și se strâmbă.

— În afară de mine, vrei să zici? Nu, nu pot decât să-ți spun că Burton nu era un om foarte plăcut. Era un intrigant și un escroc lipsit de scrupule care se mișca în cele mai josnice cercuri ale breslei fotografilor. Avea un studio micuț în partea mai puțin cochetă a orașului, dar, ca să fiu sinceră, nu-ți pot spune cum reușea să-și câștige pâinea.

Gabriel își cuprinse paharul cu ambele mâini.

— Aș vrea să văd și eu fotografiile pe care ți le-a trimis.

— Sunt în sertarul de jos al biroului. Le aduc imediat.

Puse alături paharul, se ridică și traversă covorul până la birou.

Gabriel o urmări cum scoate o cheie micuță din punguța prinsă cu un lăntișor ornamental de încheietura mâinii. Deschise sertarul și scoase de acolo două fotografii.

Fără un cuvânt, traversă înapoi încăperea, se așeză și îi întinse prima fotografie.

O luă cu fața în jos și câteva secunde o examină cu partea din el care putea să simtă mai multe decât cele cinci simțuri obișnuite, dar nu reuși să vadă nimic. Erau câteva urme slabe de teamă și furie, dar era aproape sigur că acelea aparțineau Veneției. Totuși, parcă degaja un soi de control reținut.

Sub emoțiile acelea descoperi urmele și mai slabe ale unei emoții puternice, pe care nu o putea descrie decât ca fiind ură obsesivă. Era aproape sigur că emoțiile aparțineau persoanei care aranjase ca Veneția să primească fotografiile.

Întoarse poza și o examină în lumina aruncată de flăcările din cămin.

— Asta a venit prima? întrebă el.

— Da.

La prima vedere, fotografia părea destul de inofensivă, dar era incontestabil morbidă. Prezenta scena sumbră a unui cortegiu funerar condus de un dric negru tras de doi cai, de asemenea negri. Vehiculul se afla în fața porților de fier ale unui cimitir. O pădure de monumente funerare, cavouri și cruci se vedea printre barele de metal ale gardului înalt care înconjura cimitirul.

Doar la o privire mai atentă se putea distinge o femeie îmbrăcată într-o elegantă rochie neagră, pe cap cu o pălărie neagră cu boruri largi, stând într-o parte a scenei.

Gabriel simți o senzație de răceală în stomac.

— Tu? întrebă el încet.

— Da. Cimitirul din fotografie este situat la mică distanță de strada asta. Trec pe lângă el în fiecare zi când merg la studio. Îi întinse și a doua fotografie.

El o luă și făcu o scurtă pauză, încercând încă o dată să vadă dacă putea distinge vreo senzație puternică. Se mai simțeau încă urmele de furie ale Veneției, dar de data asta mai era încă ceva. Teamă.

Sub stratul acela de emoții regăsi aceleași urme de obsesie de pe prima fotografie.

Întoarse fotografia și o privi. De data asta vedea poza care împodobește un monument funerar. Vreme de câteva secunde, încercă să distingă ceva, să găsească sensul întregii scene. Apoi văzu numele inscripționat pe monument. Senzația de răceală se transformă în fiori de gheață.

— În amintirea Veneției Jones”, citi el cu voce tare.

Veneția se strâmbă.

— Un exemplu excelent a ceea ce poate reuși o persoană pricepută în arta retușării fotografiilor. După ce a sosit și această din urmă fotografie, Amelia și cu mine ne-am dus la cimitir ca să vedem care monument fusese folosit pentru poza aceea.

— Și l-ați găsit?

— Da. Își împleni degetele foarte strâns. Numele gravat pe monument este Robert Adamson.

— Oricum, Harold Burton a fost un mare ticălos.

Ea mai bău puțin brandy.

— Nici vorbă, asta era și opinia mea.

Se mai uită o dată la prima fotografie.

— Și asta a fost retușată?

— Nu. În ziua aceea mă aflam în fața cimitirului, mă întorceam de la obișnuita plimbare prin parc. Am trecut prin fața porților chiar în momentul în care a ajuns cortegiul acela funerar. Ezită un moment. Știu că o să mă crezi paranoică, dar am senzația că în ultima vreme Burton m-a cam urmărit.

Gabriel puse fotografiile pe măsuta de lângă scaun.

— Ești sigură că astea au fost făcute de el?

Ea aruncă o privire peste fotografii.

— Cât pot fi eu de sigură fără să am nici o dovadă. Este ceva în legătură cu stilul și compoziția. Burton era de fapt un fotograf foarte priceput. L-am văzut câteva lucrări. Avea un talent deosebit, mai ales în zona monumentelor arhitectonice. Prima fotografie, cea cu cortegiul funerar, a fost evident făcută sub imperiul unui impuls de moment. N-aș fi putut să-l identific ca autor doar după această singură poză. Dar cea de-a doua a fost făcută cu foarte multă grijă.

Gabriel studie poza în care apărea monumentul funerar.

— Înțeleg ce vrei să spui. Unghiul pe care l-a folosit este de-a dreptul dramatic.

— Și lumina folosită este foarte ciudată, tipică pentru stilul lui. În ceea ce privește inscripția, ei bine, Burton este foarte priceput la retușuri. Veneția clătină din cap. Cred că voia să mă impresioneze și să mă sperie în același timp cu această a doua fotografie. Voia să-mi arate că e mai priceput decât mine în mânuirea camerei.

— Spuneai că l-ai simțit pe Burton urmărindu-te?

— Nu l-am văzut în ziua în care a fost făcută poza cu cortegiul funerar, dar l-am observat de câteva ori pe parcursul următoarelor câteva zile. Părea să se tot învârtă prin preajma mea.

— Poți să-mi descrii situațiile în care l-ai văzut?

— L-am observat de cel puțin două ori în parc, nu departe de aici.

Stătea întotdeauna la distanță și pretindea că nu m-a observat. Apoi, în cealaltă dimineață, Amelia și cu mine ne-am dus la cumpărături pe Oxford Street. Sunt sigură că l-am observat și pe Burton acolo. Stătea în ușa unui magazin. Când am încercat să-l abordez și să-l întreb ce face, a dispărut în mulțime. La început am presupus că aceste incidente erau accidente, întâmplări. Dar în ultimele zile aș fi în stare să jur că m-am simțit ca o

căprioară urmărită de un vânător. Strânse buzele. Să-ți spun sincer, începusem să mă simt destul de neliniștită.

Și toate astea ar reprezenta motive temeinice pentru o crimă în ochii Scotland Yardului, gândi Gabriel.

— Dacă poliția ne interoghează din nou cu privire la moartea lui Burton, n-o să pomenim nimic despre faptul că probabil te urmărea, spuse el cu voce tare. E clar?

Îi aruncă o privire ucigătoare.

— Te superi dacă te întreb ceva, domnule Jones?

— Depinde de întrebare, desigur.

— Se pare că există anumite indicii – făcu o pauză și ridică un deget – nu prea multe, ține minte asta, doar câteva fragmente și mici frânturi de dovezi care par să mă indice ca fiind un posibil suspect în această chestiune.

— Am observat asta.

— Știi foarte bine că am dispărut cu câteva minute bune înainte să mă găsești lângă cadavrul lui Burton în seara asta, deci am avut destul timp să torn un pahar de brandy și să-l amestec cu cianură. De ce ești așa de sigur că nu l-am ucis eu?

Se gândi cât de mult să-i spună. Un amestec întunecat de urme paranormale marcase rău claustrul ușii de la camera obscură și spațiul din încăperea. Simțise obsesie, agitație extremă și frică, o mixtură din care nu se putea înțelege nimic. Știa că ceea ce simțise erau mai multe straturi de emoții recente. E sigur că Burton atinsese și el claustrul acelei ușii cel puțin o dată. Ucigașul o atinsese și el. La fel și Veneția. Împreună, toți trei lăsaseră o „supă” haotică de emoții.

Dar de un singur lucru era sigur. Veneția nu era ucigașul. Se apropiase prea mult de ea în timpul pe care îl petrecuseră împreună la Casa Arcanului, deveniseră intimi. Ar fi știut, și-ar fi dat seama dacă ea ar fi capabilă de un astfel de act de violență săvârșit cu sânge rece.

— Mi-ai spus că altcineva a părăsit camera aceea înainte ca tu să ajungi acolo, spuse el. Te cred.

— Mulțumesc. Apreciez faptul că ai încredere în mine. Dar aș putea să te întreb de ce ești așa de sigur că-ți spun adevărul?

— Hai să spunem că după perioada pe care am petrecut-o împreună la Casa Arcanului am ajuns să te cunosc destul de bine pentru a avea încredere în integritatea dumată.

Era adevărat, chiar dacă era doar o parte din întregul adevăr.

— Îmi pare foarte bine să aflu că ți-am lăsat o impresie atât de bună despre caracterul meu, replică ea sec.

Își dădu seama că ea nu-l crede. Destul de corect, și el știa că ea are secretele ei.

— Într-adevăr, doamnă, spuse el. Și deși n-am nici o problemă în a susține varianta pe care am povestit-o la poliție și care, fără îndoială, va apărea în ziarele de dimineață...

— Ziarele! Nici nu m-am gândit la acest aspect al problemei. Domnul Otford de la The Flying Intelligencer se afla la expoziție în seara asta. N-avem de unde să știm cum va fi prezentată în presă această chestiune.

— O să ne ocupăm de asta mai târziu. Deocamdată mă interesează mult mai mult să aflu de ce m-ai mințit și pe mine și pe cei de la poliție în seara asta, spunându-ne că nu l-ai recunoscut pe bărbatul pe care l-ai văzut pe scări.

Întrebarea lui o luase complet prin surprindere, exact efectul pe care urmărise el să-l obțină. Întoarse foarte repede capul și se uită la el cu o expresie de uimire și în același timp alarmată. De parcă ar fi dat peste ea într-o ascunzătoare secretă.

— Dar chiar nu l-am recunoscut, zise ea, poate prea repede. Ți-am spus, n-am apucat să mă uit prea bine la el. Și sigur nu îl cunoșteam.

Gabriel se ridică, apucă un vătrai și răscoli tăciunii din șemineu.

— Ai văzut dumneata ceva, spuse el încet.

— Am văzut un bărbat care purta un pardesiu lung și o pălărie înaltă. Asta ți-am spus deja. Făcu o pauză, apoi continuă gânditoare: Cel puțin așa cred, că era vorba de un bărbat.

Această ultimă observație îi atrase atenția.

— Nu ești sigură?

— Tot ce pot să spun, fără să fiu prea sigură, este că persoana pe care am văzut-o era îmbrăcată ca un bărbat. Așa cum i-am spus și detectivului, așa putea să spun că individul era suplu și avea o înălțime peste medie. Dar lumina era prea slabă ca să pot reține și alte detalii.

— Mi se pare foarte interesant că admiți posibilitatea ca ucigașul să fie o femeie, spuse el, lăsând deoparte vătraiul. După felul în care era îmbrăcat, cred că foarte puțini ar pune la îndoială faptul că persoana aceea era un bărbat.

— Dacă te gândești mai bine, îți dai seama că una dintre cele mai bune deghizări este să te folosești de hainele sexului opus.

El rămase pe gânduri câteva secunde.

— Și mai există o veche teorie potrivit căreia otrava este o armă criminală folosită în general de femei.

— Date fiind împrejurările, nu cred că putem pune mare preț pe teoria asta. În situația de față, victima era un fotograf și, sincer vorbind, cianura era cea mai la îndemână, așa că ucigașului i-a fost foarte ușor s-o folosească.

— Înțeleg punctul dumitale de vedere. Își sprijini un braț pe polița șemineului. Ești sigură că silueta grăbită nu te-a observat?

— Absolut, răspuse ea. Nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi atunci când îl priveam. Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu m-ar fi putut zări.

— De ce?

— Pentru că mă aflam în partea mai întunecată a coridorului, iscodind de după colț. În spatele meu nu era nici o sursă de lumină. Ucigașul era mai bine luminat, dar n-am apucat să-l văd prea bine.

— Pari foarte sigură pe tine.

Colțurile gurii ei se curbară în jos.

— Vreau să-ți amintesc, domnule, că sunt fotograf de meserie. Cunoscut foarte bine efectele luminilor și umbrelor.

— N-am nici o îndoială cu privire la experiența și cunoștințele dumitale profesionale. O privi în ochi. Dar trebuie să te întreb din nou: ce ai văzut în noaptea aceea și de ce te-ai speriat atât de tare?

Ea își încleștă degetele.

— Ești foarte insistent. Ce te face să crezi că am văzut mai mult decât ți-am spus dumitale ori detectivului?

— Spune-i intuiție masculină. Pe parcursul scurtei noastre întâlniri de la Casa Arcanului am aflat și eu câteva lucruri despre dumneata, doamnă Jones. Unul este că, atunci când e vorba de fotografii, de cele mai multe ori dumneata vezi ceea ce alții nu reușesc să perceapă. Și încă mă mai întreb cum ai reușit să-i vezi pe cei doi în pădure în seara aceea.

— I-am zărit când au traversat un petic de pământ luminat de razele lunii.

— Razele lunii nu pătrund printre copacii aceia, dar deocamdată să lăsăm asta deoparte. Totuși, ținând seama de faptul că situația este foarte serioasă, nu pot renunța la fel de ușor și la cealaltă chestiune. Aș aprecia foarte mult dacă mi-ai spune adevărul, așa că o să te mai întreb o dată: ce-ai văzut în seara asta?

Răspunsul ei veni atât de târziu încât Gabriel începuse să creadă că va refuza să-i spună. N-o putea învinovăți pentru asta, gândi el. Veneția nu-i datora nimic. Dar, dintr-un motiv oarecare, îl deranja faptul că nu îl considera un confident de încredere. Își dădu seama că își dorea ca ea să aibă din nou încredere în el așa cum păruse să aibă atunci când se aflau la Casa Arcanului.

— Nimic din ce am reușit eu să percep în legătură cu bărbatul acela nu ar fi de ajutor poliției, spuse ea încet.

El înlemni.

— Dar ai observat ceva neobișnuit la ucigaș?

— Da. Îl privi în ochi. Fără îndoială că vei crede despre mine că am o imaginație excesivă sau că aiurez, dacă îți voi spune adevărul. În cel mai bun caz vei ajunge la concluzia că sunt o șarlatană.

El făcu doi pași spre ea, îi cuprinse umerii cu mâinile și o ridică în picioare.

— Te asigur că nimic din ce mi-ai putea spune nu m-ar face să trag niciuna dintre concluziile astea.

— Zău? Pe față i se citea scepticismul. De ce ești atât de sigur?

El o strânse și mai tare de brațe.

— Văd că ai tendința să uiți că am petrecut câteva zile unul în compania celuilalt, acum mai bine de trei luni.

— Nu, domnule Jones, n-am uitat. N-am uitat nici o clipă.

— Nici eu. Ți-am spus deja că n-am nici o îndoială cu privire la caracterul dumitale. Și pot spune cu siguranță același lucru și despre sănătatea dumitale mintală.

— Mulțumesc.

— Dar mai este un motiv pentru care să te cred, indiferent ce alegi să-mi spui, zise el.

— Și care ar fi motivul acesta, domnule?

— Te doresc prea mult pentru a-mi permite să am vreun dubiu în ceea ce te privește.

Ea rămase cu gura căscată.

— Domnule Jones!

Puteau continua mai târziu cu întrebările. Trecuse prea mult timp. Nu mai putea rezista tentației.

Îi dădu capul pe spate și îi luă gura în stăpânire.

Șocul sărutului lui îi aprinse simțurile. După atâtea săptămâni și luni de incertitudini în privința sorții lui și după disperarea care o cuprinsese când se gândise că dacă Gabriel era în viață nu va veni niciodată la ea, el o săruta din nou.

Efectul sărutului era mult mai excitant decât își amintea ea. Căldura trupului lui, gustul senzual al gurii sale, puterea pe care o emanau brațele sale dădeau naștere unei senzații extraordinar de plăcute în adâncurile ființei ei.

— Știi tu, șopti Gabriel, câte nopți am stat treaz, imaginându-mi cum ar fi să te sărut din nou?

— Dar cum crezi că a fost pentru mine? Am fost distrusă când am aflat de așa-zisul tău accident. Nu puteam să cred. Eram convinsă că ești încă în viață. Mi-am spus că dacă ai fi fost mort aș fi simțit cumva. Dar n-am mai auzit nimic de sau de la tine.

— Îmi pare rău, scumpa mea. Îi aplecă ușor capul cu o mână pentru a avea acces la gâtul ei. Jur că n-am vrut nici o clipă ca tu să afli teribilele vești despre moartea mea. De unde să știu că tu ai să citești un articol atât de mic, apărut într-un ziar londonez? Credeam că ești departe, în siguranță, la Bath.

— Ar fi trebuit să încerci să dai de mine, insistă ea.

— Iartă-mă, îi șopti el în ureche. Am crezut că toată afacerea asta blestemată o să se termine acum multe săptămâni și atunci aș fi putut să vin să te caut fără să aduc cu mine pericolul.

Își strecură degetele în părul ei. Agrafele căzură pe covor cu un zgomot aproape imperceptibil. Intimitatea situației o făcea să tremure. Îi înconjură umerii, simțind mătasea albă a cămășii și umflătura zveltă a mușchilor sub țesătură.

Părul i se desfăcu și-i îmbrăcă umerii. Apoi sesiză că degetele lui își făceau de lucru cu încheietura din față a rochiei. Conștientizarea faptului că el era pe cale s-o dezbrace îi trimise un fior de panică prin trup.

Totul se întâmplă prea repede, gândi ea. Gabriel se purta ca și când ar fi dorit-o, dar ea nu trebuia să uite că se întorsese la ea din cu totul alte motive decât pasiunea care-i unea acum. Mai mult, acum nu se aflau în izolată și retrasa Casă a Arcanului, unde nimeni n-avea de unde să știe ce se întâmplă între ei. Gabriel nu mai era o fantezie sigură, pe care să o poată savura fără teama de a provoca un dezastru.

Erau în biroul ei, pentru numele lui Dumnezeu. Amelia, Beatrice și Edward erau la etaj. Doamna Trench dormea în cămăruța ei de lângă bucătărie. Dacă s-ar fi trezit vreunul din ei, ar fi auzit cu siguranță sunete ciudate și ar fi venit să vadă despre ce este vorba.

Toate se întâmplau în realitate, își aminti ea. În lumea reală, lucrurile erau cumva diferite.

Dar Gabriel îi descheie corsajul. Gura lui era peste a ei, distrăgându-i atenția și făcând-o să se simtă dezorientată. Începu să tremure, închise ochi și se agăță de el pentru a-și ține echilibrul.

— N-am greșit, nu-i așa? șopti el. Cuvintele lui erau pline de dorință.

— În legătură cu ce? reuși ea să îngaime.

— Acea ultimă noapte de la Casa Arcanului. Voiai să fii în brațele mele. Mă doreai.

Simți cum nesiguranța își croiește drum prin ea. Noaptea aceea fusese perfectă, sau aproape perfectă. Dar seara asta nu era așa. Decorul era foarte nepotrivit și Gabriel nu mai era amantul ei misterios și secret care putea fi foarte ușor ascuns de lume. Locuia ceva mai sus, în podul casei sale, pentru numele lui Dumnezeu! Va trebui să-l vadă mâine-dimineață, la micul dejun. Și, mai mult, asta în fața tuturor.

— Da, șopti ea. Dar asta era atunci, acum e altceva.

El înlemni.

— Ai pe altcineva? Eu mă gândeam că nu ți-ai pierdut interesul pentru mine după atât de puțin timp. Deși trebuie să recunosc că în seara asta, atunci când ai dispărut din sala de expoziții, m-am întrebat dacă nu cumva am calculat greșit.

Calculat greșit parcă nu erau cele mai potrivite cuvinte, gândi ea. Un angajat putea să spună că a calculat greșit atunci când descoperă că planul său nu a mers așa cum trebuia. Nu erau cuvintele unui îndrăgostit. Cel puțin ea n-ar fi folosit asemenea cuvinte.

Își trase brațele din jurul umerilor și își lipi palmele de pieptul lui.

— Ai pe altcineva? întrebă el din nou, cu o voce lipsită de inflexiuni. În lumina aruncată de flăcările din șemineu ochii lui păreau periculos de enigmatici.

— Nu, mărturisi ea. Pentru numele lui Dumnezeu, în ultimele trei luni am fost ocupată cu mutatul la Londra și cu începerea micii noastre afaceri. N-am avut timp să-mi găsesc pe altcineva. Nu asta e problema.

El zâmbi. Veneția putu să-i simtă mușchii relaxându-se sub palmele ei.

— Înțeleg, spuse el, mângâindu-i gâtul cu degetele. Evenimentele acestei zile ți-au zdruncinat fără îndoială nervii.

Era o scuză ca oricare alta, decise ea.

— Da, chiar așa. Făcu deliberat un pas înapoi. Îmi cer scuze, domnule. Într-adevăr, astăzi au avut loc mai multe incidente stresante. Ba chiar se poate spune că evenimentele s-au prăvălit asupra mea ca o adevărată cascadă. Șocul întoarcerii dumatiale. Misterul straniu al formulei alchimistului. Descoperirea cadavrului lui Burton în seara asta. E pur și simplu prea mult. Nu cred că mai pot raționa atât de clar pe cât ar trebui în situația de față.

Pe buzele lui apăru un surâs amuzat.

— Din contră, doamnă Jones, asta-i una dintre acele rare situații în care nu ne putem bizui întru totul pe logică și pe o minte limpede. Legă cu gingășie la loc panglicile corsajului de la rochia ei. Cu toate acestea, n-aș vrea să te presez, mai ales în aceste împrejurări. Ai nevoie de timp pentru a trece peste o asemenea serie de șocuri.

— Exact, domnule. Își strânse corsajul, neștiind dacă să se simtă jignită sau ușurată de considerația pe care i-o arăta. Dacă pasiunea care părea să-l fi cuprins cu numai câteva secunde în urmă ar fi fost adevărată, n-ar fi fost oare nevoie de mai multe argumente pentru a-l convinge? Apreciez sensibilitatea de care dați dovadă.

El se înclină puțin și își trecu buzele peste ale ei.

— Nu sunt înțelegător, ci mai degrabă pragmatic, scumpa mea, spuse el de parcă i-ar fi citit gândurile. Când în sfârșit vom ajunge să facem din nou dragoste, nu vreau să ai după aceea vreo îndoială sau vreun regret.

Nu știa cum să ia nici aceste cuvinte. În seara asta tot ceea ce privea relația lor părea dintr-odată foarte tulbure.

Lucrurile erau mult mai simple atunci când el nu era decât o fantezie.

— O să vă spun noapte bună, domnule. Ținându-și încă cu o mână corsajul rochiei, se grăbi spre ușă. În afară de problema cu nervii mei zdruncinați, mai sunt și foarte obosită.

Era foarte adevărat, gândi ea. Se simțea ciudat de sleită. Dar simțea în același timp că somnul nu va veni ușor în seara aceea.

— Încă un singur lucru înainte să pleci, doamnă Jones.

Subtila comandă, rostită pe un ton rece, îi făcu mâna să înțepenească pe clanță. Se uită înapoi, spre el, foarte îngrijorată. Silueta lui pe fundalul luminos al flăcărilor din cămin radia o senzualitate întunecată, așa cum stătea cu cămașa descheiată și cu cravata desfăcută. Se simți străbătută de un fior de neliniște.

— Da, spuse ea politicoasă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Traversă camera până la masa micuță pe care era sticla de brandy, o luă și își umplu iar paharul. Ce-ai văzut în seara asta, atunci când ucigașul a fugit pe scări?

Nu va renunța pe frontul ăsta, înțelese ea. Simțea că, dacă era hotărât să facă sau să afle ceva, Gabriel Jones abandona foarte rar. Ca un prădător care a simțit mirosul prăzii. Imaginea era neliniștitoare. Era, de asemenea, fără nici un motiv anume, stimulativă. Parcă isca un fel de confruntare fundamentală.

Cântări atent răspunsul, foarte tentată să evite o replică directă. Erau slabe șanse ca el s-o creadă dacă se apuca să-i explice despre talentele ei neobișnuite, gândi ea. Dar în același timp era intrigată că el se arătase destul de deștept încât să-și dea seama că ea percepușe ceva ce depășea limitele normalului. Foarte puțini dintre oamenii pe care îi cunoștea, bărbați sau femei, și-ar fi dat seama de asta.

O parte din ea deveni brusc curioasă să afle cum ar reacționa el dacă i-ar spune adevărul.

— Mă îndoiesc că îmi vei da crezare, spuse ea, pregătindu-se să-i înfrunte scepticismul, dar am văzut o aură de energie paranormală în jurul bărbatului care pleca.

Paharul din mâna lui se opri la jumătatea drumului către gură.

— La naiba, spuse el într-un final, foarte încet. Presupuneam că este vorba de așa ceva, dar nu eram sigur.

— Poftim?

— Nu, nimic. Povestește-mi despre aurele astea pe care le poți vedea.

Ea se pregătise să fie primită cu neîncredere, nu cu o întrebare rezonabilă. Îi luă mai bine de câteva clipe până să se reculeagă.

— Apar sub forma unor valuri de energie care pulsează în jurul persoanei respective, spuse ea.

— Vezi aceste aure în jurul tuturor persoanelor pe care le întâlnești? Cred că e destul de supărător.

— Nu le văd decât dacă mă concentrez și mă străduiesc să le disting. În momentele acelea văd lumea parcă asemeni unui negativ. În această stare pot vedea aurele de care vorbeam.

— Interesant.

— Nu mă aștept ca dumneata să înțelegi ce încerc să-ți spun, dar te asigur că dacă l-aș întâlni din nou pe criminal și aș putea să mă uit la el cu vederea mea secundară, aș putea să-l recunosc.

— Sigur? Întrebă el încet.

Ea nu știa ce să înțeleagă din răspunsul lui, așa că alese să-i dea înainte, nerăbdătoare să termine explicația:

— Înțelegi de ce n-am povestit nimic din toate astea tipului de la Scotland Yard, spuse ea. Mă îndoiesc foarte tare că m-ar fi crezut. Ai văzut cum s-a purtat cu mine. A presupus că am fost victima unui șoc și că eram gata să fac o criză de isterie.

— E adevărat. Gabriel se sprijini de marginea biroului. Marea majoritate a întrebărilor mi le-a pus mie, nu-i așa?

— Pentru că dumneata ești bărbat.

— Și pentru că el credea că sunt soțul tău.

— Și de-asta. Se strâmbă. Chiar dacă le-aș fi împărtășit informațiile despre aura bărbatului care pleca, nu l-aș fi ajutat deloc pe detectivul acela. N-are rost să descrii modelul energetic al unei persoane cuiva care nu poate înțelege acest concept.

Gabriel o studie câteva momente.

— Și spui că aceste aure sunt deosebite de la persoană la persoană?

— Da. E sigur că diferă de la o persoană la alta. Există și o legătură cu culorile, dar nu pot să-ți descriu exact nuanțele și umbrele pe care le văd, fiindcă ele nu corespund spectrului coloristic pe care-l percep cu simțurile normale. Am inventat un vocabular personal pentru a le putea descrie, dar cred că nu ți-ar fi de nici un folos. Apoi și intensitatea diferă, ca și modelul energiei paranormale, care este specific fiecărei persoane.

— Poți să-ți dai seama de sexul unei persoane după aura pe care o emană?

— Nu. Tocmai de aceea n-aș putea fi foarte sigură dacă persoana care pleca era bărbat sau femeie.

— Dar caracterul sau înclinațiile respectivei persoane, despre ele poți să spui ceva?

Asta, gândi ea, era o întrebare foarte bună.

— Da, uneori aceste aspecte apar în culori vii dacă sunt suficient de puternice.

— Și din acest punct de vedere poți să-mi spui ceva despre persoana pe care ai văzut-o pe coridor în seara asta?

Ea respiră adânc.

— Dacă persoana aceea ar fi fost un animal, aș fi spus că este un prădător, o creatură care ucide când acest lucru îi servește scopurilor sale. Acest fel de bestie își are locul în lumea animalelor. Acolo ucide pentru a trăi. Dar printre oameni, astfel de indivizi sunt catalogați ca monștri.

Gabriel înlemni. De pe fața lui dispăruse orice expresie.

— Înțeleg, spuse el. Un monstru.

— Așa mi-a apărut mie persoana aceea. Cu sânge rece și foarte înspăimântătoare. Să-ți spun drept, sper să nu mai am niciodată ocazia să-l sau s-o întâlnesc.

El nu spuse nimic.

Ceva din nemișcarea lui întunecată o făcea să simtă că i se ridică părul de pe ceafă, exact așa cum se întâmplase și mai devreme, atunci când îl văzuse pe ucigaș părăsind locul crimei.

— Noapte bună, domnule Jones, spuse ea.

— Noapte bună, Veneția.

Ea ieși, închise ușa și se grăbi spre scară. Urcă repede treptele, de parcă ar fi fost urmărită de vreun prădător asemănător celui pe care i-l descriesese lui Gabriel.

Ajunse în dormitor, în siguranță, cu răsuflarea tăiată. Imaginea pe care o văzu în oglinda toaletei o șocă. Avea părul desfăcut, rochia descheiată și ochii plini de umbre.

Senzualitatea obsesivă a imaginii ei o șocă până în adâncul ființei. Asta a văzut Gabriel, gândi ea.

Se întoarse din fața oglinzii și se dezbracă repede.

Câteva minute mai târziu, în cămașă de noapte, se strecură sub pături și stinse lampa. Așteptă, ascultând încordată zgomotele casei.

Nu-l auzi pe Gabriel urcând scările până la el în pod. Într-un târziu, auzi câteva zgomote slabe în încăperea de deasupra și știi că se culcase și el.

Doar mai târziu, când se cufunda deja într-un vis întunecat și agitat reuși să-și pună întrebarea care o chinase încă de când apăruse Gabriel la ușa casei sale.

Îi spusese foarte clar că avea nevoie de ajutorul și de cooperarea ei. Oare se folosea de seducție pentru a fi sigur că își va atinge țelurile?

În clipa aceea, amestecul de sentimente confuze pe care le simțise se topi într-un tot clar, de puritatea cristalului.

Situația dintre ea și Gabriel Jones devenise confuză și neliniștitoare tocmai pentru că ea nu mai avea controlul total asupra ei.

La Casa Arcanului, ea fusese cea care stabilise regulile, chiar și nescrise, ce guvernau asocierea lor. Își pusese în cap să-l seducă pe Gabriel pentru a-și îndeplini un vis secret, o fantezie romantică.

Dar acum Gabriel era cel care stabilea regulile. Așa că trebuia să fie foarte atentă.

Se auziră pași pe coridorul de la pod. Gabriel își șterse și ultimele urme de spumă de ras de pe față, aruncă prosopul și traversă camera mică și înghesuită ca să deschidă ușa.

În fața lui stătea Edward. Mâna băiatului era ridicată, pregătită să bată politicos în ușă.

— Bună dimineața, spuse Gabriel.

— Bună dimineața, domnule. Edward se uită în sus, spre el, foarte curios. N-ați terminat să vă îmbrăcați.

— Încă nu.

— M-a trimis doamna Trench ca să vă spun că micul dejun va fi servit în zece minute.

— Mulțumesc. Abia aștept să mă înfrupt din niște bucate gătite în casă. Vin imediat.

Se întoarse din ușă și luă o cămașă curată de pe umerăș.

— Vă aștept, se oferi Edward, strecurându-se în încăpere. Vă îndrum eu până în camera unde se servește micul dejun.

— Mulțumesc, spuse Gabriel. Asta o să mă împiedice să rătăcesc prin toată casa.

Îl urmări pe Edward în oglindă în vreme ce își încheia cămașa.

Băiatul se uita prin cameră, studiind fiecare obiect pe care Gabriel îl despachetase. Păru foarte captivat de ustensilele de bărbierit răspândite lângă lavoar.

— Tata își ținea sculele de bărbierit într-un toc de piele foarte asemănător cu al dumneavoastră, spuse Edward.

— Zău? Gabriel termină de încheiat cămașa și se întreba dacă era sau nu nevoie să-și pună și cravată. La el acasă, cobora întotdeauna la micul dejun într-o ținută lejeră. Dar casa lui era una de burlac.

— Da, încuviință Edward.

— Cred că ți-e tare dor de tatăl tău.

Edward dădu din cap. Rămase tăcut un moment. Gabriel își puse cravata în jurul gâtului și o înnodă cum se cuvine.

Edward îl urmărea foarte atent cum făcea nodul.

— Tata era investitor, răbufni el.

— Chiar așa?

— A călătorit foarte mult în America. Dar când era acasă mergeam la pescuit și mă învăța să fac tot felul de lucruri.

— Asta ar trebui să facă toții tații pentru copiii lor, spuse Gabriel.

— Dar și un cumnat poate face astfel de lucruri, nu-i așa?

Gabriel se uită la el.

— Da, admise el. Poate.

Edward se învioră.

— Știu că ar trebui să rămână un secret, că nu ești de fapt cumnatul meu și așa mai departe. Dar dacă tot ne prefacem, mă gândeam că-mi puteți arăta câte ceva din lucrurile pe care tata n-a mai avut ocazia să mi le arate.

— Nu văd de ce n-am putea face asta, spuse Gabriel.

— Excelent. Edward rânji. Nu trebuie să vă faceți griji. După cum v-am mai spus, mă pricep foarte bine să țin un secret.

— Da, știu.

— Am acumulat o mare experiență de când mama și tata s-au dus în rai, spuse Edward cu o urmă de mândrie. Într-un fel, secretul pe care trebuie să-l păstrez asupra faptului că nu ești cu adevărat cumnatul meu este destul de asemănător cu cel despre tata.

— Înțeleg.

— Tata a fost un big em.

Gabriel înlemni.

— Big em?

— Așa li se spune domnilor care au mai multe soții.

— Bigam, îl corectă Gabriel încet. Se gândi la fotografia bărbatului masiv pe care o văzuse atârnată pe peretele biroului Veneției.

Informația asta explică multe lucruri, gândi el.

— Tata mai avea o soție și niște copii în New York, unde se ducea în interes de afaceri de două ori pe an. N-am aflat despre asta decât după ce mama și tata au fost uciși în accidentul acela de tren. Și pentru că tata era bigam, asta înseamnă că Veneția și Amelia și cu mine nu suntem copiii lui adevărați.

— Greșești, Edward. Indiferent de circumstanțele relației dintre părinții tăi, voi sunteți cu siguranță copiii adevărați ai tatălui vostru.

— Mătușa Beatrice spune că suntem nele... Edward se strădui să scoată cuvântul, nele... ceva.

— Nelegitimi?

— Da, asta e. Oricum, după ce mama și tata au murit, am descoperit că domnul Cleeton a dispărut cu banii care trebuiau să ajungă la noi. Mătușa Beatrice spune că a fost un imens dezastru, fiindcă, dacă am fi avut un venit constant și frumușel, lumea ne-ar mai fi iertat o parte din păcate. Spune că dacă n-aveam norocul ca Veneția să se priceapă la fotografie, am fi ajuns pe străzi.

Gabriel își dăduse deja seama că Veneția întreținea întreaga familie, dar toate acestea îi explicau de ce fusese obligată să-și asume o asemenea responsabilitate.

— Cine era domnul Cleeton? întrebă el.

— Asociatul lui tata. Ne-a furat moștenirea. Tata ne spunea tot timpul că, dacă lui i se întâmplă ceva rău, noi suntem aranjați din punct de vedere financiar. Numai că nu a fost deloc așa, pentru că domnul Cleeton ne-a furat banii și s-a dus departe.

— Bastard, spuse Gabriel.

— Da, știu că sunt un bastard. Buza de jos a lui Edward începuse să tremure. Așa li se mai spune copiilor nelegitimi, nu-i așa? Mătușa Beatrice și Amelia și Veneția cred că eu nu știu asta, dar am auzit-o odată pe mătușa Beatrice spunându-le Veneției și Ameliei că oamenii mă vor striga așa dacă vor afla că tata n-a fost cu adevărat căsătorit cu mama.

Gabriel se lăsă pe vine în fața băiatului.

— Eu mă refeream la domnul Cleeton, nu la tine, Edward.

Edward se încruntă.

— Și domnul Cleeton era copil nelegitim?

— Habar n-am. Dar asta nu contează. Am folosit un cuvânt nepotrivit pentru a-l descrie. Nu e nimic rău să fii bastard; este pur și simplu descrierea unui fapt. E ca și cum ai spune despre cineva că are părul roșcat sau ochii albaștri. Nu se referă la caracterul persoanei. Înțelegeți?

— Cred că da.

— Acum fii foarte atent, pentru că am să-ți spun ceva ce mi-a spus tatăl meu când eram de vârsta ta. Trebuie să îți minte mereu asta, fiindcă e foarte important.

— Da, domnule.

— Nu contează dacă tatăl tău a fost vreodată căsătorit legal cu mama ta. Tu nu ești răspunzător pentru faptele lui. Însă ești răspunzător pentru faptele tale. Fiecare om trebuie să aibă grijă de onoarea lui, așa că și tu trebuie să ai grijă de a ta. Asta este foarte important.

— Da, domnule.

Gabriel se ridică și își puse o mână pe umărul lui Edward. Îl întoarse pe băiat spre ușă.

— Acum, că am clarificat ce era de clarificat, să mergem la micul dejun.

— Da, să mergem. Edward zâmbi larg, arătând brusc mult mai fericit decât era înainte cu doar câteva secunde. De obicei, miercurea avem doar omletă cu pâine prăjită, dar doamna Trench a spus că, din moment ce acum este un bărbat în casă, vom mânca și somon. Spune că bărbații au nevoie de mese mai consistente.

— Se vede treaba că doamna Trench este o femeie foarte înțeleaptă. leșiră pe ușă și o luară pe scările înguste ce coborau de la pod.

Când ajunseră jos, Edward se uită în sus spre Gabriel.

— Dar nu mi-ați spus cuvântul potrivit, domnule.

— Cuvântul potrivit pentru ce?

— Pentru domnul Cleeton. Ați spus că bastard nu era cuvântul potrivit pentru el.

— Așa este.

— Și atunci care ar fi cuvântul corect?

Gabriel reflectă puțin cu privire la obligațiile care-i reveneau în calitate de cumnat.

— O să-ți spun care este cuvântul potrivit, dar trebuie să îți mine că un gentleman nu folosește acest cuvânt atunci când sunt doamne de față. Ai înțeles?

Edward strălucea de încântare și de nerăbdare la gândul că avea să afle niște secrete știute numai de bărbați.

— Da, domnule. Promit să nu-l folosesc niciodată în fața mătușii Beatrice sau a surorilor mele.

— Nici în prezența doamnei Trench nu trebuie să-l folosești. Dumneai este o femeie respectabilă și merită aceeași considerație pe care le-o arăți mătușii sau surorilor tale.

— Foarte bine. Promit să nu-l folosesc nici în prezența doamnei Trench.

— Expresia potrivită pentru a-l descrie pe domnul Cleeton este fiu de cățea.

— Fiu de cățea, repetă Edward atent, evident dorindu-și să rețină cât mai corect. Asta înseamnă că mama lui era o cățea?

— Nu, spuse Gabriel. Asta ar fi o insultă pentru cățelele de pretutindeni.

— Voi doi ați descoperit cadavrul domnului Burton la expoziția de aseară? Beatrice își duse o mână la piept și se lăsă în scaun. Și spuneți că este foarte posibil să fi fost ucis? Doamne, Dumnezeule. Suntem ruinați.

Șocul și oroarea din vocea ei îl făcură pe Gabriel să ridice ochii din farfurie.

O studie pe Beatrice care ședea la celălalt capăt al mesei lungi. Nu fusese ideea lui să se așeze în capul mesei, dar doamna Trench spusese foarte clar că, în opinia ei, el trebuie să se așeze acolo unde regulile societății spun că trebuie să șadă capul familiei. Când, la scurtă vreme după aceea, apărură și Veneția, îmbrăcată în negru, el își dădu imediat seama după expresia ei că ocupase locul său obișnuit.

— Nu cred că este cazul să vă faceți griji, spuse Gabriel. Se uită spre Edward. Poți să-mi dai și mie, te rog, gemul de căpșuni?

— Da, domnule. Edward vorbise cu gura plină de omletă, îi dădu borcanul cu gem lui Gabriel. Domnule, cum arată o persoană ucisă?

— Edward, îl admonestă Beatrice sever. Destul. Nu se vorbește despre așa ceva la micul dejun.

— Dar, mătușă Beatrice, tu ești cea care a deschis subiectul.

Beatrice oftă.

— Mănâncă-ți ouăle și nu-i mai întrerupe din vorbă pe oamenii mari.

Edward se întoarse la omleta lui, dar Gabriel știa că băiatul absorbea ca un burete fiecare cuvânt al discuției. Macabru subiect despre oameni uciși nu putea fi ignorat prea ușor.

— Mătușă Beatrice, o avertiză Veneția ferm, te rog să nu intri în panică. Situația este sub control.

— Cum poți să spui așa ceva? Beatrice se întoarse spre ea. Vorbim despre un scandal imens. Mai mult, dacă se află că voi ați descoperit cadavrul la expoziția de aseară, bârfele n-or să se mai oprească niciodată.

— Mă tem că s-a aflat deja. Amelia intră în încăpere fluturând un exemplar din *The Flying Intelligencer*. Și n-o să ghiciți niciodată cine a scris articolul.

Veneția se strâmbă și întinse mâna după cafetieră.

— Domnul Otford?

— În persoană. Amelia se așeză lângă Edward. Este o cronică foarte interesantă – cel puțin interesantă. Mă aștept ca toată lumea să o citească în această dimineață. Foarte rar se întâmplă să se găsească un cadavru la o expoziție fotografică.

— Suntem distruși, declamă Beatrice. O să fim obligați să plecăm din căsuța asta frumoasă și să renunțăm și la studio. O să pierdem tot.

Gabriel se uită la Amelia.

— Ce-ar fi să ne citești și nouă articolul acela?

— Sigur. Amelia își drese vocea.

EVENTIMENTE ȘOCANTE LA EXPOZIȚIA DE FOTOGRAFIE de Gilbert Otford.

Trupul neînsuflețit al unui fotograf a fost descoperit în timpul expoziției de fotografie de marți seara. Persoana decedată a fost identificată ca fiind domnul Harold Burton, din Greenstone Lane.

Se presupune că domnul Burton s-a sinucis îngurgitând cianură de potasiu, gest la care a fost împins de lipsa de succes din domeniul profesional pe care și-l alesese, la care se adaugă criza financiară prin care trecea în ultima vreme și datoriile din ce în ce mai mari.

Cadavrul a fost găsit din pură întâmplare de către doamna Jones, bine-cunoscutul fotograf. Soțul dumneaei, domnul Jones, era împreună cu doamna atunci când au descoperit trupul neînsuflețit. Cititorii noștri își amintesc desigur că domnul Jones s-a întors de puțină vreme în Londra, alături de soția dumisale, după ce mai bine de un an s-a crezut că este mort.

Nu este nevoie să mai spunem că descoperirea cadavrului domnului Burton a aruncat o umbră peste întreaga expoziție. Doamna Jones, ale cărei extraordinare fotografii au câștigat admirația tuturor celor prezenți, părea literalmente consternată. Toți erau îngrijorați să nu cumva să leșine. Până la urmă, doamna a fost condusă cu blândețe afară din sală de către soțul ei devotat.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, pufni Venetia. Nu-i deloc adevărat că era să leșin.

— Cred că e foarte drăguț din partea lor că au scris că erai zdruncinată și că a trebuit să fii condusă afară din încăpere, spuse Amelia lăsând ziarul deoparte. Sunt de acord cu domnul Jones. Nu cred că aceste evenimente ne vor crea probleme grave. De fapt, n-aș fi surprinsă să văd că vor fi atrași chiar ceva mai mulți clienți. Oamenii vor fi mai curioși ca oricând să o cunoască pe misterioasa văduvă fotograf.

— Fostă văduvă, o corectă Gabriel blând.

— Da, bineînțeles, admise Amelia punându-și o porție de omletă în farfurie. Iertați-mă, domnule, n-ar trebui să uit de miraculoasa dumneavoastră întoarcere. Până la urmă, asta este doar ultimul episod al legendei misterioasei doamne Jones.

— La dispoziția dumneavoastră, spuse Gabriel.

Beatrice se încruntă.

— Nu înțeleg. Se uită la Gabriel. Am crezut că ați spus că domnul Burton a fost ucis.

— Sigur, asta este concluzia la care am ajuns Veneția și cu mine, zise Gabriel.

— Dar în articol se spune foarte clar că domnul Burton și-a luat singur viața.

— Da, așa se spune acolo, nu? Gabriel evaluează informația în timp ce mesteca o bucată de somon. Dar nu se menționează nimic despre persoana pe care Veneția a zărit-o plecând de la locul crimei. Interesant. Mă întreb dacă așa au decis cei de la poliție, să ascundă anumite informații cu privire la anchetă pentru a-i da ucigașului impresia că omorul săvârșit de el nu a fost descoperit, sau chiar cred că domnul Burton s-a sinucis.

— S-ar putea să mai existe o explicație, interveni Veneția. Domnule Jones, aseară, dumneata și cu mine eram preocupați de situația noastră. Am uitat că acolo, în clădire, mai exista o persoană care avea toate motivele să se asigure că sala expoziției nu va fi târâtă într-un scandal cu crime și alte orori.

— Bineînțeles, zise Beatrice imediat. Christopher Farley, sponsorul expoziției. Domnul Farley este un domn foarte influent atât în lumea artelor, cât și în cercurile înalte ale societății. N-aș fi foarte surprinsă să aflu că a făcut presiuni asupra celor de la poliție pentru a-i determina să anunțe că moartea domnului Burton a fost de fapt o sinucidere.

Oricum ar sta lucrurile, gândi Gabriel, astăzi scăpase de o problemă. Faptul că reporterul nu aflase că Veneția văzuse pe cineva fugind de la locul crimei însemna că nici ucigașul nu știa că fusese văzut.

Veneția îl privi gânditoare.

— Ce planuri aveți azi, domnule Jones?

El se întrebă câtă vreme mai avea de gând să i se adreseze atât de formal, scoțându-l din minți.

— Dacă vrei să știi, chiar am făcut o listă. Scoase o bucată de hârtie din buzunar și o puse pe masă. Mai întâi am să-ți dau negativul fotografiei făcute de tine la Casa Arcanului, fotografia în care ai immortalizat cufărul. Aș aprecia mult dacă ai dezvolta fotografia aceea cât mai repede cu putință.

Ea înclină capul.

— Foarte bine. Și ce-o să faceți cu această fotografie?

— Am descifrat deja pasajul codat care este inscripționat pe capacul cufărului. Este vorba doar de o listă de ierburi care n-au nici un sens pentru mine și nici pentru vărul meu. Nu pot spune cât de importantă este această listă. Dar există un membru al Societății Arcanului aici, în Londra, care a studiat foarte atent multe dintre hârtiile alchimistului. Poate că el va reuși să înțeleagă ceva din desenele care înconjoară lista aceea de ierburi.

— Aveți de gând să-i arătați fotografia cufărului? întrebă Edward.

— Da, spuse Gabriel. Dar pentru a fi în siguranță, în eventualitatea în care domnul Montrose, care este destul de în vârstă, ar pierde fotografia ori aceasta ar ajunge în mâinile cui nu trebuie, o să te rog să o retușezi puțin. Vreau să schimb numele a una sau chiar a două dintre ierburile acelea. Este posibil?

— Pot face eu asta pentru dumneavoastră, se oferi Beatrice.

— Mulțumesc, zise Gabriel. Bineînțeles, îi voi spune domnului Montrose ce lipsește din fotografia aceea pentru ca el să poată lucra cu informațiile corecte.

Edward strălucea de admirație.

— Foarte isteț din partea dumneavoastră, domnule.

— Mă străduiesc și eu, spuse Gabriel. Dar trebuie să recunosc că nu am speranțe prea mari, nu cred că Montrose o să-mi spună ceva nou, ceva ce n-am putut afla eu sau vărul meu. Ar putea totuși să mă ajute cu un alt aspect al căutărilor mele.

— Care anume? întrebă Veneția.

Se uită la ea.

— Montrose a răspuns timp de mai mulți ani de păstrarea registrelor cu membrii Societății Arcanului. Registrele conțin nu numai numele celor care au intrat în societate, dar și pe cele ale rudelor lor.

Veneția se încruntă puțin.

— Vă extindeți investigațiile și asupra familiilor membrilor?

— Da. Se lăsă pe spate în scaun, cu ceașca de cafea în mână. Încerc să lărgesc cercul suspectilor prin includerea familiilor acelor membri care au avut cunoștință de descoperirea laboratorului alchimistului. În plus, am întocmit o listă cu numele celor prezenți aseară în sala de expoziții. Sunt curios dacă vreunul dintre ei are vreo legătură cu un membru al Societății Arcanului.

Fața lui Beatrice se întunecă, neliniștită.

— Sunteți convins că hoțul pe care-l căutați o urmărește pe Veneția de ceva vreme, nu-i așa?

— Da, admise el. Îmi pare rău s-o spun, dar cred că așa este. Tocmai de asta a trebuit să mă întorc din mormânt.

— Un lucru e sigur, observă Beatrice cu un aer gânditor. Dacă nelegiuitul acela este pe urmele Veneției, dumneavoastră trebuie să fiți foarte atent. Probabil că acum este cu ochii pe dumneavoastră. Sunt sigură că știe cine sunteți.

— Da, spuse Gabriel. Este foarte posibil.

Veneția lăsă furculița jos. În ochi i se citea o înțelegere sumbră.

— Credeți că acum, dacă sunteți aici, răufăcătorul se va concentra asupra dumneavoastră. Sperați că îi veți distrage atenția de la mine.

Gabriel ridică din umeri și întinse mâna după încă o felie de pâine prăjită.

Beatrice își recăpătă brusc buna dispoziție.

— Da, bineînțeles. Acum înțeleg. Ce plan extraordinar, domnule Jones. De ce i-ar mai acorda răufăcătorul acela atenție Veneției dacă acum ați reapărut dumneavoastră? Bineînțeles că hoțul va presupune că dumneavoastră chiar știți ceva despre codul inscripționat pe capacul cufărului. Până la urmă, Veneția nu este decât un simplu fotograf.

— Este un plan simplu, admise Gabriel. Dar acestea sunt de regulă cele mai bune.

Veneția se întoarce la farfuria ei. Gabriel observă că ea nu se arătase prea ușurată nici chiar după concluzia lui Beatrice. Se întrebă dacă ar trebui să spere că își făcea griji pentru siguranța lui.

Nu-i fusese deloc ușor s-o privească plecând din birou în seara precedentă. Toată ființa lui urla s-o păstreze alături de el. Nu înțelegea ea că trebuiau să fie împreună? Uitase oare jurământul pe care-l făcuse în toiul pasiunii, în ultima noapte pe care o petrecuse la Casa Arcanului?

Sunt a ta.

Studioul fotografic mic și dărăpănat al lui Harold Burton era cufundat în întuneric. Parcă afacerea își dăduse singură seama că proprietarul ei nu se va mai întoarce și își închisese singură porțile.

Ceața groasă nu contribuia la înviorarea atmosferei, gândi Veneția. Se oprise în fața unei uși, de cealaltă parte a aleii înguste pe care își avea sediul Studioul Fotografic Burton. Era în prima parte a după-amiezii, dar ceața era atât de groasă încât micuțul atelier abia se putea zări. Ridică privirea spre ferestrele camerelor de la etaj, de deasupra studioului. Nu era nici un semn că ar fi cineva acolo. În camerele acelea, locuise fără îndoială Burton.

Hotărâse să vină azi aici sub imperiul unui impuls. Le lăsase pe Amelia și pe Maud, fata care se ocupa de studioul ei, să aleagă un model pentru următorul portret din seria de succes Bărbați din Shakespeare.

Posibilitatea ca Burton să mai aibă și alte fotografii cu ea, fotografii pe care nu avusese timp să i le trimită pentru că între timp murise, o frământase încă din momentul în care se trezise. Nu avea de unde să știe ce ticăloșii avea în plan Burton cu retușurile lui. Nu-și putea permite să lase cine știe ce fotografii compromițătoare sau jenante să ajungă în mâinile competitorilor ei sau, mai rău, la ușa vreunui client.

Aleea era destul de goală. Magazinele care se aflau de o parte și de alta a studioului fotografic al lui Burton erau deschise, dar înăuntru nu se vedea nici un client. Cele câteva persoane care îndrăzniseră să se aventureze în ceața groasă erau atât de preocupate să nu se lovească de ziduri sau să nu se împiedice de pietrele de pe caldarâm, încât nu o observaseră pe Veneția stând în ușa aceea. Ea își dădu seama că, înfășurată în negru din cap până-n picioare, cu fața învăluită într-un voal negru, era aproape invizibilă.

Așteptă până când căruța goală care se târa pe drum dispăru încet în ceață, apoi traversă aleea până la ușa galeriei.

N-o surprinse faptul că ușa din față a studioului era închisă cu cheia. La toate ferestrele fuseseră trase storurile. Burton închisese, fără îndoială, înainte de a pleca la expoziție, la întâlnirea cu ucigașul.

Dădu colțul și înaintă pe o potecă îngustă care deservea cele câteva magazine. În pasajul acesta îngust ceața părea și mai groasă.

Găsi ușa din spate a studioului și descoperi că și aceea era încuiată. Își scoase o agrafă și se apucă de treabă. Cei care doresc să-și facă o carieră în fotografie devin cu timpul foarte îndemânatici cu diverse ustensile și mecanisme, gândi ea. Tot timpul apare câte ceva și trebuie să improvizezi.

Ușa se deschise. Veneția se opri și aruncă o privire de jur împrejur pentru a se asigura că nu o vedea nimeni intrând în studio. În marea de ceață care îneca aleea nu se zărea nici o mișcare.

Mișcându-se ușor, intră în camera din spate a studioului și închise ușa în urma ei. Rămase nemișcată câteva secunde, cercetând spațiul îngust și cufundat în întuneric.

În încăperea domnea dezordinea obișnuită în orice studio fotografic. Cartoane cu negative vechi erau stivuite până la tavan. Decoruri decolorate, în culori și modele diverse erau împinse la perete. Un scaun vechi, uzat, cu un picior rupt ocupa un colț. Dedesubt se vedea o pereche de pantofi mici, de damă, care nu mai erau la modă de mai bine de doi ani.

O cuprinse un sentiment neașteptat de compasiune. Bietul Burton. Ori nu își dăduse seama cât de important era să fii la curent cu ultima modă, ori nu își permisesese să înlocuiască pantofii demodați.

La studioul ei avea trei perechi de pantofi. Erau de ultima modă și mult mai eleganți decât cei de aici. Dar aveau un singur lucru în comun cu cei ai lui Burton. Toți erau potriviți pentru picioarele cele mai mici și mai feminine.

Era foarte sigură că Burton investise în pantofii aceia pentru exact același motiv care o făcuse și pe ea să cumpere trei perechi care erau prea mici pentru oricine din familia ei. Încălțăminte delicată și elegantă era foarte folosită atunci când o clientă care dorea să-și facă un portret „întreg” nu voia să își arate picioarele prea mari.

Se puneau pantofii cei mici în fața picioarelor adevărate ale clientului și se aranja rochia în așa fel încât doar vârful minuscule se puteau zări de sub juupoanele clienței. Se câștiga astfel mult timp, pierdut altminteri cu retușarea fotografiei.

Pe o masă din apropiere se vedeau două fotografii înrămate. Sticla ambelor poze fusese spartă. Curioasă, se apropie să se uite mai bine.

O singură privire îi aminti de animozitatea profundă pe care i-o purta Burton.

Fotografiile reprezentau amândouă scene de pe Tamisa. Le recunoscuse. Burton le înscrisese pe amândouă într-una dintre expozițiile lui Farley. Lucrarea ei, Vedere de pe râu, în zori, câștigase locul întâi la expoziția respectivă. Și-l putea imagina pe Burton întorcându-se furios acasă, cu fotografiile care nu fuseseră premiate sub braț. Foarte probabil se năpustise în încăperea și trântise pozele pe masă cu atâta forță încât sticla se spărsese. Nu se obosisese să curețe cioburile după aceea. Poate că avea o plăcere perversă să se uite în fiecare zi la ele și să-și amintească ce mult o ura pe o anume doamnă Jones.

Întoarse spatele scenei violente de pe masă. Cu vârful pantofului atinse un obiect de pe podea. O bucată de metal căzu pe podeaua de lemn chiar la picioarele sale. În tăcerea parcă nenaturală, zgomotul păru foarte puternic.

Înghețată, cu inima bătându-i nebunește în piept. Calmează-te, își spuse ea. Era imposibil ca zgomotul să fie auzit de cineva din afara studioului.

După câteva secunde pulsul i se domoli. Se uită în jos și văzu un stativ de metal prevăzut cu o clemă. Pe vremea dagherotipurilor, astfel de

instrumente se foloseau pe scară largă pentru a-l ajuta pe cel sau pe cea care dorea să-și facă o fotografie să stea nemișcat cât timp dura realizarea fotografiei. Apariția noilor tipuri de film, care necesitau o expunere mai scurtă, și a aparatelor de fotografiat moderne făcuseră clemele inutile din punct de vedere tehnic, dar mai erau destui fotografi care le foloseau pentru a se asigura că subiectul stătea perfect nemișcat. Clemele acelea se dovedeau încă folositoare atunci când fotograful se confrunta cu un copil neastâmpărat.

Traversă camera și deschise o ușă. Duhoarea de chimicale care fuseseră depozitate prea mult timp într-o cameră fără ventilație corespunzătoare o izbi cu putere.

Cine altcineva decât Burton ar fi ignorat toate sfaturile cu privire la depozitare prezente în toate jurnalele și revistele de specialitate, gândi ea. Nici nu era de mirare că îl chinuia o tuse parcă perpetuă. Probabil se închidea aici ore în șir, trăgând pe nas aburii de chimicale concentrați în spațiul acela strâmt, fără nici o amenajare care să asigure o bună ventilație. Oftă. Era totuși o situație destul de des întâlnită într-o meserie și așa plină de riscuri.

Menținu ușa larg deschisă câteva momente, lăsând să iasă aburii concentrați de chimicale, apoi pătrunse în camera obscură. Lumina slabă care se strecura în cămăruța aceea cădea pe tăvița de fixare și pe flacoanele cu chimicale.

Echipamentul lui Burton era strălucitor și arăta destul de nou, observă ea. Și de cea mai bună calitate. Câteva din flacoanele de pe raft erau deschise.

Încăperea era atât de întunecoasă încât aproape că nu observă cufărul de lemn de sub masa de lucru. Se lăsă pe vine și îl deschise. Înăuntru erau câteva negative pe plăci uscate.

Nu trebui să examineze decât unul pentru a-și da seama ce găsisese.

Nu auzise pașii care se apropiau din spatele ei. Când o mână puternică de bărbat îi acoperi gura, era prea târziu ca să țipe.

Când fu trasă cu forța în picioare, reuși să apuce singurul obiect pe care-l putea folosi ca armă – o pereche de clești folosiți pentru a scoate fotografiile din baia chimică.

— Nu face nici un zgomot, îi spuse Gabriel la ureche.

I se înmuieră picioarele de ușurare, dădu din cap și slăbi strânsoarea cleștelui.

El își luă mâna de pe gura ei și o întoarse cu fața spre el. În umbra camerei părea foarte mare și foarte enervat.

— Ce dracu' crezi că faci aici? Întrebă el pe un ton mult prea calm. Am crezut că îți vei petrece ziua la galerie.

Ea făcu un efort ca să-și vină în fire.

— Eu ar trebui să pun această întrebare. Dacă îmi aduc bine aminte dumneata trebuia să intervievezi un membru al Societății Arcanului.

— Am vorbit deja cu Montrose. Eram pe drumul de întoarcere la Sutton Lane și am decis să mă opresc la adresa asta.

— Ce te așteptai să găsești aici?

— Voiam să aflu mai multe despre Burton.
— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Doar moartea lui nu are nici o legătură cu formula care a dispărut.
Gabriel nu spuse nimic. Ea simți un nod în stomac.
— Sau are?
— Răspunsul la această întrebare este că probabil nu are, spuse el. Ea își dresе vocea.
— Nu pot să nu remarc cum că expresia probabil nu are lasă loc de interpretare.
— Ca de obicei, doamnă, sunteți foarte intuitivă, spuse el uitându-se la cufărul de lemn. Văd că ai găsit negativele fotografiilor pe care ți le-a făcut.
— Da.
— M-am uitat și eu pe ele. Cu excepția monumentului de la cimitir cu numele tău pe el, toate celelalte par fără importanță. Sunt fotografii cu tine ieșind din brutărie, la studio, discutând cu un client, și altele asemenea. O trecu un fior.
— Probabil că invidia pe care o nutrea la adresa mea i-a inspirat obsesiile.
— Personal, încep să mă întreb dacă chiar avea o fixație în ceea ce te privește, spuse Gabriel.
— Ce vrei să spui?
— Găsesc cel puțin tulburător faptul că te-a urmărit mai multe zile la rând și că a fost ucis undeva în apropierea ta ieri-seară.
— Ce? Implicațiile spuselor lui deveniră clare. Stai puțin, domnule. Vrei să spui că moartea domnului Burton are legătură cu mine?
— Este o posibilitate pe care nu o pot elimina deocamdată.
— Ezit să vă reamintesc, domnule, dar eu sunt singura persoană care avea un motiv să-l omoare pe bietul Burton. Și ținând cont de faptul că nu eu am făcut-o, trebuie să presupunem că altcineva l-a ucis dintr-un cu totul alt motiv.
— Poate.
— Iar! spuse ea. Ei, atunci te rog să-mi spui unde greșesc în raționamentul meu.
— Logica ta este excelentă, draga mea, dar se bazează pe o coincidență tulburătoare. Și mie nu mi-au plăcut niciodată astfel de coincidențe.
O irita că-i spusese draga mea, așa, fără nici un rost. De parcă asocierea lor ajunsese la nivelul în care o asemenea familiaritate era o a doua natură.
El se uită la ea.
— Încă nu mi-ai spus de ce ai venit aici și ai intrat ilegal în dimineața asta.
Își încleștă dinții.
— De fapt, nu am intrat ilegal. Nu am făcut decât să mă prostesc puțin cu o agrafă și ușa s-a deschis singură. Dumneata cum ai intrat?

— M-am prostit și eu puțin. Arată spre ușa din camera vecină. Dar am închis încuietorea după ce am intrat ca să mă asigur că nu va intra nimeni peste mine.

— Te-ai gândit bine, spuse ea uimită de logica lui. Trebuie să țin și eu minte asta pentru viitor.

— În viitor, spuse Gabriel răspicat, vei discuta cu mine orice astfel de plan de activitate înainte de a-l pune în aplicare.

— Și de ce aș face-o? Fără îndoială că ai încerca să mă faci să-mi schimb intențiile.

— În cazul în care nu ați remarcat încă, doamnă Jones, aceasta este o bună modalitate de a fi arestată. Detectivul care ne-a interogat seara trecută nu credea că ești implicată în moartea lui Burton, dar și-ar putea schimba părerea dacă ai fi surprinsă într-o astfel de ipostază.

— Am fost foarte precaută ca să nu fiu observată. Și pentru a răspunde la întrebare, am venit aici pentru că mi-era teamă că Burton mi-a făcut și alte fotografii și poate le-a retușat de așa manieră încât să mă pună în situații stânjenitoare dacă ar cădea în mâinile concurenței.

— Și eu m-am gândit la asta, spuse el. În afară de aceste negative neutre, nu am mai găsit alte fotografii care te-ar privi.

— Mulțumesc lui Dumnezeu. Se uită la tavan. Și în apartament?

— Nici acolo nu am găsit nimic interesant. Luă cufărul de lemn și ieși din camera obscură. Haide, luăm fotografiile astea cu noi și le vom examina cu o mai mare atenție după ce vom fi în siguranță, departe de aici.

Îl urmă, dar se opri când remarcă pe o masă o cutie cu negative. Numele producătorului îi suna cunoscut. Și ea își comanda plăcuțele la aceeași firmă.

— Hmm, interesant, spuse ea în șoaptă.

Cu mâna pe mânerul ușii, se întoarse și se uită la ea.

— Ce anume?

— Din cât se pare, Burton abia reușea să-și câștige existența din fotografie, dar echipamentul din camera obscură este destul de nou și scump. Și mai mult, cutia cu plăcuțe este cea mai mare pe care o vinde acest producător. Costă destul de mult.

— E clar că Burton își lua munca în serios. Probabil că-și investea toți banii în echipament și materiale.

— Din cât am auzit eu, nu avea venituri care să-i permită astfel de extravagante. Aruncă o privire prin cameră. Mă întreb dacă nu și-a cumpărat și un aparat nou.

— Este un aparat pe un trepied în camera cealaltă, spuse Gabriel. Nu m-am uitat atent la el.

Veneția se duse în camera din față a atelierului. Burton aranjase un scaun și un decor simplu pentru a profita la maximum de lumina slabă care intra pe ferestre. O singură privire aruncată spre aparatul mare de pe trepied fu suficientă.

— Este un model vechi, spuse ea. Aparent, nu câștiga destul pentru a-și permite un model nou.

Se opri locului când văzu o pălărie pe un raft.

— Veneția, să nu mai întârziem pe aici. Am stat deja prea mult.

— Încă o clipă, domnule! Luă pălăria în mână. Era mult prea grea decât era normal.

— Ce dracu' faci cu aia? Întrebă Gabriel cu o voce nedumerită.

— De fiecare dată când am sesizat că mă urmărește, domnul Burton avea această pălărie. Dar întotdeauna o ținea la subraț. Nu l-am văzut niciodată cu ea pe cap. Întoarse pălăria invers și zâmbi mulțumită. Și acum știu și de ce.

— Ce ai găsit?

— Un aparat de fotografiat ascuns. Ridică pălăria astfel încât să se vadă interiorul. Este un model destul de nou. Făcut de Crowder. Are lentile excelente. Probabil că a costat foarte mult.

— Blestem! Gabriel lăsă jos cufărul din lemn și luă pălăria din mâinile ei. O cercetă atent. Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

— În jargonul profesional le spuneam aparate de detectivi. Sunt construite în diverse forme disimulate. Am văzut aparate ascunse în vase, serviete și alte obiecte.

— Deci așa te fotografia fără să-ți dai seama.

— Da.

Gabriel puse aparatul pe raft, luă cufărul și se îndreptă spre ușa din spate.

— Se câștigă bine din fotografiile făcute pe ascuns?

— Da, spuse ea urmându-l. Deocamdată, aparatele ascunse nu se prea folosesc, dar cred că afacerea se va extinde în timp.

— Și cine ar avea interesul să plătească pentru așa ceva?

— Gândește-te la posibilități, domnule Jones. Imaginează-ți câte soții ar plăti pentru a obține fotografii ale soților lor când aceștia sunt în compania amantelor lor. Și apoi, și câți soți suspicioși se întreabă dacă nu cumva soțiile lor se văd cu alți bărbați. Potențialul financiar este nelimitat.

— V-a spus cineva vreodată, doamnă Jones, că aveți o viziune cinică asupra căsniciei?

— Prefer să cred că am o viziune realistă. Dar cel puțin am răspuns la întrebarea care mă deranja în legătură cu domnul Burton.

— Știi cum a cumpărat noul echipament și materialele.

— Da. A făcut investigații de detectiv.

Acasă, pe Sutton Lane, Veneția puse ultimele negative în cufărul de lemn. Se lăsă pe spătar și se uită la Gabriel.

— Ai avut dreptate, domnule. Cu excepția unui negativ retușat, nu există nimic deosebit în aceste fotografii.

— În afară de faptul că reprezintă un dosar al activităților tale și al oamenilor cu care te-ai întâlnit. Fie Burton chiar a făcut o obsesie pentru tine, fie altcineva l-a plătit să te urmărească.

Amelia se găsea împreună cu Maud Hawkins, tânăra care conducea studioul, într-o cameră lângă sala principală. Se uitau amândouă la tânărul îmbrăcat cu o togă romană, așezat în fața lor.

Maud era doar cu un an mai mare decât Amelia. Fiica unei casnice și a unui valet, era foarte hotărâtă să nu continue carierele părinților ei. Făcuse cerere pentru slujba de la Galeria Jones imediat după deschidere și fusese angajată pe loc. Maud era inteligentă, entuziastă și se descurca foarte bine cu clienții.

Bărbatul în togă se numea Jeremy Kingsley. Era ultimul dintre cei trei candidați care răspuseseră anunțului din ziar. Primii doi se dovediseră nepotriviți, dar Jeremy era promițător, decise Amelia. Și Maud părea să gândească la fel.

Jeremy era înalt și blond, cu ochi albaștri pătrunzători și maxilarul pătrășos. Arăta foarte bine în togă, chiar dacă puțin ciudat. Veșmântul lăsa să i se vadă brațele musculoase și umerii puternici. Omul lucra într-un grajd care închiria atelaje. Anii de muncă la fân și cu caii, ca și manevrarea trăsurilor făcuseră minuni, gândi Amelia.

Își luă privirea de la Jeremy și făcu o însemnare pe o bucată de hârtie. Umeri bărbătești. Veneției îi plăceau astfel de detalii.

Când ridică privirea, observă că Maud se uita încă la el ca la o prăjitură mare și foarte gustoasă.

— Vă mulțumim, domnule Kingsley, spuse Amelia. Asta e tot deocamdată. Vă puteți întoarce în cabina de probă și îmbrăca cu hainele dumneavoastră.

— Scuze, don'șoară. Jeremy era neliniștit. E bine?

Amelia se uită la Maud.

— Cred că e bine, spuse Maud. Arată bine în togă, nu-i așa?

Jeremy îi zâmbi recunoscător. Maud îi zâmbi și ea.

— De acord. Amelia lăsa creionul și se uită la Jeremy. Nu văd nici un motiv pentru care doamna Jones nu vă va accepta pentru rolul lui Caesar. Dar dumneaei va lua decizia finală atunci când vă veți întâlni.

— Da, don'șoară. Mulțumesc. Se vedea bine că Jeremy era încântat. Îmi voi da silința să fiți mulțumite, vă asigur.

— Foarte bine, spuse Amelia. Doamna Jones vă va primi la ora trei, pe douăzeci și unu. Dacă vă acceptă, vă va face fotografiile atunci. Totul va dura cam două ore, poate ceva mai mult. Doamna Jones este foarte atentă cu fotografiile pe care le face.

— Înțeleg, don'șoară.

— Să nu întârziați, adăugă Maud. Doamna Jones este o femeie extrem de ocupată. Nu îi place să aștepte după modelele sale.

— Nu trebuie să vă faceți grijă cu asta, spuse Jeremy îndreptându-se spre cabina de probă. Voi ajunge la timp.

Dispăru în spatele draperiei grele. Câteva minute mai târziu reapăru în hainele sale, nu prea arătoase. Amelia se gândi, fără să o spună, că toga îi venea mult mai bine. Observă că și Maud gândea la fel.

Jeremy mai spuse câteva cuvinte de mulțumire, apoi ieși, plin de entuziasm.

Amelia și Maud intrară în sala de expoziții.

— Cred că domnul Kingsley va arăta foarte bine în postura de Caesar, spuse Amelia.

— Da, domnișoară, adevărat. Maud își frecă mâinile. Mă aștept ca vânzările să crească față de cele cu Hamlet de acum câteva săptămâni. E ceva deosebit cu un bărbat în togă.

— Da, dar va fi dificil să-l depășească pe Hamlet.

Amelia se opri în fața uneia dintre fotografiile înrămate agățate pe perete. Fotografia reprezenta un portret intim al unui bărbat foarte atrăgător, cu ochii seducători ai unui poet romantic. Părul lui negru, ondulat era pieptănat într-un fel interesant.

Hamlet purta o cămașă albă, parțial descheiată, pantaloni negri mulați și cizme de piele înalte, strălucitoare. Părea mai mult un explorator îndrăzneț decât un prinț bătut de soartă. Ședea pe un tron aurit, cu un picior întins, într-o poziție pe care cumpărătoarele o apreciau grozav. O mână cu degete lungi se odihnea pe un braț al scaunului. În mâna cealaltă ținea craniul lui Yorick. Nu fusese ușor să facă rost de un craniu uman, gândi Amelia. Maud fusese nevoită să cumpere unul de la un teatru mai mic.

— Ideea ta de a-l îmbrăca pe Hamlet cu o cămașă descheiată la câțiva nasturi a fost strălucită, spuse Amelia.

Maud zâmbi cu modestie uitându-se la fotografie.

— Mi-a venit din senin.

Amelia se uită la următorul portret. Prezenta un alt bărbat foarte atrăgător, îmbrăcat într-o veche costumație italienească. Fusese greu de găsit craniul, gândi Amelia, dar a dibui o pungă de pus în față fusese o provocare și mai mare. Însă efortul meritase. Cine și-ar fi putut imagina că femeile găseau acest accesoriu atât de fascinant?

— Nu putem decât să sperăm că Caesar va fi la fel de profitabil ca și Hamlet, spuse Amelia. Cred însă că niciodată nu vom mai avea succesul avut cu Romeo.

— E de departe cel mai bun produs, încuviință Maud uitându-se la pungă. Și săptămâna trecută am vândut douăzeci de copii. În curând va trebui să mai facem.

— Ei bine, până la urmă e vorba de Romeo.

— Apropo, spuse Maud trecând în spatele biroului. Am primit un mesaj de la un domn care întrebă dacă doamna Jones poate face o fotografie a prietenei sale. I-am răspuns că am programat o ședință mâine la ora nouă. Toate detaliile sunt în caietul cu programări.

— Mulțumesc, Maud. Cine este clientul?

— Lordul Ackland, spuse Maud. Vrea ca doamna Jones să fotografieze o doamnă pe nume Rosalind Fleming.

— Cred că ați fost foarte șocată, doamnă Jones, să descoperiți că soțul dumneavoastră este în viață, spuse Rosalind Fleming cu o voce rece, pe un ton atotștiutor. Nu pot decât să-mi imaginez efectul apariției la ușa ta a cuiva despre care credeai că este mort.

— Da, înspăimântător, spuse Veneția aranjând o statueta mică în spatele scaunului lui Rosalind și întorcându-se la aparatul de fotografiat. Dar trebuie să ne împăcăm cu micile inconveniente ale vieții și să continuăm, nu?

Pauza fu foarte mică.

— Inconveniente? reluă Rosalind cu o voce slabă.

Amelia, care stătea în spatele lui Rosalind ținând o umbrelă acoperită cu un material alb, făcu un gest rapid de avertizare.

Veneția recepționează mesajul. Probabil că era nepotrivit să vorbești de întoarcerea soțului ca fiind un inconvenient. Își notă în minte ca pe viitor să fie mai atentă. Exista mereu câte o problemă când lucra cu clienți. Era dificil să se concentreze asupra unei conversații când încerca să organizeze o ședință foto. Dar era o parte esențială a întregului proces. Dacă nu discuta cu cei ce pozau, oamenii aveau tendința să se crispeze și să se închidă în ei.

De parcă nu avea și așa destule probleme, lucrând astăzi în afara studioului.

Rosalind îi dăduse de înțeles că nu era foarte interesată să i se facă portretul. Îi explicase că fusese ideea lordului Ackland și că ea îi făcea doar o favoare.

Totuși, ca orice alt subiect care avea peste cinci ani, Rosalind era destul de vanitoasă ca să vrea să apară bine în portret. De aceea insistase să fie fotografiată acasă la ea, înconjurată de câteva dintre cele mai prețioase bunuri ale sale.

Rochia de seară de un albastru-închis era de ultimă modă: foarte franțuzească și cu decolteul adânc, iar bijuteriile costau o avere. Diamante îi străluceau la gât și scânteiau din urechi, punând în valoare coafura elaborată.

Rosalind alesese chiar și scaunul în care să pozeze. Era foarte împodobit și aducea cu un tron.

Camera cu tavan înalt era la fel de elegantă ca și Rosalind. Pe piedestaluri de marmură erau statui și urne antice. Draperii de catifea erau legate cu cordoane aurite și coborau până la covoarele groase.

Cu două ore în urmă, Gabriel și Edward ajutaseră la încărcarea echipamentului în trăsura închiriată - aparatul, plăcuțele, trepiedul, parasolarele și tablele reflectorizante. După ce vehiculul pornise la drum, Veneția se uitase în urmă. Îl văzuse pe Gabriel stând pe scări cu o expresie satisfăcută.

Știa că era mulțumit să o știe ocupată cu fotografia în dimineața aceea. Își spuse, fără îndoială, că așa putea să-și continue cercetările fără să se întrebe pe unde era ea. Știa că îl îngrijora încă vizita pe care o făcuse ea la galeria lui Burton în ziua precedentă.

Ședințele fotografice în casa clientului erau întotdeauna împovărătoare. Din fericire, biblioteca lui Rosalind era bine luminată. Totuși, fusese nevoie de mult timp pentru a regla lumina și era clar că Rosalind își pierdea răbdarea. Conversația devenise foarte personală.

Veneția se întrebă dacă nu cumva Rosalind încerca să o sâcâie intenționat, poate pentru a scăpa ea însăși de plictiseală.

— Nu e nevoie să vă alegeți cuvintele cu mine, doamnă Jones, spuse Rosalind chicotind. Și eu am fost căsătorită. Nu mă deranjează să recunosc că mi-e mult mai bine văduvă decât căsătorită.

Veneția nu găsi nici un răspuns potrivit, așa că schimbă subiectul.

— Vreți, vă rog, să vă mutați puțin mâna stângă? Da, așa e foarte bine. Amelia, mută puțin parasolarul mai aproape de doamna Fleming. Am nevoie de mai multă lumină pe partea stângă. Vreau să subliniez eleganța profilului.

Nu era nimic rău să flatezi pe cineva, gândi Veneția.

— E bine așa? întrebă Amelia, înclinând parasolarul.

— E mult mai bine, mulțumesc.

Se uită din nou prin obiectiv. De data asta se concentrează puțin, așa cum proceda de fiecare dată înainte de a face o fotografie.

Lumina și umbra se inversară. Aura lui Rosalind Fleming lumină, pulsând intens.

Rosalind nu era nerăbdătoare, înțelese Veneția. Era furioasă.

Cel mai bine era să termine cât mai repede posibil.

— Vă rog să nu mișcați, doamnă Fleming, spuse Veneția.

Făcu fotografia. Instinctul îi spunea să iasă cât de repede din casa lui Rosalind, dar bunul-simț profesional o reținu.

— Ar fi bine să mai fac încă o fotografie, dacă nu vă deranjează să rămâneți în aceeași poziție, doamnă Fleming.

— Bine, dacă insistați.

Veneția scoase plăcuța folosită din aparat, puse una nouă și mai făcu o fotografie.

— Excelent, spuse ea, ușurată că terminase. Cred că veți fi mulțumită de rezultat.

— Când va fi gata? întrebă Rosalind cu foarte puțin entuziasm.

— Deocamdată sunt foarte ocupată. Dar le-aș putea termina la începutul săptămânii viitoare.

— Voi trimite un servitor să le ia, spuse Rosalind.

Veneția dădu din cap către Amelia, care, simțind tensiunea în creștere, începuse deja să strângă echipamentul.

— Voi pune valetul să vă ajute cu echipamentul, spuse Rosalind. Se deplasă ușor până la birou și trase de cordonul clopoțelului.

— Mulțumesc, murmură Veneția, scoțând camera de pe trepid.

— Treaba cu soții este că necesită prea mult timp și atenție, spuse Rosalind, reluând conversația precedentă. Indiferent cât de bogați sunt, au tendința neplăcută de a se plânge de banii cheltuiți pe lucruri vitale, cum ar fi rochiile sau pantofii. Închipuți-vă, nici nu clipesc atunci când cumpăra bijuterii scumpe pentru amante, dar vai și amar dacă biata soție cumpără un fleac.

Veneția, care strângea trepidul, se opri.

— Îmi cer scuze, doamnă, dar cred că ar fi cel mai bine să schimbăm subiectul. Sunt sigură că nu v-ați dat seama, dar sora mea, Amelia, are doar șaisprezece ani. Și astfel de subiecte nu pot fi discutate în fața tinerelor de vârsta asta.

Amelia scoase un sunet înfundat și se prefăcu că are treabă cu oglinzile reflectorizante. Veneția își dădu seama că se străduia să nu izbucnească în râs.

— Scuze, replică Rosalind. Zâmbi cu surâsul ei de gheață și se uită la Amelia de parcă nu ar fi văzut-o până atunci. Nu mi-am dat seama că este atât de tânără. Trebuie să recunosc că pare foarte matură pentru vârsta ei și foarte bună la ceea ce face. Se întoarse spre Veneția. Este evident că ați învățat-o bine. Spuneți-mi, doamnă Jones, unde ați învățat meserie?

Rosalind îi aruncase mănuașă.

Veneția făcu un efort să-și controleze furia.

— Fotografia, după cum știți, doamnă Fleming, este o profesie, dar și o artă, spuse ea. Tatăl meu mi-a dat primul aparat de fotografiat și primele noțiuni înainte de a muri. Am avut noroc că și mătușa mea este o artistă excelentă. Am învățat foarte multe de la ea despre compoziție și folosirea luminilor și a umbrelor.

— Îmi imaginez că domnul Jones trebuie să fi fost foarte surprins să descopere că soția lui și-a făcut atelier fotografic în vreme ce el era în Vestul Sălbatic, suferind de amnezie.

— Domnul Jones, spuse Veneția, este un bărbat cu gândire modernă.

— Serios? Nu mi-am imaginat că există astfel de creaturi: bărbați cu gândire modernă.

Se deschise ușa bibliotecii. Apăru un valet în livrea.

— Da, doamnă?

Rosalind arătă către echipamentul de fotografiat.

— Poți duce aceste lucruri afară, Henry. Apoi cheamă trăsura pentru doamna Jones și asistenta sa.

— Da, doamnă.

Henry se aplecă să ia trepiedul. Veneția puse o mână proteguitoare pe prețiosul ei aparat de fotografiat.

— Duc eu camera, spuse ea.

— Da, doamnă.

Încărcat cu echipamentul greu, valetul se îndreptă spre ușă.

— Încă ceva, Henry, spuse Rosalind.

Henry se opri.

— Da, doamnă.

— Știu că doamna Jones și sora ei au intrat pe ușa din față, dar le vei conduce la ieșirea din spate, aceea folosită de comercianți. E clar?

Henry se făcu roșu de rușine.

— Da, doamnă.

Amelia rămase cu gura căscată de surpriză. Se uită la Veneția ca să-i spună ce să facă. Dar pentru sora ei se umpluse paharul.

— Haide, Amelia.

Luă aparatul și se duse spre ușa bibliotecii. Amelia luă parasolarul și o urmă. Henry era ultimul.

Veneția se opri la ușă și-i lăsă pe ceilalți doi să o ia înainte. Când dispărură, se uită la Rosalind.

— Bună ziua, doamnă Fleming. Va fi foarte interesant de văzut cum vor fi fotografiile dumneavoastră. Criticii mei spun că am darul de a reține esența subiecților mei.

Rosalind se uită la ea cu ochii unei vipere care se pregătește să devoreze un șoarece.

— Mă aștept la perfecțiune din partea dumneavoastră, doamnă Jones, spuse ea.

Veneția zâmbi calm.

— Bineînțeles. La urma urmei, sunt un artist.

Se întoarce și ieși pe coridorul slab luminat. Henry și Amelia o așteptau, nesiguri și încordați.

Veneția se întoarce la dreapta și porni spre ușă.

— Pe aici, Amelia. Haide, Henry.

— Scuzați-mă, doamnă, șopti Henry timorat. Îmi cer scuze, dar intrarea pentru comercianți este în partea cealaltă a casei.

— Mulțumesc, Henry, dar suntem grăbite să plecăm și e mai ușor pe aici. Știm deja drumul, înțelegi.

Neștiind ce altceva să facă, Henry o luă după ea, cărând echipamentul.

La capătul culoarului, Veneția se opri și se întoarce să se uite în spate. Rosalind, parcă dându-și seama că ordinele ei erau încălcate, ieșise din bibliotecă. Stătea nemișcată pe coridorul întunecat.

— Ce faceți? întrebă ea furioasă.

— Ieșim pe ușa principală, bineînțeles, replică Veneția. În fond, suntem profesioniști.

Se concentrează pentru a vedea în celălalt spectru. Aura lui Rosalind era înflăcărată și haotică din cauza furiei.

Nu e doar furioasă, gândi Veneția tulburată. Mă urăște.

— E ceva ce trebuie să știți, doamnă Fleming, spuse Veneția, revenind în spectrul normal. Noi, la Galeria Jones, suntem mândri de capacitatea noastră de retuș. Cea mai ștearsă persoană poate să pară extrem de atractivă în fotografie. Făcu o pauză pentru întărirea efectului. Procesul, bineînțeles, poate fi și inversat.

Era o amenințare îndrăzneată și riscantă. Dar încă nu întâlne un subiect care să vrea să pară șters. Datorită vanității și frumuseții lui Rosalind, părea destul de normal să presupună că ar detesta ideea de a apărea rău într-o fotografie, indiferent de sentimentele pe care le nutrea față de fotograf.

Rosalind se îmbățoșă.

— Ieșiți pe ușa din față dacă trebuie, doamnă Jones. Dar asta nu schimbă realitatea. Nu sunteți decât o comerciantă inteligentă, care a reușit să atragă atenția celor mai buni decât ea prin trucuri fotografice și iluzii. Dar lumea bună se va plictisi în curând de dumneavoastră și își va găsi alte subiecte de amuzament. Cine știe? Poate într-o zi și dumneavoastră veți fi nevoită să beți un pahar de coniac cu cianură.

Se întoarce și intră valvârtej în bibliotecă, trântind ușa după ea.

Veneției i se opri respirația și observă că tremura. Simțea o transpirație de gheață sub rochie. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a-și regăsi calmul și a ieși din casă.

Amelia și Henry o așteptau. O cameristă stătea la ușă. Părea agitată și uimită. Veneția îi zâmbi.

— Ușa, vă rog, ceru ea.

— Da, doamnă, spuse camerista și se grăbi să o deschidă.

Strângând bine camera, Veneția ieși pe scările de la intrare. Amelia era chiar după ea.

Henry veni în spatele lor, luptându-se cu echipamentul.

O trăsură aștepta la colțul străzii, vizitiul și calul dormitând. Henry fluieră tare. Vizitiul se dezmetici și scutură hățurile.

Vehiculul se opri în fața casei. Henry încarcă echipamentul, le ajută pe Veneția și pe Amelia să urce și închise portiera.

Vizitiul se uită înăuntru prin hublou cu o privire întrebătoare.

— Galeria Jones, pe strada Bracebridge, spuse Veneția.

— Da, doamnă.

Hubloul se închise. O clipă, în vehicul se făcu o liniște totală. Apoi Amelia izbucni în râs.

— Nu-mi vine să cred ce ai făcut, reuși ea să spună în cele din urmă.

— Nu am avut de ales, răspunse Veneția. Dacă am fi fost de acord să ieșim pe cealaltă ușă, ne-am fi stricat ireparabil imaginea. N-ar fi durat foarte mult și toată lumea ar fi aflat că nu suntem destul de buni pentru a fi acceptați pe ușa din față.

— Știi. Felul în care ai amenințat că mătușa Beatrice va retușa fotografia doamnei Fleming pentru a o face să pară neatractivă a fost o lovitură de geniu.

— Nu putem decât să sperăm că amenințarea va funcționa.

— Cum poate da greș? întrebă Amelia ridicând brațele. Chiar dacă nu ar accepta fotografia, ar ști că avem negativul. Am putea face orice vrem cu el, inclusiv un portret nu foarte flatant pe care am putea să-l expunem la galerie, astfel încât toată lumea să-l poată vedea. Ce senzație ar face!

— Din nefericire nu putem face acest lucru. Amenințarea mea era un bluf.

— Ce vrei să spui? Doamna Fleming merită asta, pentru felul în care ți-a vorbit.

— Răzbunarea poate fi dulce pe moment, zise Veneția, dar întotdeauna se întoarce împotriva ta. Și în acest caz ar fi foarte periculoasă. Dacă am arăta o fotografie neatractivă a frumoasei doamne Fleming, ceilalți clienți s-ar gândi de două ori înainte de a ne angaja pentru un portret.

— De frică să nu pară și ei la fel de urâți, spuse Amelia strâmbându-se. Da, înțeleg. Gata și cu răzbunarea. Păcat, totuși. Doamna Fleming merită să fie tratată la fel de urât cum te-a tratat ea pe tine.

Veneția se uită pe geam afară.

— Întrebarea este: de ce?

— De ce s-a purtat urât cu noi?

— Nu. De ce mă urăște? Am văzut-o în mulțime la expoziția de zilele trecute, dar până azi nu am cunoscut-o personal. Ce am făcut să-i displac într-atât?

Gabriel luase loc împreună cu Veneția și Beatrice în salonul mic care dădea spre Sutton Lane.

Pe măsuța de lângă sofa era o cafetieră mare, adusă de doamna Trench. Beatrice, cu ochelarii pe nas, cosea la o broderie cu trandafiri galbeni.

Veneția își bea cafeaua absentă. Era evident că experiența de la Rosalind o zdruncinase și o făcuse să se simtă prost. Profesiunea de fotograf presupunea anumite riscuri, se gândi Gabriel. Clienți sus-puși care puteau distruge statutul cuiva prin doar câteva bârfe era unul dintre acestea.

— Ceea ce nu am înțeles eu, spuse Veneția lăsând cana jos, este de ce a fost doamna Fleming de acord să o fotografiez.

— Eu aş spune că este evident, răspuse Beatrice. Se uită la trandafir. Cred că voi folosi un fir de aur pentru interiorul florii.

Gabriel ridică din sprâncene, uitându-se la Veneția. Ea dădu ușor din cap, indicând că nici ea nu știa ce voia să spună mătușa ei. El își dresă glasul.

— Domnișoară Sawyer, vreți să spuneți că doamna Fleming a fost de acord să i se facă portretul doar pentru că este la modă?

— Nu, bineînțeles că nu. Beatrice căuta în pungă, încercând să dea de ața care-i trebuia. Mai sunt și alți fotografi la modă în Londra. E clar că Rosalind Fleming a acceptat pentru că nu a fost în poziția de a refuza.

— Pardon?

Beatrice se uită la el peste ochelari.

— Sponsorul ei, lordul Ackland, a fost cel care a dorit fotografia, dacă vă aduceți aminte. El a fost cel care a făcut comanda și el va plăti și fotografiile.

Veneția se opri cu cana în aer. Înțelese brusc.

— Da, bineînțeles. Ai dreptate, mătușă Beatrice. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Gabriel îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la Beatrice.

— Domnișoară Sawyer, vreți să spuneți că doamna Fleming a acceptat să pozeze doar pentru a-i face plăcere iubitului ei?

— Spun că nu a avut de ales decât să-i facă pe plac. Poate, ca bărbat, nu înțelegeți adevărata natură a relației în care este implicată doamna Fleming.

— Nu este nimic misterios în legătură cu această relație, spuse el ridicând din umeri. E amanta lui Ackland din câte spune domnul Harrow.

— Într-adevăr, admise Beatrice și oftă. Cineva care se află în postura doamnei Fleming poate pretinde față de toată lumea că are mai multă libertate decât majoritatea femeilor căsătorite, dar nu e cazul. Este, de fapt, mai constrânsă și chiar mai vulnerabilă la capriciile bărbatului care plătește facturile.

Veneția se uită la Beatrice dumerită.

— Cu alte cuvinte, dacă lordul Ackland a insistat să i se facă un portret, ea nu a putut decât să se supună.

— Pentru a avea succes ca amantă, femeia trebuie să fie inteligentă, să fascineze și să farmece bărbatul, spuse Beatrice. Se poate păcăli singură spunându-și că ea este cea care trage sforile relației, dar în adâncul ei știe că dacă nu-și va satisface iubitul, poate fi înlocuită.

— Aveți absolută dreptate, domnișoară Sawyer, zise Gabriel.

— Dar asta nu explică de ce i-am displăcut atât de mult doamnei Fleming, spuse Veneția. Sunt de acord că a iritat-o faptul că a trebuit să-și irosească timpul pozând pentru mine, totuși, reacția ei mi s-a părut exagerată.

— Nu și dacă te gândești la statutul vostru social, spuse Beatrice. De fapt, mi se pare chiar rezonabil că i-ai displăcut.

— Cum poți spune așa ceva? Întrebă Veneția. Nu am făcut nimic pentru a o ofensa.

Zâmbetul lui Beatrice era undeva între amuzament și resemnare.

— Chiar nu vezi, draga mea? Ai ofensat-o prin simplul fapt că ești ceea ce ești, o femeie care are succes singură, care nu depinde de suportul unui bărbat.

— Ha, făcu Veneția strâmbându-se. Judecând după hainele, bijuteriile și lucrurile din locuința ei, se descurcă mult mai bine ca amantă a lui Ackland decât pot spera eu să mă descurc vreodată din fotografie.

— Da, dar ea va pierde totul mâine dacă Ackland o părăsește în favoarea altei amante, nu-i așa? Și, în plus față de venituri, va pierde și ceea ce, fără îndoială, prețuiește cel mai mult.

— Statutul ei în societate, spuse Gabriel încrucișând brațele la piept. Beatrice încuviință.

— Exact. Doamna Fleming nu pare să aibă nici un fel de legături de familie și nici o altă sursă de venituri. Societatea o găsește frumoasă și interesantă datorită bogăției lordului Ackland. Dar dacă el își pierde interesul față de ea sau dacă este într-atât de necugetat încât să moară mâine, lumea bună o va da la o parte imediat. Singura speranță ar fi să găsească un alt gentleman care să o țină la același nivel. În plus, pentru femeile care au profesia doamnei Fleming, ceasul bate iute. Nu întinerește, nu-i așa?

— Cred că da, admise Veneția, uitându-se la Gabriel meditativ. Dar mai e ceva ce mi s-a părut foarte ciudat, anume că doamna Fleming și-a petrecut o bună parte a timpului bătându-mă la cap cât de păcat era că soțul meu s-a întors din mormânt. A făcut câteva remarci acide cu privire la statutul superior al văduvei față de cel al femeii căsătorite.

Gabriel ridică din sprâncene.

— Sper că nu aveți de gând să mă omorâți încă o dată, doamnă Jones. Am înțeles de la tânărul Edward că am scăpat ca prin urechile acului să nu fiu împușcat de nelegiuți și călcat de cai sălbatici ultima dată. Din fericire, am reușit să scap de pe urma căderii în canion, dar dacă mai născociți vreun complot diabolic, s-ar putea să-mi fie greu să mai scap.

Ea roși. Sprâncenele ei fine se uniră.

— Asta nu-i amuzant, domnule. Întâmplător, am informat-o pe doamna Fleming că sunteți un bărbat cu vederi moderne, foarte deschis cu privire la căsnicie.

El se întrebă cum ar reacționa Veneția dacă ar ști cât de primitive erau gândurile lui în ceea ce o privește.

Ea se strâmbă.

— Din nefericire, această informație nu a făcut decât să o înfurie și mai tare.

— Pentru că ai făcut impresia că te bucuri de ce-i mai bun din ambele părți, draga mea, spuse Beatrice. Ai independența pe care ți-o dorești și o carieră și un soț care nu se simte amenințat de niciunul din aceste lucruri. Se întrerupse brusc din brodat și se ridică în picioare. Ei bine, ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Păcat că îi displaci atât de mult doamnei Fleming, Veneția. Nu putem decât să sperăm că nu vor exista repercusiuni neplăcute.

Veneția puse cana și farfuriuța pe masă cu mare atenție.

— Crezi că am greșit insistând să ies prin ușa din față, mătușă Beatrice?

— Cu siguranță că nu. Nu era nici cea mai mică îndoială în glasul lui Beatrice. Ți-am spus când ți-ai început cariera de fotograf că dacă le vei permite vreodată clienților să te trateze ca pe un inferior Galeria Jones va avea de pierdut pe loc. Și acum trebuie să discut ceva cu doamna Trench. Mi-e teamă că acum, că avem un bărbat în casă, a înnebunit și a uitat complet bugetul pentru hrană.

— Este doar vina mea, domnișoară Sawyer, spuse Gabriel deschizându-i ușa. Ar fi trebuit să mă gândesc că prezența mea aici va duce la creșterea cheltuielilor. Am fost ocupat cu alte probleme. Dar vă asigur că voi contribui la buget în această după-amiază.

— Nu veți face asta, spuse Beatrice. Sunteți oaspete și de aceea nu trebuie să plătiți pentru casă și masă.

— Ah, dar nu sunt oaspete, doamnă. Și sunt conștient că m-am cam autoinvitat. Voi acoperi costurile.

— Dacă insistați, admise Beatrice cu aerul unei mari doamne care acordă o favoare.

— Insist, doamnă.

Îi zâmbi și ieși din cameră.

Abia atunci își dădu seama Gabriel că precizarea în legătură cu cheltuiala suplimentară pe care o presupunea prezența lui acolo nu fusese tocmai întâmplătoare.

Se întoarse și o văzu pe Veneția zâmbind în colțul gurii.

— Ar fi putut să-mi ceară bani, ar fi fost mai simplu, spuse el sec.

Veneția dădu din cap.

— Imposibil. Mătușă Beatrice este mult prea mândră. Dar am avut o bănuială că mai devreme sau mai târziu va deschide discuția în legătură cu bugetul. Mătușă mea a fost guvernantă mulți ani. Este o profesie prost plătită, care dezvoltă un simț atent al banului.

El se duse la fereastră și se uită la aleea umbrită.

— Descoperirea faptului că domnul Cleeton, contabilul tatălui tău, a fugit cu banii care trebuiau să-ți revină după moartea părinților tăi nu a făcut decât să-i readucă multe neliniști cu privire la finanțe.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Edward ți-a vorbit despre domnul Cleeton? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Da. El mi-a spus și că tatăl tău era bigam.

— Înțeleg. O altă pauză lungă. Tu și Edward păreți să vă fi apropiat foarte mult într-o perioadă scurtă de timp.

Se întoarse și se uită la ea.

— Nu trebuie să-i porți pică fratelui tău pentru că mi-a spus unele lucruri, Veneția. Edward nu a vrut să fie indiscret. El a crezut că, în calitate de soț al tău, trebuie să fiu la curent cu secretele familiei. A presupus că sunt unul dintre actorii acestei piese care se joacă aici cu mare succes.

— Cum să-l învinovățesc? replică ea oftând. Bietul Edward. I-am pus o povară mare în spate. Și știi că uneori este prea mult pentru el.

— Și trebuie să știi, așa cum știi și eu, că multe dintre secretele pe care l-ai pus pe Edward să le țină nici nu sunt atât de îngrozitoare.

— Cred că ai dreptate. Mătușa Beatrice mi-a spus câteva povești de pe vremea când era ea guvernantă, care țin de coșmar. Mi-a relatat unele lucruri din case așa-zis respectabile, unde lucra ea, care erau atât de îngrozitoare că de câteva ori a fost nevoită să-și dea demisia.

— Înțeleg. Nu trebuie să-ți faci griji cu privire la Edward. Va depăși momentele grele prin care trece. Dar între timp ar fi înțelept să-i acorzi ceva mai multă libertate. Și-a exprimat dorința de a merge în parc și de a înălța zmeie și a se juca cu alți băieți.

— Știi. Îl ducem în parc cât de des putem, dar mătușa Beatrice este îngrozită la gândul că, împrietenindu-se cu băieți de vârsta lui, va dezvălui din greșeală adevărul despre tata.

— Nu cred că trebuie să-ți faci griji până într-acolo. Fiecare familie are secretele sale și copiii știu foarte bine să le păstreze.

Ea clipi de parcă el ar fi spus ceva care o surprinsese. Miji ochii într-un fel pe care el începuse să-l recunoască.

— Încerci să-mi vezi aura? întrebă el zâmbind.

— Îți dai seama? replică ea roșind.

— Da. Te întrebi dacă și eu am secrete de familie, nu?

— Mi-a trecut așa ceva prin minte.

— Răspunsul este, bineînțeles, afirmativ. Nu avem cu toții? Dar pentru că secretele mele nu reprezintă o amenințare pentru familia ta, îmi vei permite, sper, să le țin pentru mine.

Obrajii ei deveniseră și mai purpurii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu am vrut să fiu indiscretă.

— Ba da, dar lasă să treacă de la mine. Avem alte probleme, mai spinoase.

— Dintre care una, spuse ea redevenind calmă, s-ar putea să fie doamna Fleming.

El se sprijini de perete și încrucișă brațele la piept.

— Nu cred că va îndrăzni să-ți facă prea multe probleme. Cel puțin nu atâta timp cât lordul Ackland este un admirator al artei tale. Poate că este un bătrân senil, dar la urma urmei el este cel care o finanțează. Și după cum a remarcat și mătușa ta, nimeni nu știe asta mai bine decât doamna Fleming.

— Dar tu nu ai văzut ce am văzut eu când m-am uitat la ea prin lentila aparatului de fotografiat.

— I-ai văzut aura?

— Da. Nu i-am spus mătușii Beatrice pentru că știam că își va face griji, dar adevărul e că nu cred că ceea ce simte doamna Fleming față de mine este doar invidie sau ciudă. Mă urăște. De parcă socotește că eu stau între ea și ceva ce-și dorește foarte tare, ca și cum m-ar vedea ca pe o amenințare directă. Nu are sens.

El se simți cuprins de o tensiune cumplită.

— Cu cât mai mult îmi explici reacțiile ei, cu atât mai mult tind să fiu de acord cu tine. Poate că ar fi bine să aflăm mai multe despre Rosalind Fleming. Harrow pare să-i cunoască ceva mai bine povestea.

— Harrow știe multe despre aproape toată lumea din societate, spuse Veneția înviorată. Și informațiile pe care nu le are deja, le poate afla. Îi voi trimite imediat un mesaj. Sunt sigură că mă va ajuta.

— Foarte bine. Asta-mi mai lipsea, gândi el. Încă ceva ascuns într-un mister deja mult prea mare.

Veneția se uită la el.

— Ai primit vreo veste de la domnul Montrose?

— Am fost la el când erai la doamna Fleming. Ca și mine, nici el nu vede nimic neobișnuit sau de vreo oarecare însemnătate în legătură cu lista de ierburi de pe capacul cutiei sau cu modelul frunzei. În plus, numele care mi s-au părut interesante la expoziția lui Farley, în special Willows, s-au dovedit că nu sunt deloc suspecte, dintr-un motiv sau altul.

— Și ce vei face în continuare?

— I-am cerut să se concentreze asupra numelor membrilor Societății Arcanului care au murit în ultimii ani.

— De ce te interesează membrii decedați?

— Mi-a trecut azi prin minte că poate cel pe care-l vânez nu mai este membru al Societății fiindcă nu se mai află printre cei vii.

Ea înlemni.

— Ce vrei să spui?

— Eu mi-am înscenat propria-mi moarte pentru că voiam să creez confuzie în mintea adversarilor. Dacă a făcut și el la fel?

— Presimt mai multe secrete, domnule Jones.

El zâmbi.

— Probabil că aveți puteri paranormale, doamnă Jones.

Răspunsul lui Harrow fu foarte satisfăcător. Biletul și pachetul fură livrate la intrarea din spate a casei din Sutton Lane la ora cinci după-amiază. Veneția îi dădu un bacșiș băiatului care le adusese, apoi duse pachetul și biletul la etaj. Când ajunse pe palier, vocea lui Gabriel o opri din mers.

— Ce ai acolo? o întrebă el din umbră.

Se uită la el ținând cutia foarte strâns, privindu-l cum vine spre ea. Bărbatul avea probabil un fler deosebit pentru a apărea exact atunci când ea l-ar fi dorit oriunde altundeva.

— Am primit un bilet de la Harrow prin care mă anunță că a dat de cineva care ne poate oferi informații despre doamna Fleming. Harrow a aranjat să mă întâlnesc cu această persoană în seara asta.

— Înțeleg. Gabriel se opri în fața ei. Și el avea un pachet, îl ținea sub braț, învelit în hârtie cafenie și cu o formă ciudată. La ce oră pleci?

— Harrow mi-a spus să ajung pe la nouă.

— Te voi însoți, spuse Gabriel dând din cap.

— Nu e nevoie să-ți schimbi planurile, spuse ea repede.

— Nu e nici un deranj.

— Te asigur că voi fi în siguranță.

— Îmi dau seama că Harrow este prietenul tău și că este demn de încredere, dar trebuie să insist să te însoțesc, mai ales că nu-l cunoști pe cel cu care trebuie să te întâlnești.

Ea strânse și mai tare pachetul la piept.

— Câteodată pari supărător de mult un adevărat soț, domnule, unul dintre cei fără vederi moderne.

— Părerea ta proastă despre mine mă ucide, cu toate acestea voi continua. Se sprijini de balustradă, uitându-se ca din întâmplare la cutia pe care o avea în mână. Nu că ai fi expertă în felul în care reacționează soții adevărați.

Simți că o cuprinde mânia.

— Dacă vrei să spui că doar pentru că tatăl meu nu a fost căsătorit legal cu mama nu știi nimic despre comportamentul unui soț...

El clipi.

— Nu am vrut să spun așa ceva. Mă refeream doar la faptul că nu ai fost căsătorită niciodată.

— Ah, făcu ea, relaxându-se. Curiozitatea luă locul revoltei. Și dumneavoastră, domnule?

— Nu, Veneția, nu am fost căsătorit niciodată. Datorită lipsei de experiență a amândurora, cred că ne descurcăm destul de bine cu căsnicia noastră, nu? Ceea ce nu înseamnă că nu se pot îmbunătăți anumite aspecte ale comunității noastre. Arată spre cutia pe care o ținea ea. Un cadou?

— Hainele cu care mă voi îmbrăca diseară.

— O rochie nouă? Sper că nu este tot una neagră. Dacă nu renunți curând la doliu, oamenii vor începe să creadă că nu ești bucuroasă de întoarcerea soțului.

— Negrul a devenit culoarea mea reprezentativă, domnule. Se uită și ea la pachetul lui. Unde mergeți?

— Am o întâlnire în parc cu fratele tău.

— Este cel mai frumos zmeu din lume, domnule, spuse Edward care privea în sus vrăjit. Uitați-vă cât de sus este. E mai sus decât toate celelalte zmeie.

Gabriel se uită la aripa de hârtie pe care o cumpărase. Zmeul prindea orice pală de vânt, încântându-l pe Edward, care își însușise repede tehnica manevrării. Băiatul este inteligent, gândi Gabriel, la fel ca toți ceilalți din familia Milton.

— Cred că ar fi bine să-l cobori puțin, îl sfătui el. Altfel se va agăța în copacii aceia.

— Da, domnule, spuse Edward, concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut pentru a coborî zmeul.

Satisfăcut că zmeul se află sub control, Gabriel profită de ocazie pentru a studia mulțimea din parc. Câteva bănci erau ocupate de doici și guvernante îmbrăcate în rochii mohorâte. Discutau între ele, în vreme ce copiii se jucau diverse jocuri. Băieții mai mari înălțau zmeie sau se jucau de-a v-ați ascunselea.

El presupuse că în apropiere trebuiau să fie și câțiva bărbați. Avusese dreptate. Cei ce erau prezenți păreau frații mai mari, unchii sau tații care-și însoțeau membrii mai tineri ai familiei.

Bărbatul în haină maro ieșea în evidență doar pentru că era singur. Ședea pe o bancă, cu pălăria trasă pe ochi. De la depărtare părea să se uite la un grup de băieți care se jucau cu mingea.

O jumătate de oră mai târziu, fără mare convingere, Edward aduse zmeul pe pământ. Gabriel îi arată cum să-l împacheteze în așa fel încât coada și sfoara să nu se încurce.

— A fost foarte amuzant, domnule, spuse Edward zâmbind. Zmeul meu a fost cel mai bun din parc azi. A zburat mai bine decât oricare altul și nici nu a căzut peste pomi.

— L-ai manevrat ca un expert. Cu coada ochiului, Gabriel se uită la bărbatul care se ridicase de pe bancă, și îi urma alene.

Merseră împreună până în Sutton Lane, cu Haină Maro în spatele lor, la o distanță apreciabilă. Când ajunseră la ușa de la intrare, doamna Trench o deschise.

— Iată-vă, domnule Edward, spuse ea zâmbindu-i. V-a plăcut expediția de înălțare a zmeului?

— Foarte mult. Ținând atent zmeul cu amândouă mâinile, el se uită la Gabriel. Vă mulțumesc, domnule. Credeți că vom mai merge curând în parc?

Gabriel își trecu o mână prin păr.

— Nu văd de ce nu.

— Și poate vom juca și cărți într-o seară? Amelia și cu mine suntem foarte buni la jocurile de cărți.

— Abia aștept.

Fața lui Edward străluci mai tare decât o lampă cu gaz și băiatul porni pe scări în sus.

Gabriel se uită la doamna Trench.

— Vă rog să-i spuneți doamnei Jones că mă voi întoarce în curând. Am câteva treburi de care trebuie să mă ocup.

— Da, domnule. Este în salon. O voi anunța.

El coborî scările și porni pe stradă într-un ritm alert. Haină Maro trebuia să se grăbească dacă voia să se țină după el.

La colț făcu brusc dreapta. În scurtul răgaz în care fu sigur că nu îl vedea Haină Maro, o luă pe o mică alee între două case. Se lipi de zid și așteptă.

Haină Maro trecu pe alături o clipă mai târziu, părând foarte preocupat. Gabriel îl prinse de braț, îl trase în pasaj și-l împinse-n zid.

— La naiba, ce crezi că faci?

Bărbatul holbă ochii când văzu pistolul din mâna lui Gabriel.

— De ce mă urmărești?

— Hei, nu știu despre ce vorbești, spuse bărbatul, fără a-și dezlipi privirea de pe pistol. Jur.

— În cazul ăsta, nu-mi ești de mare folos, nu?

— Nu poți să mă împuști, spuse el, simțind că i se usucă brusc gura.

— De ce nu?

— Nu ai nici un drept. Nu am nici o vină.

— Explică-mi cât de nevinovat ești.

— Eu îmi văd de treaba mea. Ridică din umeri. Sunt fotograf, domnule.

— Nu văd nici un aparat de fotografiat.

— Fotografii nu umblă mereu cu un aparat în mână.

— Așa e. Am descoperit că uneori au aparatul în pălărie, spuse Gabriel, uitându-se la pălăria omului. Duse mâna și i-o luă de pe cap. Nu avea nici un aparat înăuntru.

— Hei, ai grijă, se rățoi Haină Maro, nu poți să...

La intrarea pe alee apărură o figură nouă.

Amândoi întoarseră capul. Pe Gabriel îl irită întreruperea. Haină Maro era patetic de bucuros la gândul că va fi salvat.

— Domnule Jones? Veneția se apropia iute de ei. Își ținea poalele rochiei ca să nu măture pe jos cu ele. Ce Dumnezeu se petrece aici? Doamna Trench mi-a spus că ai ceva treburi, dar am mirosit eu că s-ar putea să fie vorba de un secret.

— Mă cunoști atât de bine, draga mea.

Într-un final remarcă arma din mâna lui.

— Domnule Jones!

Gabriel oftă.

— Chiar va trebui să începi să-mi spui pe numele de botez cât de curând. Dădu din cap spre Haină Maro. Îl cunoști pe acest om?

— Da, bineînțeles. Dădu grațios din cap, în semn de salut. Bună ziua, domnule Swinden.

Nervos, Swinden duse mâna la pălărie.

— Doamnă Jones. Arătați încântător, ca de obicei. Realmente străluciți în întuneric.

— Mulțumesc. Se întoarse spre Gabriel cu o privire de oțel. Ce se întâmplă?

— Asta îl întrebam și eu pe Swinden, spuse Gabriel. M-a urmărit în parc cât am fost cu Edward și apoi până acasă. M-a făcut întru câtva curios.

— Este o neînțelegere, doamnă Jones. Eram în apropiere, înțelegeți, pentru a lua o gură de aer proaspăt și domnul Jones a ajuns imediat la concluzia că îl spionez.

— Scuzați-mă, domnule Swinden, dar aceeași presupunere o fac și eu. Nu locuiți în această zonă.

— Am un client în vecinătate, spuse Swinden dregându-și vocea.

— Ce adresă? întrebă Gabriel.

Swinden se albi la față.

— Ăă...

— Nu există acest client, spuse Gabriel.

— M-am rătăcit încercând să găsesc adresa, murmură Swinden.

Părea mai viteaz. Prezența Veneției i-a insuflat încredere, gândi Gabriel. Swinden era convins că se află în siguranță cât este ea prin preajmă.

— În acest caz, spuse Gabriel luându-l de braț, dați-mi voie să vă escortez într-o zonă mai sigură a orașului. Știu o scurtătură. Trece printr-un cartier mai periculos și implică traversarea unor alei întunecate și o trecere pe la docuri, dar nu vă fie teamă, am arma la mine.

— Nu. Swinden era îngrozit. Nu merg niciunde doar cu dumneavoastră. Nu-l lăsați să mă ia, doamnă Jones. Vă implor.

— Poate că ar trebui să-i răspundeți la întrebări, replică Veneția blând. Și în acest caz, vă promit că nu-l voi lăsa pe domnul Jones să vă facă rău.

Gabriel ridică din sprâncene, dar se abținu de la comentarii.

Swinden părea gata să leșine.

— Voiam doar să văd dacă ați descoperit numele noului client al lui Burton. Nu mă puteți învinovăți pentru asta.

— Ce client? întrebă Gabriel.

Swinden oftă resemnat.

— Cu ceva timp în urmă, Burton a decis să-și extindă afacerea. Nu prea a avut noroc cu portretele sau cu lumea artei, știți. Dar acum câteva zile l-am văzut cu un aparat de fotografiat pentru detectivi. L-am întrebat cum a făcut rost de el. Mi-a spus că are un client foarte bogat care-l plătește să urmărească pe cineva.

— Ți-a vorbit de noile lui îndeletniciri? întrebă Gabriel.

Swinden încuviință.

— Burton era mândru de succesul lui. Se lăuda în gura mare.

— Erai prieten cu el?

Swinden fu uimit pe moment.

— Burton nu prea avea prieteni, spuse el. Dar cred că eram cel mai apropiat de acest epitet. Ne cunoșteam de când am intrat amândoi în lumea fotografiei. La început am fost parteneri și ne-am câștigat existența făcând fotografii cu spirite.

— Înțeleg că acest sector era cândva foarte profitabil, spuse Veneția.

— Da, foarte. Câțiva ani se părea că toată lumea își dorea o fotografie cu un spirit care plutea pe undeva prin spate. Burton și cu mine eram foarte buni la ceea ce făceam, dacă pot să spun așa. Nu am fost prinși niciodată. Din nefericire, erau prea mulți neinițiați care se ocupau cu fotografierea

spiritelor. Întotdeauna erau descoperiți. Toată afacerea a dobândit un renume prost și în cele din urmă publicul și-a pierdut încrederea.

— M-ar interesa să aflu câteva dintre tehnicile pe care le utilizați pentru a produce acele fotografii cu spirite, spuse Veneția, deturnând subiectul conversației. Am făcut și eu câteva experimente și am avut unele rezultate interesante, dar nu am fost niciodată pe deplin mulțumită.

Lui Gabriel i se păru că interogatoriul se transforma din ce în ce mai mult într-un dialog între fotografi. Se uită la Veneția, dar ea nu păru să-i observe privirea.

— Sunt multe modalități de a pune un spirit într-o fotografie, spuse Swinden devenind brusc un „Învățat Expert”. Chestia e să te asiguri că clientul nu descoperă că rezultatul final este o iluzie. Burton și cu mine eram suficient de buni pentru a-i influența chiar și pe cei mai sceptici dintre cei ce vorbeau de lumea spiritelor. Uneori făceau coadă la ușă.

Gabriel se interpuse între Veneția și Swinden. Amândoi se dădură înapoi de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că mai era și el prezent.

— Hei, spuse Swinden indignat. Nu făceam decât să răspund la întrebările doamnei.

— Eu prefer să răspunzi la întrebările mele, ripostă Gabriel. Swinden clipi de câteva ori și se lipi de zid.

— Sigur, domnule.

— Din ce cauză ai rupt parteneriatul cu Burton?

— Din cauza banilor, normal. Swinden dădu din cap supărat. Nu ne-am înțeles cum să-i cheltuim. Ne certam zi și noapte. Era mai rău decât însurat. Apoi Burton a început să aibă o mică problemă cu pariurile. Și asta a fost sfârșitul din punctul meu de vedere. Eu am plecat pe drumul meu și el pe al lui.

— Dar ați păstrat legătura.

— După cum am spus, ne cunoșteam de multă vreme.

— Știi numele persoanei pe care trebuia să o urmărească Burton?

— Nu, răspunse Swinden repede. Prea repede. Aruncă o privire fugară Veneției, apoi se uită în altă parte.

— Subiectul era doamna Jones, nu-i așa?

Veneția înlemni. Se uită la Swinden.

— Știați că domnul Burton îmi făcea fotografii ilegale?

Swinden începu să devină iar neliniștit.

— Burton a făcut câteva apropouri în sensul ăsta. Niciodată nu a spus-o clar, înțelegeți. Dar am înțeles ce insinua. Mi-e teamă că suma primită îi dădea o mare satisfacție. Regret să vă spun că nu vă stima foarte tare, doamnă Jones.

— Da, spuse Veneția printre dinți. Eram conștientă de asta.

— Nu e din vina dumneavoastră, spuse Swinden. Burton avea o părere foarte proastă despre sexul frumos în general. Și dumneavoastră îi displăceați în mod special după ce ați apărut pe scenă și ați luat premiul întâi la expoziția la care se înscriesese și el.

Gabriel îl studie pe Swinden.

— Și nu ți-a trecut prin cap să o avertizezi pe doamna Jones că Burton o urmărea peste tot, făcându-i fotografii cu aparatul lui de detectiv?

— Nu am vrut să mă implic, spuse Swinden. Nu era treaba mea.

— Știai că, pe lângă fotografiile pe care Burton le făcea pentru clientul lui misterios, mai făcea și altele pentru uz personal? Fotografii cu care încerca să o sperie pe doamna Jones?

— Ei, acum, că o spuneți dumneavoastră, murmură Swinden, parcă îmi aduc aminte că Burton a spus că treaba asta i-a dat ideea cum să o sperie puțin pe doamna Jones. Mi-a spus că făcuse câteva fotografii cu un cimitir și că retușase una din ele astfel încât să vă pună nervii la încercare, doamnă Jones. Dar cred că era doar o glumă.

— Grozavă glumă, spuse Veneția mijind ochii.

Swinden oftă.

— După cum spuneam, era foarte supărat pe dumneavoastră, doamnă. Gabriel se uită la el o clipă.

— Și cele două fotografii nu aveau nimic de-a face cu treaba pe care trebuia să o facă pentru client?

Swinden dădu din cap în semn că nu.

— Nu cred. Cred că era ceva ce făcea pentru a se amuza în vreme ce o urmărea pe doamna.

— Continuă, Swinden, îl invită Gabriel.

— Nu mai e mare lucru de spus. Când am citit despre moartea lui Burton în ziarele de dimineață, am știut imediat ce se întâmplase, bineînțeles. Am știut că nu s-a sinucis.

Veneția se încruntă.

— Credeți că a fost ucis?

— E de înțeles, o asigură Swinden.

Pe fața Veneției se văzu că o revoltau insinuările lui Swinden.

— Credeți că eu l-am ucis pe domnul Burton, nu?

— Sigur că nu, doamnă Jones, spuse Swinden repede. Nu vă faceți griji, nici nu-mi trece prin cap să răspândesc astfel de bârfe.

— O decizie înțeleaptă, zise Gabriel. Astfel de bârfe pot duce la aruncarea cuiva în râu într-o noapte întunecoasă.

Swinden tresări alarmat.

— Nu aveți motiv să mă amenințați.

— Poate că nu, dar mi se pare amuzant, spuse Gabriel. Se întâmplă însă că sunt înclinat să vă cred când spuneți că nu o suspectați pe doamnă Jones de a-l fi otrăvit pe domnul Burton.

— Mulțumesc, domnule, spuse Swinden, evident ușurat.

— Crezi că eu sunt cel care i-a pus cianură în coniac, concluzionează Gabriel.

Swinden roși.

— Era doar o chestie de conjunctură, vă asigur. Nici nu m-aș gândi să spun asta cuiva.

Veneția rămase cu gura deschisă de surpriză.

— Ce Dumnezeu? Se încruntă spre Swinden. Pe mine m-a urmărit domnul Burton pentru a mă fotografia. De ce ați crede că a fost ucis de domnul Jones?

— Îți pot răspunde eu, draga mea, spuse Gabriel care nu-și luase ochii de la Swinden. Nu era nici un secret că abia de curând m-am întors la Londra în brațele iubitei mele soții. Swinden a presupus, cum era și normal, că, văzându-mă, ai cedat brusc nervos și mi-ai mărturisit că cineva pe nume Burton ți-a făcut mult rău. Eu, bineînțeles, am încercat imediat să ne ferim de un potențial scandal scăpând de Burton cu prima ocazie. Adică noaptea în care a avut loc expoziția Farley.

— După cum spuneam, murmură Swinden, era doar o teorie.

— Apoi ai concluzionat, continuă Gabriel, că, după ce i-am dat lui Burton o doză zdravănă de cianură, am reușit cumva să descopăr identitatea clientului său.

Swinden tuși încurcat.

— Era perfect rezonabil să fie așa.

Veneția se uită la el uimită.

— De ce ar fi vrut domnul Jones să afle numele clientului anonim al domnului Burton?

— Pentru că, neștiind că de fapt clientul îl plătise pe Burton să te urmărească, eu aș fi fost dornic să iau legătura cu el și să-i ofer serviciile tale de fotograf în locul lui Burton. La urma urmei, ești fotograf, draga mea. De ce nu am profita de dispariția bruscă a lui Burton pentru a-ți vinde talentul profesional generosului său client?

— Noi? repetă Veneția șocată.

Gabriel ignoră remarca. Se întoarse spre Swinden.

— Și tu ai crezut că dacă mă vei spiona puțin, mai devreme sau mai târziu te voi duce la acest client. Odată aflată identitatea lui, plănuiai să te duci să-i spui, pentru o mică sumă, că e foarte probabil ca eu să-l fi ucis pe Burton și că ar fi foarte periculos să se afle că cineva l-a angajat pe Burton să facă fotografii cu doamna Jones.

— Păi asta ar fi șantaj! exclamă Veneția.

— Doamnă Jones, spuse Swinden, vă asigur că nu am avut intenția de a șantaja pe nimeni.

— Ha, nu cred asta nici măcar o clipă, spuse Veneția. Și lăsând la o parte planurile dumitale de a te apuca de o carieră de șantajist, domnule Swinden, de unde și până unde ai ajuns la concluzia că odată bărbatul meu întors nu mai sunt capabilă să mă ocup de propriile-mi probleme?

Swinden păru brusc uimit, după ce înainte fusese nervos și alarmat.

— Dar domnul Jones s-a întors. Cu siguranță că de acum înainte se va ocupa de afacerile dumneavoastră.

Ea făcu un pas spre el, punând mâinile-n șolduri.

— Eu sunt proprietara Galeriei Jones. Eu iau toate deciziile cu privire la asta. Și vă asigur că nu mă bazez pe domnul Jones și pe nici un alt bărbat ca să scap de concurenții nedoriți.

— Nu, nu, bineînțeles că nu. Swinden se deplasă pe lângă perete, încercând să pună o cât mai mare distanță între el și Veneția.

— Nu l-am ucis pe Burton, spuse ea zâmbindu-i încântător de amenințător. Dar dacă vreodată în viitor, voi considera necesar să iau astfel de măsuri drastice împotriva unui concurent, trebuie să mă credeți că sunt perfect pregătită să o fac singură. Pentru astfel de lucruri nu e nevoie de soț. Swinden păli.

— Noi nu suntem concurenți, doamnă Jones. Ne mișcăm chiar în cercuri total diferite în lumea fotografică.

— Chiar așa, domnule. Veneția ridică brațul, arătând spre stradă. Plecați imediat. Nu vreau să vă mai văd niciodată în apropierea mea sau a domnului Jones.

— Am înțeles, doamnă. Am înțeles. Swinden o luă la picior.

Veneția așteptă până ce el dispăru, apoi se întoarse să-l înfrunte pe Gabriel.

— Ce omuleț enervant, spuse ea. El zâmbi.

— Ai fost impresionantă, draga mea. Nu cred că vei mai avea probleme din direcția asta.

— Spuneți-mi adevărul, domnule. Credeți că toată lumea din societate crede că acum, că am soț, nu mai sunt capabilă să mă ocup de propriile-mi afaceri? Că nu mai sunt capabilă să iau decizii importante? Că de acum vin la dumneata pentru sfaturi?

— Într-un cuvânt, da.

— Mi-era teamă de asta.

Gabriel puse pistolul înapoi în buzunarul hainei.

— Îmi pare rău să o spun, dar în ochii societății te-ai transformat dintr-o văduvă misterioasă într-o soție îndatoritoare, care, în mod normal, se întoarce către soțul ei în situații mai critice.

Ea închise ochii.

— Nici nu-ți poți imagina ce mă enervează asta. Doamna Fleming avea dreptate. Văduvia are avantaje.

— Încearcă să-ți amintești că sunt un soț cu gândire modernă.

— Nu e deloc amuzant, domnule Jones.

— La fel cum nu sunt amuzante nici ultimele evoluții ale situației, spuse el. Nu mai zâmbea. Acum știm cu siguranță că Burton nu te urmărea din proprie inițiativă, sau nu numai. Cineva l-a angajat să o facă.

— Hoțul care a furat formula?

— Cred că da. O luă de braț și porniră spre stradă. Și așa vrea să-ți reamintesc că este mai mult decât un simplu hoț. Este și un criminal cu cel puțin două crime la activ.

— Stați să o vedeți pe Veneția în rochie de seară, domnule, spuse Edward extrem de agitat. O să fiți uluit.

Gabriel se uită la băiat prin oglinda toaletei. Edward era peste măsură de surescitat. El și Amelia fuseseră foarte secretași pe tot timpul cinei,

zâmbind unul către celălalt pe furiș și o dată sau de două ori chiar chicotind. Beatrice încercase să-i potolească uitându-se urât la ei, dar fără succes.

Veneția se făcuse că nu observă ce se întâmplă la masă. Se scuzase și urcase să se schimbe pentru întâlnirea cu prietenul lui Harrow de îndată ce doamna Trench luase farfuriile de desert.

Edward și Amelia se duseseră într-o altă cameră să joace cărți, lăsându-i pe Beatrice și Gabriel singuri în sufragerie. Beatrice împături șervețelul și-l puse pe masă.

— Poate ar trebui să discutăm o clipă situația neobișnuită în care ne aflăm, domnule Jones, spuse ea.

— Este normal să-ți faci griji pentru Veneția, zise el punând mâinile pe masă. Dar stai liniștită, mă voi asigura că nu i se întâmplă nimic din cauza poveștii ăsteia cu formula.

— Nu doar problema cu formula mă preocupă, domnule.

— Îmi pare foarte rău că am provocat necazuri în această casă, domnișoară Sawyer.

Beatrice se încruntă.

— Sunt conștientă că nu dumneavoastră sunteți cel care a produs această situație neplăcută. La urma urmei, Veneția a fost cea care a ales să folosească numele de familie Jones.

— Nu avea de unde să știe ce riscuri implică. Și vă asigur că îmi dau toată silința pentru a pune lucrurile la punct.

— Și după ce le veți pune la punct, domnule Jones? Ce se va întâmpla atunci?

El se ridică, se duse de partea cealaltă a mesei și îi trase scaunul pentru că ea dorea să se ridice.

— Nu sunt sigur că am înțeles foarte bine întrebarea dumneavoastră, doamnă.

Beatrice se ridică.

— Se pare că uitați, domnule, că în ochii lumii sunteți soțul nepoatei mele.

— Credeți-mă, sunt foarte conștient de acest lucru.

Ea ridică din sprâncene.

— Ei, și atunci cum propuneți să rezolvăm mica problemă odată finalizată această afacere?

— Recunosc că soarta mea este într-o oarecare măsură nesigură. Din fericire pentru mine, sunt foarte puține herghelii de cai sălbatici ce aleargă la periferiile Londrei. Dar mai există, desigur, posibilitatea să fiu împușcat de o bandă de criminali din Vestul Sălbatic, însă sunt convins că stă în puterile mele să evit și acest gen de final.

— Și ce final anticipați, domnule Jones?

— Sper să o pot convinge pe Veneția să transformăm căsnicia noastră într-una adevărată.

Pe fața ei se citi surpriza. Se uită atentă la el.

— Vorbiți serios, domnule?

— Da. Zâmbi șters. Îmi doriți succes, doamnă?

— Cred că da, spuse ea în cele din urmă. Veți avea nevoie. Veneția are tendința să nu aibă prea mare încredere în bărbați. E din vina tatălui ei, îmi pare rău să o spun. Ea l-a iubit mult și el a iubit-o mult pe ea. Dar el și-a iubit toți copiii. Însă nu se poate nega că, până la urmă, domnul H. H. Milton a dus o viață dublă. Familia aceasta a plătit scump bigamia și minciunile lui.

— Înțeleg.

Edward se apropie mai mult de masă ca să se uite la Gabriel cum își face nodul la cravată.

— Veneția ne-a spus că nu trebuie să vă spunem cu ce se va îmbrăca diseară fiindcă trebuie să fie o surpriză. Dar nu a spus că nu puteți încerca să ghiciți.

— Să vedem... S-a decis să se îmbrace și cu o altă culoare în afară de negru?

Asta păru să-l nedumerească pe Edward. Apoi privirea i se limpezi.

— Va fi și ceva negru în veșmintele ei.

— Dar nu vor fi complet negre?

Edward dădu din cap șmecherește.

— Va mai fi și o altă culoare.

— Verde?

— Nu.

— Albastru?

Edward chicoti.

— Nu.

— Roșu?

Edward se prăbuși pe pat râzând.

— Nu veți ghici niciodată, domnule.

— Atunci mai bine renunț să mai ghicesc și mă pregătesc să fiu uimit.

Gabriel se îndepărtă de oglindă și își luă haina și pălăria. Ești gata?

— Da, domnule.

Edward fugi la ușă, o deschise și o luă la goană pe scări. Gabriel îl urmă cu un pas mai domol, savurând perspectiva serii ce urma. E adevărat că el și Veneția ieșeau doar pentru a discuta despre Rosalind Fleming cu prietenul necunoscut al lui Flarrow. Și nu putea să nege că încă mai erau expuși pericolului și înconjuțați de mistere. Totuși, avea să fie în trăsura cu Veneția, o bună perioadă de timp și ea își cumpăraseră o rochie nouă pentru această ocazie. Cunoscând toate astea, sângele îi curgea mai repede prin vene.

Când ajunse la capătul scărilor îi găsi pe Edward și pe Amelia așteptând în holul de la intrare. Așteptarea se simțea în aer. Privirile lor șirete se opriră asupra lui. Familia aceasta era expertă în secrete, gândi el amuzat. Dar era clar că misterul noii rochii a Veneției era aproape la limita suportabilității pentru Edward și Amelia.

— Am auzit trăsura trăgând la ușă! strigă Beatrice. Veneția, draga mea, e timpul să mergeți.

— Sunt gata, mătușă Beatrice! răspunse Veneția de undeva din apropierea dormitorului ei.

Gabriel îi auzi mai întâi pașii pe scări înainte de a o vedea. Abia avu timp să remarce zgomotul insolit făcut de pașii ei când o și văzu apărând.

— Bună seara, domnule Jones. Se uită aprobator la el, măsurându-l din cap până-n picioare. Trebuie să vă spun că ar fi mândru dacă v-ar vedea acum croitorul dumneavoastră.

Era perfect conștient că atât Edward, cât și Amelia își țineau respirația, așteptând să-i vadă reacția la vederea Veneției.

Se uită la ea cu aceeași privire examinatoare cu care se uitase ea la el, observând pantalonii negri excelent croiți, cămașa albă de in, cravata și sacoul negru.

— Trebuie neapărat să-mi dați numele croitorului dumneavoastră, doamnă Jones, spuse el. Cred că este chiar mai priceput decât al meu. Veneția râse.

— Să mergem, domnule. Noaptea abia începe.

Își puse pălăria înaltă pe peruca neagră și ridică bastonul cu un aer degajat, coborând restul treptelor.

Doamna Trench apăru dinspre bucătărie, ștergându-și mâinile pe șorț. Dădu din cap când o văzu pe Veneția.

— Nu din nou, spuse ea resemnată. Credeam că acum, că este un bărbat în casă, s-a terminat cu asemenea aiureli.

Edward țâșni să deschidă ușa de la intrare. Veneția coborî până la trăsură.

Gabriel o urmă.

— Ați fost uimit, domnule? Întrebă Edward curios.

— Unul dintre lucrurile pe care le admir la sora ta este că nu încetează să mă uimească, spuse el.

Ușa se închise după el. Râsul înfundat al Ameliei și al lui Edward îl urmă până jos, pe scări.

— Felicitări, domnule Jones, spuse Veneția. Ați făcut foarte bine față șocului. Cred că Edward și Amelia sunt foarte dezamăgiți pentru că nu ați leșinat când ați văzut o femeie în haine bărbătești.

Gabriel se trase într-un colț al trăsurii și se uită la Veneția. Se așezase în fața lui. Luminile din trăsură erau foarte slabe, lăsându-i pe amândoi în umbră.

— Deghizarea este foarte bună, spuse el. Ați reușit chiar să vă schimbați și mersul întrucâtva. Părul este bine prins sub perucă. Dar nu ați reușit să vă ascundeți și parfumul. V-aș recunoaște oriunde și oricând, chiar în cea mai întunecată noapte.

— Dar am folosit un parfum creat special pentru bărbați.

Gabriel zâmbi.

— Nu apa de colonie este cea care persistă în mintea mea. Este esența dumneavoastră, iar aceasta este foarte, foarte feminină.

Ea se încruntă.

— Sunt aproape sigură că nimeni nu și-a dat seama că sunt femeie ori de câte ori am fost îmbrăcată astfel.

— Cât de des vă îmbrăcați cu haine bărbătești?

— Am făcut-o o dată sau de două ori, mărturisi ea. Hainele sunt ale lui Harrow. Le-a dus la croitor pentru a fi făcute pe mărimea mea. El a cumpărat și peruca și a modificat-o pentru mine.

— Hainele bărbătești arată interesant pe dumneavoastră, dar pot să vă întreb de ce ați crezut de cuviință să vă îmbrăcați așa în seara asta?

— Ne vom întâlni cu Harrow și prietenul său la club. Nu aş avea acces acolo dacă aş fi îmbrăcată ca o doamnă. Știți cum e cu cluburile pentru gentlemeni.

Nu și-ar fi descris reacția ca fiind un șoc, dar cu siguranță că îl surprinse afirmația ei.

— Ați mai fost deja la acest club?

— O singură dată, spuse ea. A doua oară când m-am îmbrăcat așa am fost împreună cu Harrow la teatru, apoi am luat o cină târzie la un restaurant. Zâmbi. Localul nu era unul la care o doamnă respectabilă ar fi vrut să fie văzută. A fost o experiență educativă, vă asigur.

— De ce faceți asta?

— Mi se pare o aventură interesantă, spuse ea. Aveți idee cât de diferită pare lumea când o privești din perspectiva unui bărbat?

— Nu prea m-am gândit la acest subiect.

— O femeie este mult mai liberă când trece drept un domn. Și nu e vorba doar de haine, deși trebuie să mă credeți când vă spun că pantalonii și haina sunt mai comode în comparație cu cea mai subțire rochie de vară. Dacă ar fi nevoie aş putea chiar să alerg foarte ușor în aceste haine. Ați încercat vreodată să alergați îmbrăcat într-o rochie lungă?

— Nu pot spune că am făcut această experiență.

— Credeți-mă, este foarte dificil. Fustele și jupele sunt foarte grele. Au tendința să se lipească de glezne. Și nici nu vă puteți imagina cât de mult te poate dezechilibra un astfel de eveniment atunci când ești în plină cursă.

— Când ați fost nevoită să alergați îmbrăcată fiind în rochie?

Ea îi zâmbi cu subînțeles.

— Cam acum trei luni din câte îmi aduc aminte.

El clipi.

— Desigur. Când v-am scos din Casa Arcanului prin tunelul ascuns. Iertați-mă. Nu m-am gândit niciodată cât de greu trebuie să vă fi fost să alergați în seara aceea. Mă interesa doar să țineți pasul cu mine. Și ați reușit chiar foarte bine.

— Mi se pare normal să fi fost preocupat de alte gânduri în momentul acela.

— Da. Se uită din nou la costumația îndrăznească, dar acum cu alți ochi. Vă dați seama că puteți da naștere unui scandal și unui posibil dezastru. Ce s-ar întâmpla dacă secretul ar fi descoperit de vreun membru al clubului în seara asta?

Ea îi zâmbi misterios.

— Secretele mele sunt în siguranță la Janus Club.

După o vreme, trăsura se opri pe alea unei case arătoase. În ferestre se vedeau luminile calde din interior. Grădini mari asigurau intimitatea de ambele părți.

Un valet în livrea coborî treptele de marmură pentru a deschide portiera trăsorii. Gabriel se uită la Veneția.

— Acesta este Janus Club?

— Da. Își luă pălăria și bastonul. Mai bine cobor eu prima, așa încât să nu uitați și să încercați să mă ajutați să cobor.

— Ce de detalii de ținut minte!

— Urmați-mă.

Zâmbi în sinea lui. În ciuda problemei serioase care îi adusese acolo în seara aceea, se vedea bine că Veneția se amuza. Nu o mai văzuse atât de bine dispusă de când fuseseră împreună la Casa Arcanului. Hainele și perspectiva aventurii o transformaseră, cel puțin pentru seara respectivă.

Valetul deschise ușa, dar nu coborî scările.

— Bună seara, domnilor, spuse el. Vă pot ajuta cu ceva?

— Avem o întâlnire cu domnul Harrow, spuse Veneția cu o voce joasă. Numele meu e Jones.

— Da, domnule Jones. Valetul deschise ușa larg. Domnul Harrow mi-a spus că veți veni însoțit.

Veneția sări ușor jos din trăsură. Avea dreptate, gândi Gabriel. Se mișca evident mai ușor îmbrăcată în pantaloni.

De fapt, gândi el uitându-se după ea în timp ce urca scările de marmură, era fermecătoare în haine bărbătești. Se întreba dacă și ea își dădea seama cât de bine îi venea haina strânsă pe corp. Oarecum ciudat, vestimentația masculină nu făcea decât să-i accentueze feminitatea, cel puțin în ochii lui.

În capul scărilor, un alt valet deschise o ușă mare, de un verde-închis, permițându-le să intre într-un hol luminat de un candelabru masiv.

Din încăperea din stânga se auzeau conversații purtate cu voce scăzută. Gabriel aruncă o privire și văzu colțul unei biblioteci extrem de elegante. Gentlemenii îmbrăcați în haine de seară se relaxau în camera iluminată cu gaz, în mâini cu pahare cu porto sau coniac.

— Domnul Harrow vă așteaptă pe dumneavoastră și pe prietenul dumneavoastră la etaj, domnule Jones, îi spuse valetul Veneției. Urmați-mă, vă rog.

Îi conduse spre un alt șir de scări.

Gabriel urcă alături de Veneția. Când ajunseră pe palier, simți mirosul specific de țigară.

— Camera de fumat este pe culoarul acela, îi explică Veneția. Vizavi este camera pentru jocurile de cărți.

— Casa asta a fost cândva o reședință particulară, spuse el uitându-se în jur.

— Da. Cred că proprietarul o închiriază conducerii clubului Janus.

Valetul îi conduse pe culoar și se opri în fața unei uși închise, chiar la capăt. Ciocăni de două ori. Gabriel remarcă automat timpul dintre cele două bătăi în ușă. Un cod special și subtil, gândi el.

— Intră, se auzi o voce dinăuntru.

Valetul deschise ușa. Gabriel văzu un bărbat stând chiar lângă șemineu, cu spatele la ușă. Harrow se sprijinea de un birou mare, cu un picior atârând pe un colț. Ca și ceilalți bărbați din club, cei doi erau îmbrăcați în costume negre.

— Domnul Jones și însoțitorul său, spuse valetul.

— Mulțumesc, Albert. Harrow le zâmbi lui Gabriel și Veneției. Intrați, domnilor. Permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Pierce.

Pierce se întoarse cu fața spre ei. Era mic de statură, colțuros și voinic. Părul lui negru era brăzdat de șuvițe argintii. Ochii de un albastru-închis erau surprinzător de vii și-l măsurau atent pe Gabriel.

— Bună ziua, domnule Jones, spuse Pierce cu o voce care denota un consum zilnic de coniac și țigări. Se uită amuzat la Veneția. Și dumneavoastră, domnule Jones.

Gabriel înclină capul.

— Pierce.

— Vă mulțumim că ați fost de acord să vă întâlniți cu noi, domnule Pierce, spuse Veneția, înclinând capul în semn de salut.

— Vă rog, luați loc, spuse Pierce. Arată spre două scaune, apoi se așeză și el.

Veneția luă loc pe un scaun tapițat în catifea. Gabriel remarcă cum că, inconștient, stătea foarte dreaptă pe scaun, de parcă o împiedica corsetul să se lase pe spate, într-o poziție mai confortabilă. Unele obiceiuri sunt greu de schimbat, gândi el.

În loc să se așeze pe scaunul indicat, el rămase în picioare, sprijinindu-se cu un braț de polița șemineului. Nu era în firea lui să ia loc în prezența unor oameni pe care nu-i cunoștea foarte bine. Se putea mișca mult mai repede la nevoie dacă rămânea în picioare. Veneția se uită la Pierce:

— V-a spus domnul Harrow de ce dorim să stăm de vorbă cu dumneavoastră?

Pierce își sprijini coatele pe brațele fotoliului și își împreună degetele.

— Vreți să aflați ceva despre Rosalind Fleming.

— Da, spuse Veneția. Se pare că a ascuns multă vreme faptul că-i displac foarte mult. Sunt curioasă de ce.

Harrow se duse la barul unde era sticla de coniac.

— Îndeosebi, domnule Pierce, ei ar vrea să afle dacă ceva în legătură cu Rosalind Fleming ar putea determina o persoană foarte precaută să se teamă de ea.

— Sunt aproape sigur că răspunsul la această întrebare este da, spuse Pierce.

Gabriel simți cum percepția lui extrasenzorială se acutizează. Se uită la Veneția. Și ea era încordată.

— Trebuie să vă spun că nu vă pot oferi nici o dovadă pentru a-mi susține suspiciunile, continuă Pierce. Îi apărură un zâmbet în colțul gurii. Trebuie să recunosc și că mi-aș dori grozav să fac rost de probe ca să-mi susțin afirmațiile.

În tăcerea care urmă nu se auzeau decât pocnetele lemnurilor care ardeau. Harrow le întinse paharele de coniac fără să spună nimic. Gabriel îl primi pe al său și se uită la Pierce.

— Avem nevoie de mai multe informații, Pierce, spuse el.

— Înțeleg. Vă voi spune ceea ce știu. Când am aflat prima dată despre Rosalind Fleming, încă nu devenise amanta lui Ackland. Am cunoscut-o sub un alt nume și își câștiga existența pretinzând că are puteri paranormale.

Neliniștită, Veneția sorbi din pahar.

— Era medium?

— Oferea o mulțime de servicii, spuse Pierce, inclusiv ședințe de spiritism și demonstrații de scriere automată. Oricum, specialitatea ei era consultul în particular. Contra unei taxe, promitea că oferă sfaturi și consultanță bazate pe informații pe care pretindea că le are din Lumea Cealaltă.

— Sub ce nume era cunoscută? întrebă Veneția.

— Charlotte Bliss.

— Cum de ai aflat atâtea despre ea? îl întrebă Gabriel.

— Un prieten foarte apropiat a aflat despre puterile ei paranormale.

Pierce se uită atent la foc. Prietenul meu nu credea în astfel de lucruri, dar a considerat că ar fi foarte amuzant să participe la una din ședințele organizate de Charlotte. El a fost foarte impresionat de abilitățile femeii și și-a programat imediat o serie de ședințe private.

— În legătură cu ce a consultat-o? întrebă Veneția.

— Mă tem că acest subiect este intim, răspunse Pierce, luând paharul de coniac.

Pierce este unul dintre aceia care știu să țină un secret, gândi Gabriel. Orice subiect în legătură cu el sau cu cei apropiați lui constituia un subiect intim. Simplul fapt că era dispus să discute despre Charlotte Bliss cu niște străini vorbea de la sine despre resentimentele lui la adresa lui Charlotte Bliss.

— Permite-mi să mă hazardez și să fac o presupunere, spuse Gabriel. Doamna Bliss i-a luat o grămadă de bani, apoi i-a servit nenumărate prostii.

Pierce se uită la el. Pe Gabriel îl interesa furia rece care se citea în privirea lui. Atunci își dădu seama că Pierce nu ar fi avut nici o problemă să o omoare pe femeia care-și spunea acum Rosalind Fleming.

— Prietenul meu a fost mulțumit de informațiile primite, spuse Pierce pe un ton atât de neutru încât nu făcea decât să întărească impactul privirii sale de gheață. A făcut o investiție bazată pe sfaturile acelea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Veneția.

— O lună mai târziu a primit prima scrisoare de șantaj.

Gabriel văzu cum începu să-i tremure paharul Veneției. Și Harrow remarcă. I-l luă din mână și-l puse pe masă, lângă el. Ea păru că nici nu-și dădea seama de gest. Era concentrată asupra lui Pierce.

— Și credeți că doamna Bliss a fost cea care i-a trimis scrisoarea prietenului dumneavoastră?

— Era singura suspectă, din punctul meu de vedere. Dar recunosc că nu știu cum a ajuns în posesia informațiilor compromițătoare. Vedeți dumneavoastră, persoana care a trimis scrisoarea aceea a făcut aluzie la câteva informații pe care doar două persoane din întreaga lume ar fi putut să le cunoască, iar una dintre ele era moartă.

— Și cine era persoana în viață? întrebă Gabriel.

— Eu, spuse Pierce după ce luă o gură de coniac și puse paharul pe masă.

Gabriel se gândi o clipă.

— Și presupun că nu erai șantajistul.

— Nu. Țin foarte mult la prietenul meu. Nu aș face nimic care i-ar dăuna.

Și ai face totul pentru a-l proteja, gândi Gabriel.

— Și ce v-a făcut să credeți că doamna Bliss era cea vinovată? întrebă Veneția.

— Sincronizarea, spuse Pierce, lovindu-și degetele unele de altele.

— Atâta tot?

Pierce ridică din umeri.

— Era singurul indiciu pe care-l aveam. Ți... intuiția mea.

O intuiție antrenată prin participarea la treburi periculoase, gândi Gabriel.

— Ce a făcut prietenul dumneavoastră după ce a primit scrisoarea? întrebă Veneția.

— Din păcate, la început nu am reușit să-l conving că doamna Bliss era șantajista. A refuzat să creadă. Pierce dădu din cap. Așa că s-a dus la ea să-i ceară sfatul.

Gabriel ridică din sprâncene a mirare.

— Și ea i-a spus să plătească, nu?

— Da. Lui Pierce i se încleștară maxilarele. Am fost revoltat. Dar știam și că prietenului meu îi era teamă că secretele lui vor fi dezvăluite. Am văzut pe dată că avem două opțiuni.

Gabriel agită coniacul din pahar.

— Să plățiți șantajul sau să scăpați de șantajistul suspectat.

Pe chipul lui Harrow se citi surpriza. Ochii Veneției se deschiseră larg.

Pierce se uită la Gabriel cu o privire aproape aprobativă, înclină capul în semn de respect.

Ca de la un prădător la altul, gândi Gabriel.

— Dar este clar că nu ați trimis-o pe doamna Bliss într-un voiaj în lumea spiritelor, continuă el cu voce tare. Asta înseamnă că prietenul dumneavoastră încă mai plătește șantajul.

— Nu, spuse Pierce calm.

— Ce v-a făcut să vă răzgândiți?

— Lordul Ackland, spuse Pierce, luând încă o gură de coniac. Veneția se uită la el cu o privire fixă.

— Cum a început și el să fie implicat?

— Prietenul meu și cu mine încercam să încropim un plan de acțiune când doamna Bliss a dispărut pe neașteptate.

— O chestie bine gândită, spuse Gabriel. Doar pretindea că are puteri supranaturale, nu? Invizibilitatea era una dintre acestea?

— Nu vă pot spune decât că peste noapte a dispărut cu toate lucrurile din casa ei. Nimeni nu știa unde dispăruse. Mi-a trecut prin cap că poate una dintre victimele șantajelor sale a trecut la acțiune. Era posibil ca și ea să nu se mai fi simțit în siguranță și să fi decis să plece.

— Și șantajul?

— Nu a mai apărut nici o scrisoare de șantaj. Problema prietenului meu a dispărut ca prin farmec, spuse Pierce pocnind din degete. Harrow își drese glasul.

— Apoi câteva zile mai târziu, o foarte misterioasă și bogată văduvă pe nume Rosalind Fleming a apărut în câteva cercuri exclusiviste la brațul lordului Ackland, spuse el.

— Dar cu câteva modificări, spuse Pierce. Părul avea o altă culoare, în primul rând. Dar transformarea cea mai uimitoare era de stil. Doamna Bliss purta mereu o rochie modestă, din țesătură rezistentă, care nu atrăgea atenția. Dar hainele doamnei Fleming sunt după ultima modă franțuzească. Și, bineînțeles, mai sunt și diamantele.

— Este evident că lordul Ackland e un bărbat generos, spuse Veneția. Pierce pufni.

— E un bătrân nebun și senil.

— Dar unul foarte bogat, adăugă Harrow.

— Prietenul meu și cu mine am rămas în așteptare, continuă Pierce. Era totuși posibil să mă fi înșelat eu, și ea să nu aibă nici o legătură. Poate că doamna Bliss, sau Fleming, cum își spune acum, să nu fi fost șantajistă.

— Apoi ce s-a mai întâmplat?

— Nimic, spuse Pierce și mișcă puțin mâna. Doamna Fleming a apărut pentru prima dată în societate acum câteva luni. Iar până acum nu a mai sosit nici o notă de șantaj. Dar trebuie să mărturisesc că atât eu, cât și prietenul meu suntem în tensiune. Amenințarea mai există.

— Îngrozitor, șopti Veneția.

Pierce se uită la foc.

— Prietenul meu a încercat pe cât posibil să o evite pe doamna Fleming, dar au multe cercuri comune. De curând a ajuns față în față cu ea la teatru.

— Trebuie să fi fost oribil, spuse Veneția. Și ce a făcut?

— S-a prefăcut că nu o cunoaște, bineînțeles. Pierce zâmbi rece. A fost de mare folos și faptul că și ea s-a făcut că nu-l cunoaște. Până acum nu se știe exact dacă e o foarte bună actriță, sau chiar nu și-a dat seama cine era el.

— Cum de nu și-ar recunoaște o victimă? întrebă Gabriel.

— Nu s-au văzut decât puțin și lumina era slabă, explică Pierce. Au trecut unul pe lângă celălalt prin hol. Și în seara aceea, din întâmplare, prietenul meu era îmbrăcat de o altă manieră decât atunci când fusese pe la ea. Știți cum e când te vezi cu cineva într-o situație în care nu te aștepți deloc.

— De obicei vedem ceea ce vrem să vedem, spuse Gabriel, uitându-se la Veneția îmbrăcată în haine bărbătești.

Harrow se așează din nou pe colțul biroului. Se uită mai întâi la Gabriel, apoi la Veneția.

— Amândoi păreți foarte preocupați în legătură cu doamna Fleming, spuse el.

— Da, spuse ea.

— Ne puteți spune de ce? întrebă Harrow. Este neplăcut că Ackland te-a rugat tocmai pe tine să o fotografiezi pe doamna Fleming, dar nu este nici surprinzător. La urma urmelor, însă, el este un bătrân subjugat de farmecele ei, iar tu ești un fotograf la modă. Este normal să vrea să-i faci portretul.

— Aspectul ireal al problemei este că doamna Fleming pare a fi cuprinsă de o ură irațională la adresa mea, spuse Veneția. Mătușa mea crede că doamna Fleming este doar geloasă pentru că am o carieră, în vreme ce ea este nevoită să se bazeze pe susținerea financiară a lui Ackland. Dar eu cred că este vorba de mai mult decât atât.

— Ce vă face să spuneți asta? întrebă Pierce, încruntându-se puțin. Ea dădu din cap.

— Nu am un răspuns logic. Poate doar că mi se pare imposibil să displac cuiva atât de mult, mai ales dacă nu i-am făcut nimic acelei persoane.

— Și lui Burton îi displăceai profund, îi reaminti Harrow.

— Da, dar în cazul lui exista o explicație. Era evident că domnul Burton ura toate femeile și pe mine în special pentru că eu aveam aceeași meserie ca și el. Dar atitudinea doamnei Fleming față de mine mi se pare disproporționată.

— Înțeleg. Pierce își uni din nou degetele. Se uită la Gabriel. Dacă are vreo valoare, sfatul meu este să fiți mereu în gardă. În activitatea ei precedentă, doamna Fleming era adepta dezvăluirilor confidențelor celor mai intime pe care i le făcea cineva. Nici măcar acum, prietenul meu nu știe cum și de unde a aflat acele informații.

— Dar cu siguranță are măcar o idee de cum ar fi putut să le obțină, spuse Gabriel.

Pierce expiră profund.

— Nu. De fapt, trebuie să vă spun că, deși am fost mereu sceptic cu privire la toți șarlatanii care pretind că au puteri paranormale, câteodată mă întreb dacă nu cumva Rosalind Fleming are într-adevăr puteri paranormale. Prietenul meu jură că singura modalitate prin care ar fi putut afla acele secrete ar fi fost chiar să aibă contact cu Lumea Cealaltă. Altfel...

— Altfel ce? întrebă Veneția.

Pierce ridică din umerii lui lași.

— Altfel înseamnă că poate citi mințile oamenilor.

Veneția se uita la strada întunecată pe geamul trăsurii în vreme ce luminile de la clubul Janus se pierdeau în ceață.

Gabriel vorbise foarte puțin de când se despărțiseră de Pierce și Harrow. Știa că se gândea la aceeași posibilitate neliniștitoare care o făcuse și pe ea să cadă pe gânduri după conversația aceea.

— Este clar că Pierce este o persoană rațională căreia nu-i face plăcere să admită că Rosalind Fleming ar putea avea puteri paranormale, spuse ea încet. Dar noi știm că astfel de puteri există. Tu ce crezi?

— Cred, spuse Gabriel, că ceea ce avem în față este fie o coincidență uimitoare, fie o dovadă cât se poate de clară.

— Bănuiesc ce suspectezi, spuse ea zâmbind șiret.

El redusese lumina lămpilor din trăsură, făcând ca în interior să domnească umbra. Ea știa că nu voia să riște ca cineva care ar fi trecut pe lângă ei să o recunoască în haine bărbătești. Dar posibilitatea ca acest lucru să se întâmple era foarte mică. Ceața era atât de deasă că se minuna cum reușeau conducătorul trăsurii și calul său să găsească drumul înapoi la Sutton Lane.

Îi trecu prin minte ceva ce o făcu să simtă un fior în tot corpul.

— Dacă doamna Fleming are puteri paranormale, cred că ar trebui să luăm în calcul posibilitatea că mi-a citit gândurile în ziua în care am fotografiat-o, murmură ea.

— Liniștește-te. Citirea gândurilor nu reprezintă decât un truc de iluzionist, nimic mai mult.

Își dorea cu disperare să creadă ce-i spunea el.

— Ești sigur?

— Arhiva de la Casa Arcanului este destul de mare. A fost fondată în urmă cu vreo două sute de ani și reprezintă zeci de ani de experimente. Niciodată nu a apărut posibilitatea ca cineva să poată citi gândurile altcuiva.

— Dar există încă atâtea necunoscute în ceea ce privește paranormalul.

El ridică din umeri.

— Presupun că nu trebuie să credem niciodată că ceva nu este posibil. Dar, în acest caz, cred că există o explicație mult mai simplă despre cum a reușit doamna Fleming să obțină secretele din mintea unei persoane fără ca victima să-și dea seama de asta.

— Și care ar fi explicația?

— S-ar putea să fie o foarte bună hipnotizatoare.

Veneția reflectă o clipă asupra acestei posibilități.

— O idee interesantă. Ar explica fără îndoială câteva aspecte. Dacă doamna Fleming a reușit să aducă în transă o persoană și apoi să o determine să-i spună secrete, atunci este foarte posibil ca respectiva persoană să nu-și amintească ce s-a întâmplat după ce a ieșit din transă.

— Investigatorii de la Casa Arcanului au făcut cercetări ample în domeniul hipnozei, pentru că unii cred că este o însușire paranormală. Are totuși limitările sale, cel puțin din câte am citit eu. De exemplu, nu toată

lumea poate fi hipnotizată. Unor oameni li se poate induce transa foarte ușor. Alții sunt imuni la puterile hipnotizatorului.

— Ești foarte bine documentat în materie de paranormal, Gabriel.

— Tatăl meu și-a consacrat întreaga viață acestui subiect. Și multe dintre rudele mele sunt profund implicate în acest domeniu. Ai putea spune că asemenea cercetări sunt o afacere de familie.

— Este un domeniu neobișnuit.

— Da, e drept, admise el zâmbind slab.

— Dacă doamna Fleming este hipnotizatoare, asta ar explica cum reușește să le smulgă secrete victimelor ei, dar asta nu face legătura și cu furtul formulei alchimistului.

— Recunosc că nu văd nici o legătură directă, dar...

— Dar ce?

— Membrii Societății Arcanului îi investighează adesea pe cei care pretind că au puteri paranormale. Este posibil ca un membru al Societății să fi făcut investigații asupra doamnei Fleming.

Ea se îndreptă brusc când înțelese unde bătea el.

— Și i-a fost indusă transa, dezvăluind astfel informații despre expediția menită a recupera formula.

— Este o posibilitate destul de îndepărtată, spuse el, tăindu-i din avânt. Chiar dacă doamna Fleming a aranjat să fure formula, asta nu explică cum și-a propus să descifreze codul alchimistului. Trebuie să crezi când îți spun că nimeni din afara societății nu are acces la scrierile fondatorului și doar câțiva membri din cadrul ei au avut posibilitatea să le studieze.

Veneția ascultă absentă zgomotul făcut de roțile trăsurii și de potcoavele cailor. Vehiculul înainta cu greu prin ceața deasă.

— Dacă doamna Fleming este implicată în povestea cu formula furată, spuse ea după ceva timp, atunci este posibil să ai dreptate că i-am atras atenția atunci când am decis să mă folosesc de numele tău de familie.

— Da.

— Și acum, că ai apărut pe scenă, suspiciunile ei vor fi confirmate. Cu siguranță că știe cine ești și că ești în căutarea formulei.

— Dar are toate motivele să creadă că nimeni nu știe că ea este hoțul. Până la urmă, ea nu avea nici o legătură cu Societatea. Va presupune că nu am nici un motiv să o suspectez.

— Poate că este o hoță, dar te asigur că nu ea este persoana pe care am văzut-o fugind din camera obscură unde a fost ucis Burton. Am studiat-o când i-am făcut fotografia. Aura ei nu seamănă cu aceea a bărbatului care fugea.

— Ești sigură?

— Foarte.

— Nu aș fi surprins să descopăr că se folosește de cineva care ucide pentru ea. Este o treabă periculoasă.

Simți din nou un fior.

— Bietul domn Burton. A murit și din cauza mea. Dacă nu ar fi acceptat să mă urmărească și să-mi facă fotografii...

Gabriel se mișcă brusc, luând-o prin surprindere. Se aplecă spre ea și-i prinse ambele mâini în ale sale.

— Să nu crezi nici măcar o clipă că ai vreo responsabilitate pentru asta. Harold Burton este mort fiindcă a acceptat să facă o treabă pentru o persoană periculoasă care l-a angajat să te urmărească. Probabil că a știut, sau a bănuțit, că persoana care l-a angajat nu avea cele mai bune intenții în ceea ce te privește. Nu voi merge până la a sugera că a primit exact ceea ce a meritat, dar refuz să te las să-ți asumi vreo vină pentru toate astea.

— Mulțumesc, Gabriel, spuse ea zâmbind șters.

— Știi, spuse el pe un ton voit nepăsător, cred că este a doua oară de când ne-am urcat în trăsura asta că mi-ai spus pe nume. Îmi place cum sună din gura ta.

Energia seducătoare care părea să ia naștere în atmosferă de fiecare dată când era cu Gabriel se intensifică brusc. Era foarte conștientă de puterea mâinilor lui care o strâneau blând, dar ferm de încheieturi.

El o trase puțin mai aproape. Gura lui se apropie de a ei. Veneția se gândi că îi cunoștea destul de bine sărutările pentru a nu se mai speria de posibila ei reacție, dar greșea. Încercă să-și controleze puseul de excitare și căldura aproape dureroasă care amenința să o topească. Dar nu reuși.

Cu gura încă lipită de a ei, el trase perdelele la geamuri. Apoi îi scoase peruca și începu să desfacă agrafele pe care le folosise ca să își prindă părul.

Intimitatea trăsorii era sufocantă. Vehiculul devenise un vas care naviga printr-o mare necunoscută de negură și ceață.

La fel fusese și la Casa Arcanului, gândi ea. O vreme avea să fie liberă. Nu trebuia să se gândească la trecut sau viitor. Nu era nici un pericol ca Edward sau Amelia să dea peste scena șocantă a surorii lor mai mari implicată într-o pasiune ilicită. Nu avea nici o grijă că ar putea să o alarmeze pe mătușa Beatrice sau să-și riște cariera.

Când părul îi căzu pe umeri, îl auzi pe Gabriel scoțând un geamăt răgușit. Brațele lui se strânseseră în jurul ei.

O sărută apăsător, drogând-o cu senzațiile. Când ieși pentru un moment din dulcea moleșală își dădu seama că el îi scosese haina de seară și o aruncase pe banchetă.

Își scoase și haina lui cu mișcări eficiente. Când se întoarse spre ea, îi căută nodul de la cravată. Fu excitată când își dădu seama că îi tremurau mâinile pe cravata ei. O dorea cu adevărat. Orice ar fi putut fi ceea ce se întâmpla acolo, numai seducție cu sânge rece nu era. Erau amândoi topiți de focul pasiunii comune.

El reuși în cele din urmă să-i desfacă cravata. Mâinile îi coborâră pe primul nasture al cămășii apretate de in. Îl simți cum zâmbește, cu buzele lipite de ale lui.

— Știi, spuse el, nu am avut niciodată ocazia să dezbrac o doamnă îmbrăcată în haine bărbătești. E mai greu decât te-ai aștepta. Îmi dau seama că trebuie să fac totul invers.

Remarca o făcu să râdă. Îmboldită, se strădui și ea să-i desfacă cravata.

— Lasă-mă să-ți demonstrez, șopti ea.

De data asta reuși să-i desfacă cravata mai ușor decât o făcuse prima dată la Casa Arcanului, pentru că mai exersase îmbrăcatul în haine bărbătești datorită aventurilor ei cu Harrow.

Gabriel îi răspundea la fiecare gest grăbind ritmul cu care o dezbrăca. Ea nu-și dădu seama că îi înlăturase cămașa până când nu-i simți mâna pe sân. Îl prinse de umăr pentru a se liniști. El se aplecă și o sărută pe gât, făcând-o să se cabreze.

— Gabriel, murmură ea.

Își strecură mâinile sub cămașa lui și își lipi palmele de pieptul său.

El se lăsă pe spate și o luă în brațe. Se aplecă și-i scoase pantofii. Ea îi auzi cum cad pe podeaua trăsorii.

Următorul lucru de care-și dădu seama fu că el îi desfăcuse pantalonii și-i coborâse până sub șolduri. Apoi îi scoase dresul pe care-l avea pe dedesubt. Amândouă articolele de îmbrăcăminte dispărură pe bancheta din față.

Când rămase doar în cămașa albă, Gabriel o sărută de parcă viețile lor ar fi depins de asta. Se blocă puțin când îi simți palma pe interiorul coapselor. Aproape uitase cât de excitant era ca el să o atingă astfel. Aproape uitase.

Palma lui urcă mai sus, apoi se închise peste ea. Respiră șuierat, conștientă de umezeala dintre picioarele ei.

— Ești deja pregătită pentru mine, spuse el pe jumătate uimit, pe jumătate exultând. Nici nu-ți imaginezi de câte ori mi te-am imaginat astfel, de câte ori am visat la asta.

Gura lui o acoperi pe a ei din nou, invadând, cerând, dorind. Ea era trasă la fund în hăul dorințelor. El o mișcă, despărțindu-i picioarele și aducând-o peste el, cu genunchii pe bancheta de catifea.

Uimită de poziția ciudată, îl prinse de umeri pentru a se echilibra. El își puse o mână pe șoldul ei și cu cealaltă îi depărtă picioarele.

Începu să o mângâie, sondând, încercând, descoperindu-i secretele. Fiecare atingere părea și mai intimă și mai excitantă. El își concentrase atenția pe mica umflătură de la capătul deschiderii ei, mângâind-o cu degetul până când ea simți că înnebunește. În tot corpul ei se acumulase o tensiune de nesuportat. Dorința era copleșitoare.

— Nu mai suport, îi spuse ea înfigându-și unghiile în umerii lui. E prea mult.

— Încă nu e destul, replică el. Încă nu. Vreau să-ți simt plăcerea când vei termina.

Își dădu seama vag că el se descheia la nasturi. Apoi simți dovada puternică a excitației lui pe coapsa ei.

Își încolăci degetele pe ea. El îi șopti ceva fierbinte, și întunecat, și periculos în ureche. Ea îl strânse ușor.

El inspiră brusc.

Aplecând capul, înfipse dinții ușor în umărul lui.

El simți un fior trecându-l din cap până-n picioare.

— Pot și eu să joc jocul ăsta, o avertiză el.

Făcea lucruri uimitoare cu mâinile. Trebui să se străduiască să respire. Tensiunea extrem de plăcută trecuse de limita suportabilului.

Fără nici un avertisment, furtuna adunată înăuntrul ei se dezlănțui în valuri de senzații năucitoare.

Ar fi țipat de plăcere, dar înainte ca sunetul să-i iasă de pe buze, Gabriel o trase ferm și inexorabil pe erecția lui. O umplu dintr-o singură împingere.

Fusese pregătită pentru dureri care semănau cu ceea ce simțise prima dată, dar de data asta nu o duru deloc. Doar o excitare care intensifica pulsațiile orgasmului precedent.

Toate simțurile ei reacționară la șocul conectării fizice și psihice. Nici nu trebui să se concentreze pentru a vedea aura lui Gabriel luminându-se în spațiul închis al trăsorii. Inundă micul spațiu, umplu și aura ei cu energie, creând o intimitate uimitoare, tulburătoare.

Când el atinse climaxul ceva mai târziu, flăcări invizibile se întetiră și mai mult. Simți mai degrabă decât auzi strigătul lui Gabriel. Începu ca un mic zgomot în piept. Ea își dădu seama că vizitiul, chiar dacă nu avea simțuri paranormale pentru a-i vedea aura, avea cu siguranță auzul destul de bun.

În ultima clipă reuși să-i acopere gura cu a ei. Strigătul deveni un geamăt înfundat de satisfacție masculină și triumf.

În cele din urmă se cuibări în brațele lui. Zgomotul făcut de roțile trăsorii și al potcoavelor pe caldarâm o asigurau că erau încă în siguranță în lumea magică din interiorul trăsorii.

Gabriel, care ședea într-un colț al banchetei cu aerul unui leu sătul după o vânătoare plină de succes, ridică mâna ca să tragă o perdea. Prin ceață se vedeau luminând lămpile cu gaz.

— Trecem de cimitir. Ajungem în curând în Sutton Lane, remarcă el.

Abia atunci îi trecu prin minte că nu avea decât cămașa pe ea. O cuprinse panica.

— Pentru numele lui Dumnezeu, icni ea. Nu putem să coborâm așa acasă.

Se smulse din brațele lui și se apucă să-și caute hainele pe bancheta din față.

Nu era ușor să se îmbrace cu hainele bărbătești în întunericul din trăsură. Gabriel se îmbracă repede cu mișcărilor învățate demult, apoi începu să o privească cu interes.

După ce se uită câteva clipe cum se luptă cu cravata, se întinse să o ajute.

— Dați-mi voia să vă ajut, doamnă Jones, spuse el.

Accentul pus pe numele ei de împrumut o făcu să ridice capul brusc.

— Gabriel, începu ea, fără să aibă nici cea mai mică idee ce va spune în continuare.

— Vom vorbi despre asta mâine-dimineață, spuse el.

Vocea lui era ciudat de blândă, dar cuvintele erau o comandă. O scânteie de furie risipi îngrijorarea la gândul că vor ajunge acasă și ea era doar pe jumătate îmbrăcată.

— Sper că nu vei exagera ce s-a întâmplat între noi, spuse ea îndesându-și părul sub pălărie. Ai strica totul dacă ai face asta.

— Pardon?!

— Trebuie să știi că atunci când am fost la Casa Arcanului, am făcut tot posibilul să te seduc, spuse ea oftând.

— Da, și te-ai descurcat de minune, dacă-mi permiți să spun așa. Mi-a plăcut foarte mult experiența aceea.

Veneția știa că roșise de ciudă.

— Da, bine, ceea ce încerc să-ți spun este că atunci când eram împreună la Casa Arcanului am complotat intenționat pentru a te atrage într-o noapte de pasiune ilicită.

— Și ideea e...?

— Ideea e că lucrurile stăteau altfel acolo.

— Adică?

— Eram doi oameni singuri într-un loc îndepărtat și neumbat.

— Cu excepția servitorilor, spuse el.

— Cu excepția servitorilor, bineînțeles, admise ea încruntându-se. Dar ei au fost foarte discreți. Începuse să se bâlbâie. Era îngrozitor. A fost ca și cum am fi naufragiat pe o insulă tropicală.

— Nu-mi aduc aminte să fi văzut nici un palmier.

— Ți-am explicat atunci cum, un scurt moment, m-am simțit liberă pentru prima dată în viața mea. Nu a trebuit să-mi fie teamă că voi da naștere unui scandal. Nu a trebuit să mă îngrijorez că îmi voi șoca bătrâna mătușă sau că voi da un exemplu negativ fratelui și surorii mele. Casa Arcanului părea un loc rupt de realitate sau dintr-o altă dimensiune. Doar tu și eu eram pe tărâmul acela.

— Cu excepția servitorilor.

— Da, bine.

— Cât despre palmieri, de ăștia chiar nu-mi amintesc.

— Nu vrei să iei lucrurile în serios, nu-i așa?

— Ar trebui?

— Da, este foarte important. Cu fiecare clipă era din ce în ce mai enervată. Ceea ce încerc să-ți spun este că și în seara asta a fost o experiență similară.

— Despre asta nu sunt foarte sigur. Pentru început, nu au existat nici un fel de palmieri.

— Lasă-i încolo de palmieri. Încerc să-ți explic că ceea ce s-a întâmplat la Casa Arcanului și ceea ce s-a întâmplat în seara asta în trăsura sunt ca ceața din vis care dispare la prima geană a dimineții și de care nu-ți mai poți aminti la lumina zilei.

— Sună foarte poetic, dulcea mea, dar ce Dumnezeu înseamnă?

— Înseamnă, spuse ea rece, că nu vom mai discuta acest subiect. S-a înțeles?

Trăsura se opri. Veneția își luă bastonul și aruncă o privire pe geam.

Se auzi un zgomot sec, dar distinct.

Gabriel își drese vocea.

— Ai grijă cu bastonul acela, te rog.

Își dădu seama că datorită nervozității îl lovise în picior.

— Îmi cer scuze, spuse ea rușinată.

El își frecă genunchiul cu o mână și deschise portiera cu cealaltă.

— Nu te îngrijora. Cred că doar voi șchiopăta puțin.

Îmbujorată, îl urmă coborând din trăsură și urcă repede treptele.

Gabriel se opri ca să-i dea câteva monede vizitiului.

Când descuie ușa, fu ușurată să constate că cei din casă erau deja în camerele lor. Ultimul lucru de care avea chef în seara aceea era să dea ochii cu ei și să le răspundă la întrebări în legătură cu ce descoperise la Janus Club. Avea nevoie de timp pentru a-și reveni. O noapte de somn era exact ceea ce-i trebuia.

Lampa de la intrare lumina slab. Văzu un plic pe masă și-l luă. Era pentru Gabriel.

— E pentru tine, îi spuse ea, înmânându-i-l.

— Mulțumesc. Gabriel închise ușa, luă plicul și îi aruncă o privire. E de la Montrose.

— Poate că a reușit în cele din urmă să găsească ceva interesant în dosarele membrilor.

Gabriel deschise plicul și scoase scrisoarea. Se uită la ea în tăcere câteva secunde.

— Ei bine?

— Este scris într-unul din codurile folosite de membrii Societății Arcanului pentru corespondența privată. Îmi va lua ceva timp ca să-l descifrez. Voi lucra la el în seara asta și mâine vom ști ce spune.

— Dar dacă e un mesaj codificat, poate e ceva important.

— Nu neapărat. Zâmbi șiret când puse plicul în buzunar. Datorită naturii obsesiv de secrete a tuturor membrilor Societății, practic, fiecare mesaj trimis de un membru altuia este cifrat. Este foarte posibil ca această scrisoare de la Montrose să nu fie nimic mai mult decât o cerere de a se întâlni cu mine mâine pentru a discuta progresele făcute.

— Dar îmi vei spune de îndată dacă e ceva important, nu?

— Bineînțeles, spuse el. Dar acum cred că ar trebui să mergem amândoi la culcare. Am avut o zi lungă și plină de evenimente.

— Da, așa-i. Dădu să urce pe scări, încercând să se gândească la ce să spună. Cred că seara a fost destul de productivă, nu?

— În multe feluri.

Senzualitatea amuzată o făcu să roșească mai tare. Bine măcar că flacăra lămpii fusese micșorată.

— Mă refeream la informațiile pe care le-am primit despre doamna Fleming, spuse ea.

— Și în felul ăsta, admise el.

Se uită la el peste umăr.

— Nu putem decât să ne întrebăm ce fel de secret avea prietenul domnului Pierce.

— Probabil că cel mai bine ar fi să nu aflăm niciodată răspunsul la această întrebare.

— S-ar putea să ai dreptate. Se gândi o clipă, apoi ridică din umeri. Oricum, cred că pot ghici despre ce mister e vorba.

— Crezi că secretul are legătură cu faptul că Pierce și prietenul lui fac parte dintr-un club ai cărui membri sunt femei cărora le place să se îmbrace în haine bărbătești? Gabriel părea mai degrabă amuzat decât șocat.

Ea se întoarse brusc, ținându-se de balustradă.

— Știai de clubul Janus.

— Nu până când am ajuns acolo, recunosc eu. Dar, odată intrat, nu mi-a fost greu să-mi dau seama că era ceva neobișnuit.

— Dar cum...?

— Ți-am spus, femeile au un alt odorat. Orice bărbat înconjurat de un număr mare de femei, indiferent cum sunt ele îmbrăcate, își dă seama de asta mai devreme sau mai târziu. Presupun că și invers este la fel.

— Hmm. Se gândi o clipă. Ți-ai dat seama că Harrow e femeie când ne-am întâlnit la expoziție?

— Da.

— Ești mai receptiv decât mulți alții, spuse ea. Harrow trece drept bărbat în societate de ceva vreme.

— Cum ai cunoscut-o? Sau poate ar trebui să spun: cum l-ai cunoscut?

— Întotdeauna vorbesc de Harrow ca de un bărbat. Strâmbă din nas. E mai ușor să-și păstreze secretul dacă procedez așa. Și pentru a-ți răspunde la întrebare, mi-a cerut să fac un portret după ce mi-am deschis galeria. A fost unul din primii mei clienți.

— Înțeleg.

— În timpul ședinței mi-am dat seama că el era o ea. Iar Harrow a sesizat imediat că eu înțelesesem. L-am dat cuvântul că nu-i voi destăinui secretul. La început nu cred că a avut încredere în mine, dar apoi am devenit prietenii.

— Harrow știe că poți păstra secrete.

— Da. Pare să aibă o bună intuiție în sensul ăsta.

— Înțeleg, spuse Gabriel din nou.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea încruntându-se.

El ridică din umeri.

— Mi se pare interesant că Harrow și-a dat silința să caute un fotograf nou, necunoscut, care încă nu atrăsese atenția societății.

— Avusesem deja o expoziție de succes la galeria domnului Farley, spuse ea, alarmată de direcția în care se îndreptau gândurile lui. Acolo a văzut Harrow pentru prima dată munca mea. Ei, domnule, nu se poate să-l suspectezi că ar fi implicat în afacerea cu formula.

— În momentul ăsta sunt înclinat să suspectez pe oricine.

Simți că o trece un fior.

— Chiar și pe mine?

— Erată. Ar fi trebuit să spun pe oricine în afară de tine.

Se relaxă puțin.

— Trebuie să-mi promiți că dacă te vei mai întâlni vreodată cu domnul Harrow sau cu domnul Pierce, ori cu oricare alt membru al clubului, nu le vei dezvălui că ai cunoștință despre lumea lor secretă.

— Te asigur, Veneția, că și eu știu să păstrez un secret.

Ceva din vocea lui o făcu să tremure din nou. O amenințare sau o promisiune? se întrebă ea. Se opri pe palier.

— Noapte bună, îi spuse.

— Noapte bună, Veneția. Somn ușor.

Se îndreptă pe coridor spre sanctuarul care era dormitorul ei.

După o vreme, Veneția se trezi, așa cum se trezește cineva care își dă seama în somn de schimbarea atmosferei în casă. O clipă rămase nemișcată, ascultând cu atenție.

Poate că Amelia, sau Beatrice, sau Edward se duseseră în bucătărie să ia o gustare târzie.

Nu știa ce o făcu să se ridice din pat și să se ducă până la fereastră.

A ajuns chiar la timp să vadă silueta unui bărbat dispărând în ceața din grădină. Luna era pe cer, dar aburii ceții erau prea denși pentru ca să poată vedea și poarta de fier care se deschidea spre alee. Cunoștea configurația locului, desigur, așa că își dădu seama că bărbatul se îndrepta hotărât spre poartă. Se îndreaptă spre îndeplinirea scopului său, de parcă ar avea simțurile unei pisici sălbatice. De parcă chiar putea să vadă în întuneric.

Nici nu trebuia să se concentreze pentru a-i vedea aura. Știa că era Gabriel.

O secundă mai târziu dispăru în noapte.

Unde se ducea la ora asta și de ce părăsise casa în acest mod? Ceva în legătură cu mesajul de la Montrose, gândi ea.

Își reaminti cuvintele lui Gabriel. Te asigur, Veneția, că și eu știu să păstrez un secret.

Gabriel coborî din faeton și plăti vizitiului. Așteptă până când vehiculul dispăru în ceață, apoi se întoarse la colț, intră în parc și se opri la umbra deasă a unor copaci.

Rămase acolo o vreme, supraveghind strada. Traficul nu era foarte intens la ora aceea în cartierul liniștit. Lămpile cu gaz licăreau slab în fața fiecărei porți și lumina lor nu era foarte utilă.

Când se asigură că nu era urmărit, plecă din parc și se duse spre intrarea pe alee.

Mica alee părea a fi intrarea într-o misterioasă junglă la scară mică. Noaptea și ceața erau mai profunde aici. Din când în când se auzeau zgomotele micilor prădători și ale victimele lor. Mirosuri ciudate umpleau atmosfera.

Umbla precaut, în parte pentru a evita ecoul propriilor încălțări, dar și pentru a fi sigur că nu-i alunecă piciorul pe gunoaietele putrezite în calea lui.

Numără în minte porțile de metal până când ajunse la cea din mijloc, cea pe care era trecută adresa lui Montrose.

Cercetă ferestrele. În afară de una, toate erau întunecate. Singura fereastră luminată era la etaj, acoperită de o draperie. Dacă draperiile nu ar fi

fost foarte puțin despărțite și aceasta ar fi părut a fi cufundată în întuneric. Apartamentul lui Montrose.

Remarcă schimbarea luminii la marginea draperiei.

Se gândi la mesajul care-l aștepta la casa de pe Sutton Lane. Avusese nevoie de câteva minute în camera sa din pod pentru a-l descifra. Până când terminase, simțurile sale, deja stârnite de amorul din trăsură, erau ascuțite la maximum.

Am aflat niște informații neplăcute. Cred că cel mai bine ar fi să ne vedem cât de repede posibil. Te rog, vino la mine cât poți de iute, indiferent de oră. Te sfătuiesc să nu spui nimic nimănui. Ar fi cel mai bine pentru toți cei implicați să nu fii observat la mine pe stradă. Folosește intrarea dinspre grădină.

M.

Cu atât mai bine că nu descifrase misiva în fața Veneției, gândi el. Era mult prea perceptivă. Ar fi putut să dea de gol natura secretă a mesajului, chiar dacă detaliile le-ar fi ținut doar pentru el. Ea ar fi remarcat îngrijorarea lui și l-ar fi asaltat cu întrebări. Așteptase suficient pentru a fi sigur că ea a dormit și abia apoi ieșise pe ușa din spate.

Trecu mâna pe deasupra porții, căutând zăvorul. Degetele lui pipăiau fierul rece.

Energia îi arse palma și îi dădu peste cap simțurile paranormale. Șocul senzației îl cutremură. Urma energetică era foarte proaspătă.

Cineva cu intenții violente trecuse de curând prin poarta aceea. Instinctele sale de vânător se activară imediat.

Când fu aproape sigur că-și recăpătase controlul asupra simțurilor, scoase pistolul din buzunar și căută din nou zăvorul.

Poarta se deschise, scârțâind puțin. Cu pistolul în mână, se strecură în grădină.

Din nou apăra o geană de lumină la fereastra camerei. Ridică privirea la timp pentru a vedea cum se stinge lampa.

Dacă criminalul era cel care se deplasa prin cameră, era posibil ca Montrose să fie deja mort. Și că fără îndoială răufăcătorul avea să plece pe poarta din spate. Lucrul cel mai logic pe care-l avea de făcut era să-l aștepte și să-l ia prin surprindere când ieșea.

Dar dacă monstrul nu-și îndeplinise încă misiunea? Dacă Montrose era încă în viață? Poate că nu era încă totul pierdut.

Gabriel își scoase încălțările și se pregăti pentru descărcarea ce avea să urmeze. Puse mâna cu precauție pe mânerul ușii de la bucătărie.

De data asta era pregătit pentru arsura paranormală. Singurul efect pe care-l avu asupra simțurilor sale extrasenzoriale fu să le amplifice. Dorința de a vâna era la fel de mare ca și dorința pe care o avusese de a face dragoste cu Veneția.

Ușa era descuiată. O deschise foarte încet, rugându-se ca balamalele să nu facă zgomot.

Rămase o clipă cu urechile ciulite. Nu se auzea zgomot de pași sau scârțâit de podea. Și, ceea ce era și mai important, nu simțea prezența recentă a morții. Cu puțin noroc, asta însemna că Montrose era în viață.

De partea sa, culoarul era întunecat, dar la capătul opus era luminat de lămpile de pe stradă. Scările erau la capătul culoarului, dar pentru a ajunge la ele ar fi trebuit să se expună în lumina aceea. Și chiar nu avea rost să se ofere ca țintă, gândi el.

Știa că mai exista o scară de serviciu în partea din spate a casei. O văzuse pe menajera lui Montrose urcând și coborând pe acolo.

Pentru că vedea foarte bine pe întuneric, reuși să observe și ușa de lângă bucătărie. Puse mâna pe clanță cu mare grijă, așteptându-se la o nouă descărcare. Dar simțurile sale deosebite nu remarcară nimic. Ucigașul nu intrase pe aici. Dacă era la etaj, probabil că urcase pe scările principale. Logic, gândi Gabriel. De ce s-ar fi chinuit răufăcătorul pe scările înguste, pentru servitori?

Începu să urce, ascultând cu atenție. Era cineva în casă, cineva care nu avea nici un drept să se afle acolo. Simțea foarte bine. Dar nimic nu mișca.

Când ajunse în capătul scărilor, se trezi pe alt coridor, slab luminat de lumina lunii filtrată prin geamuri. Dacă cineva îl aștepta pe coridor, persoana aceea nici nu mișca, nici nu respira.

Înaintă cu pistolul pregătit. Nimeni nu sări pe el. Probabil că nu era un semn bun, gândi el. Nu era singurul vânător aflat în seara aceea acolo. Răufăcătorul îl aștepta.

Știa că biroul lui Montrose, camera în care văzuse lumină, era în spatele casei, pe dreapta. Din locul în care se afla, vedea că ușa camerei era închisă.

Nu avea ce face, gândi el. Trebuia să deschidă ușa.

Se apropie de ușă și rămase acolo câteva secunde, încercând să adune cât mai multe informații, cu toate simțurile.

În cameră era cineva. Atinse mânerul foarte ușor. Simți cum îl străbate o altă descărcare electrică.

Ucigașul intrase în birou.

Mânerul se învârti ușor în mâna lui. Se lipi de zid și deschise ușa.

Nu explodă nimic și nimeni nu se repezi la el cu un cuțit în mână.

Totuși, cineva se afla în birou. Era sigur de asta.

Se lăsă în jos și se uită cu mare grijă pe după marginea ușii. Nu trebuia să-și folosească simțurile paranormale pentru a zări silueta unui bărbat așezat pe un scaun lângă fereastră.

Montrose scotea zgomote înfundate și se foia. Gabriel își dădu seama că bătrânul era legat de scaun. Un căluș îl împiedica să vorbească.

— Mmppph.

Gabriel se simți ușurat. Montrose era în viață.

Aruncă rapid o privire prin cameră. Montrose era singurul ocupant, dar intuiția de vânător a lui Gabriel era pornită la maximum, făcându-l să realizeze că ucigașul se mai afla în casă.

Ignorând sunetele disperate pe care le scotea Montrose, își concentră atenția asupra culoarului întunecos. Văzu conturul altor trei uși. Spre capătul

culoarului se afla un obiect rectangular, lipit de zid. O masă, gândi el, cu niște sfeșnice pe ea.

— Mmpphh, făcu Montrose din nou.

Gabriel nu răspunse. Cu spatele lipit de zid, înaintă încet pe coridor. Când ajunse la prima ușă închisă, puse mâna pe clanță.

Nu simți descărcarea electrică pe care o simțise la ușa biroului.

Ucigașul nu intrase în camera aceea.

Trecu vizavi și se duse la următoarea ușă închisă. Când atinse mânerul, simți descărcarea care îi era deja familiară.

Se simți cuprins de excitarea anticipației. Lovi ușa cu piciorul și se aruncă în aceeași clipă la pământ, ținând arma cu ambele mâini.

O senzație ușoară de tot în spate îi spuse că își făcuse greșit calculele.

Ușa pe care o verificase înainte și unde nu simțise nimic se deschise.

Abia avu timp să-și dea seama de grava greșeală, când auzi zgomotul aproape inexistent al morții ce se apropia.

Nu avea timp să se ridice nici măcar în genunchi. Se răsuci pe partea stângă, încercând să se îndrepte cu partea dreaptă și cu arma spre amenințarea ce se apropia.

Dar era prea târziu. Ca un coșmar fără trăsături ce apare în noapte, o figură întunecată sări din negura celuilalt dormitor. Gabriel văzu că răufăcătorul avea o mască pe față. În lumina slabă venită din partea opusă a culoarului sclipi lama unui cuțit.

Nu avea timp să ochească. Gabriel știu, chiar în momentul când apăsă pe trăgaci, că va rata ținta. Nu putea decât să spere că agresorul va fi distras de împușcătură. Nimic nu se compară cu o armă când vine vorba de schimbarea planurilor inițiale ale cuiva.

Zgomotul îl asurzi. Holul se umplu de mirosul iritant al prafului de pușcă.

Agresorul nici nu ezită.

Lui Gabriel îi trecu prin minte că venea spre el cu o mare precizie.

Știe că sunt jos pe podea. Mă vede la fel de clar cum îl văd și eu pe el.

Nu avea timp și de alte reflecții. Agresorul era peste el, lovindu-l cu putere cu piciorul.

Lovitura se opri în umărul lui Gabriel, amortindu-i mâna. Auzi arma căzând pe podea și alunecând până în dormitor.

În clipa următoare, bărbatul celălalt se năpustise deja asupra lui, încercând să-l înjunghie cu cuțitul în zona mediană.

Gabriel se trase cu putere într-o parte ca să evite lovitura. Lama trecu pe lângă el și se înfipse în podea. Agresorul fu nevoit să o extragă folosindu-se de toată puterea.

Profitând de clipa de respiro, Gabriel se ridică în picioare, îndoi degetele amortite pentru a-și regăsi mobilitatea.

Agresorul scoase cuțitul din podea și se năpusti spre el.

Gabriel se dădu înapoi, punând ceva distanță între ei și încercând să găsească ceva ce putea fi folosit ca armă. Cu colțul ochiului, se uită la masa de pe culoar.

Cu mâna care nu pățise nimic, apucă unul din sfeșnicele grele din argint.

Bărbatul de coșmar se apropia din nou, așteptându-se ca Gabriel să se retragă spre trepte.

Singura sa șansă, gândi Gabriel, era să facă ceva neașteptat.

Se repezi într-o parte în loc să se retragă. Se lovi tare de zid. Agresorul se întoarse cu o viteză uimitoare, dar Gabriel pusese deja sfeșnicul în mișcare.

Obiectul greu îl lovi pe agresor chiar deasupra încheieturii mâinii. Omul gemu de durere și scăpă cuțitul.

Gabriel lovi din nou, țintind de data asta capul celuilalt.

Omul se aplecă din reflex, dându-se înapoi. Gabriel se apropie de el.

Răufăcătorul se întoarse și o apucă în direcția scărilor. Gabriel dădu drumul sfeșnicului, luă cuțitul și porni după el.

Individul era la trei pași în fața sa. Ajunse la scări și o luă în jos, cu o mână pe balustradă ca să nu se împiedice.

Ajunse jos, deschise ușa cu putere și dispăru în noapte.

Toate instinctele lui îl îndemneau pe Gabriel să-l urmărească. Dar logica și rațiunea avură câștig de cauză, învingând dorința de sânge. Se duse la ușă și se uită o clipă afară, în noapte, încercând să-și dea seama în ce parte dispăruse agresorul. Dar el dispăruse în noapte și în ceață.

Gabriel închise ușa și urcă în birou. Aprinse lampa și-i scoase călușul lui Montrose.

Montrose scuipe și se uită dezgustat la Gabriel.

— Am încercat să-ți spun că răufăcătorul a trecut prin ușa care leagă aceste două camere, spuse el, arătând cu capul spre peretele lateral al biroului. Nu a ieșit pe culoar. Te aștepta în celălalt dormitor.

Gabriel se uită la ușa pe care o ignorase când își aruncase privirea prin cameră. Se gândi la cât de sigur fusese că simțul paranormal al atingerii îi va spune ce trebuia pentru a-l găsi pe criminal.

— Nu e bine să te bizui prea mult pe abilitățile paranormale, spuse el.

— Astea nu trebuie să ia locul logicii și bunului-simț, mormăi Montrose.

— Știți, domnule Montrose, parcă îl aud pe tata când îmi vorbiți așa.

— E ceva ce trebuie să afli, spuse Montrose. Oricine ar fi cel care a fost aici, a luat fotografia seifului, cea pe care mi-ai dat-o tu. L-am văzut băgând-o în buzunar în timp ce te aștepta. A părut surprins să o găsească, dar se vedea că era foarte mulțumit.

— Ce ai spus la poliție? îl întrebă Veneția.

— Adevărul, spuse Gabriel. Bău o gură zdravănă din coniacul pe care și-l turnase. Un fel de a spune, completă el.

Montrose își dresе vocea.

— Normal că nu am vrut să le îngreunăm ancheta cu informații care nu le-ar folosi la nimic. Le-am explicat că cineva a intrat în casa mea, m-a legat și căuta lucruri de valoare atunci când Gabriel a sosit și l-a alungat.

— Cu alte cuvinte, nu ați spus nimic despre formula alchimistului, conchise Veneția. Nici măcar nu încerca să-și ascundă exasperarea.

Montrose și Gabriel se uitară unul la celălalt.

— Nu am văzut utilitatea, sincer, spuse Montrose. La urma urmei, este o problemă a Societății Arcanului. Poliția nu poate face mare lucru.

— Nu ați văzut utilitatea? spuse Veneția bătând cu degetele în brațele scaunului. Ați fost la un pas de moarte amândoi. Cum puteți susține că nu aveți nici un motiv să spuneți poliției ceva în legătură cu un posibil motiv?

Și nervii săi ar fi fost la fel de zdruncinați, gândi ea. Când Gabriel intrase în vestibulul din față cu puțină vreme în urmă, desfigurat și plin de vânătăi, cu flăcările reci ale bătăliei strălucindu-i încă în ochi, nu știuse ce să facă – să plângă de ușurare sau să se arunce spre el ca o nevastă adevărată. Doar faptul că împreună cu el se afla și Montrose, care era mai în vârstă, o făcuse să renunțe.

Fusese de ajuns o singură privire pentru a înțelege ce dezastru căzuse peste ei. Va avea destulă vreme, mai târziu, și pentru predici, își spuse ea.

Se trezise întreaga casă, toți locatarii înghesuindu-se acum în micul salon. Ea era îmbrăcată cu o rochie de casă și cu papuci în picioare. La fel și Amelia și Beatrice. Edward, care auzise agitația, se grăbise jos în pijama, să vadă despre ce era vorba.

Beatrice se ocupă de examinarea lui Montrose și a lui Gabriel. Spre ușurarea tuturor, anunță că rănilor lor nu păreau prea grave.

Doamna Trench umblase de colo-colo între bucătărie și salon, tot întrebând dacă domnii mai doresc ceva. Poate o felie de plăcintă cu carne pentru a mai prinde puteri.

Veneția îi mulțumise și o rugase să se întoarcă în pat. Când doamna Trench plecă în sfârșit, Veneția le turnă ceai tuturor, deși Gabriel părea mai interesat de paharul mare cu brandy pe care-l avea în mână.

— Chestia e că nu putem fi siguri de motivele răufăcătorului, spuse Gabriel calm. Nu putem decât să facem supoziții cu privire la intențiile sale. Și dacă stai să te gândești la esența problemei, nu prea avem ce să spunem poliției.

Veneția se uită la Montrose.

— Agresorul v-a spus ceva, domnule?

— Foarte puțin. Montrose pufni ușor. Nici nu știu cum și când a intrat în casă – m-am trezit cu el în birou. La început am crezut că am de-a face cu un hoț obișnuit. M-a legat de scaun, mi-a pus căluș la gură și apoi a început să scotocească încăperea. De îndată ce a găsit fotografia cușărilor a părut a fi foarte satisfăcut. Oricum, a ținut să-mi spună că știe că Gabriel este deja pe drum.

Gabriel își frecă absent maxilarul.

— Probabil că a interceptat mesajul pe care mi l-ați trimis, domnule. Sprâncenele stufoase ale lui Montrose se adunară într-o încruntare.

— Ce mesaj?

Se uitară toți la el. Montrose deveni parcă și mai confuz.

— Nu i-ați trimis un mesaj domnului Jones? întrebă Veneția.

— Nu, spuse Montrose. N-am făcut prea multe progrese cu cercetările despre familiile membrilor Societății, îmi pare rău s-o spun. De fiecare dată

când am impresia că am găsit pe cineva pe care merită să-l investigheze Gabriel, se dovedește invariabil că e fie mort, fie plecat în ținuturi exotice.

Veneția simți un fior de rău augur străbătând-o. Se întoarse spre Gabriel.

— Mesajul acela urmărea să te atragă acasă la domnul Montrose pentru ca nemernicul acela să te poată ucide, șopti ea.

Beatrice, Amelia și Edward se holbară la Gabriel.

— De fapt, intenționa să ne ucidă pe amândoi, atât pe mine, cât și pe domnul Montrose, spuse Gabriel. Din tonul vocii lui reieșea că planul pentru dubla crimă era un fel de circumstanță atenuantă, care-l absolvea pe el de orice vină.

Frustrată, Veneția simțea nevoia să-l lovească cu pumnii în piept.

Montrose își dresese vocea, vrând parcă să-și ceară scuze.

— Printre puținele lucruri pe care mi le-a spus agresorul era și acela că avea de gând să dea foc casei după ce termina cu Gabriel. Plănuia să folosească gazul. Mă îndoiesc că după un asemenea dezastru s-ar mai fi gândit cineva la cauzele morții noastre. Cu siguranță că n-ar fi putut dovedi nimeni că a fost vorba de o crimă. Se întâmplă destul de frecvent astfel de accidente.

Pe Beatrice o cuprinse un frison.

— E adevărat. Destul de mulți oameni nu folosesc cum trebuie robinetele de gaz. Ei bine, domnule, trebuie să spun că sunteți foarte norocos că răufăcătorul acela nu v-a ucis cu sânge rece în timp ce-l aștepta pe domnul Jones.

— Tipul mi-a explicat că nu poate să facă una ca asta, spuse Montrose. Amelia înclină ușor capul.

— Nu-mi spuneți că avea scrupule în a vă omorî, domnule.

— Nu, din contră, o asigură Montrose bucuros. Ticălosul susținea că mirosul de sânge și de moarte l-ar avertiza pe Gabriel încă de când ar deschide ușa casei. Cred că se temea că într-o astfel de situație Gabriel ar reacționa inteligent și ar chema poliția înainte de a interveni.

— Vă pot spune cu destul de multă siguranță că domnul Jones n-ar fi avut o reacție atât de inteligentă, murmură Veneția întunecată. Este foarte probabil că s-ar fi repezit direct în casă, să vadă despre ce este vorba.

Gabriel era foarte amuzat.

— Așa cum ai făcut și tu când ai intrat în camera obscură de la expoziție și ai descoperit cadavrul lui Burton.

Ea roși.

— Atunci situația era cu totul alta.

— Zău? Ridică din sprâncene. Și cam care erau diferențele?

— Lasă, spuse ea, punând în aceste cuvinte toată răceala de care era în stare.

Beatrice se uită la Montrose pe deasupra ochelarilor.

— Înțeleg că răufăcătorul acela voia să vă ucidă atât pe dumneavoastră, cât și pe domnul Jones, dar de ce plănuia să dea și foc casei?

Veneția îi văzu pe Gabriel și pe Montrose schimbând o privire complice. Se săturase însă de secretele Societății Arcanului.

— Ce se-ntâmplă aici? vru ea să știe.

Gabriel ezită, apoi, cu un aer de renunțare stoică, spuse:

— Una este să ucizi o persoană care nu are prea multe relații și cu totul altceva este să omori pe cineva cu mulți prieteni puternici. Îți asumi un risc mult mai mare.

— Da, înțeleg ce vrei să spui, zise Veneția. Dacă tu și domnul Montrose ați fi fost găsiți uciși, ar fi fost foarte posibil ca poliția să înceapă o anchetă de mare amploare. Ucigașul știa foarte bine asta și spera să-și poată șterge urmele înscenând un accident domestic.

Montrose chicoti.

Edward îl privi curios.

— Ce este atât de amuzant, domnule?

Montrose ridică din sprâncene spre el.

— Mă îndoiesc că cineva ar fi acordat prea multă atenție faptului că a fost ucis un bătrânel care nu prea ieșea din casă și care nu prea avea relații în lumea bună. Dar situația ar fi fost cu totul alta dacă Gabriel Jones ar fi fost găsit înjunghiat. Ei, atunci cred că s-ar fi dezlănțuit furiile iadului, și asta nu-i puțin lucru. Iertați-mi limbajul, doamnelor.

Urmă o tăcere scurtă, plină de uimire. Veneția se uită la Gabriel. El era și mai înnegurat decât cu doar câteva momente în urmă.

— Domnule Montrose, spuse Beatrice foarte apăsător, ce vreți să spuneți cu asta?

— Da, adăugă Amelia. Toți ținem destul de mult la domnul Jones, bineînțeles, dar nu cred că putem fi catalogați drept prieteni puternici. Mă îndoiesc că poliția ne-ar fi acordat prea multă atenție dacă ne-am fi dus să insistăm pentru o anchetă mai amănunțită.

Montrose era vizibil uimit de reacția lor.

— Când am spus prieteni puternici mă refeream la Consiliul Societății Arcanului, bineînțeles, ca să nu mai vorbim de Maestrul însuși. Vă asigur, asupra organelor în drept s-ar pune o presiune imensă dacă s-ar afla că moștenitorul Maestrului a fost ucis.

— Gândiți-vă, domnule Jones, spuse Veneția pe un ton glacial, că cel mai bine ar fi să ne explicați exact cine sunteți.

Știusese că mai devreme sau mai târziu va trebui să se confrunte și cu această situație. Sperase să o mai amâne puțin, dar soarta conspirase împotriva lui. Toți cei din casă se uitau la el. Montrose, conștient de faptul că el era cel care crease situația, se uita foarte concentrat la ceașca sa de ceai.

— Chiar aveți de gând să deveniți următorul Maestru al Societății Arcanului, domnule? întrebă Edward, entuziasmat de idee.

— Nu înainte ca tatăl meu să decidă să se retragă, spuse Gabriel. Mă tem că este unul dintre acele posturi ceremoniale care se transmite din generație în generație, în cadrul aceleiași familii.

Montrose tuși, răspândind o gură de ceai. Beatrice îi dădu un șervețel.

— Vă mulțumesc, domnișoară Sawyer. Posturi ceremoniale. Ha. Stați să vedeți ce va spune tatăl tău când va auzi acest lucru.

— Și ce va trebui să faceți ca Maestru al Societății? continuă Edward intrigat. Veți purta sabie?

— Nu, spuse Gabriel. Din fericire, nu implică nici o sabie. În cea mai mare parte, este o carieră plictisitoare.

Montrose deschise gura ca și cum ar fi avut de gând să contrazică și această afirmație. Gabriel îi aruncă o privire, avertizându-l să-și țină gura.

Montrose se întoarse la ceai.

— Voi conduce întâlnirile ocazionale, îi explică Gabriel lui Edward. Voi verifica numele celor ce sunt propuși ca membri, voi stabili comitetele ce se vor ocupa de diversele activități de cercetare și așa mai departe.

— Ah, făcu Edward, fără să se străduiască să-și ascundă dezamăgirea. Pare foarte plictisitor.

— Da, exact, recunosc Gabriel.

Veneția nu părea convinsă pe de-a-ntregul, remarcă el. Dar era adevărat că ea văzuse colecția de relicve și artefacte de la Casa Arcanului. Știa că ea putea discerne energia reziduală emisă de unele dintre ele.

Era momentul să schimbe subiectul, decise el.

— Datorită evenimentelor din seara asta, situația s-a schimbat, spuse el încet. Nu mai pot presupune că această casă este sigură. Ucigașul a lăsat să se înțeleagă destul de clar că nu-l deranjează să se folosească de oricine ca pion în jocul său și eu nu pot sta aici în fiecare clipă pentru a vă proteja. Trebuie să am timp să continui investigația. De aceea este necesar să fac câteva schimbări.

Veneția se uită la el îngrijorată.

— Ce fel de schimbări?

— Mâine-dimineață, toți cei de aici își vor face bagajele pentru o ședere de lungă durată la țară, spuse el. Veți lua trenul de după-amiază pentru a ajunge într-un sat de la țărmul mării care se numește Graymoor. Asta veți face și dumneavoastră, domnule, spuse el adresându-i-se lui Montrose. Voi trimite eu o telegramă. Veți fi așteptați de oameni pe care-i cunosc și care se vor prezenta ca venind din partea mea. Ei vă vor duce într-un loc sigur.

Veneția se uită la el uimită.

— Ce Dumnezeu vreți să spuneți, domnule?

— Și ce se va întâmpla cu galeria? întrebă Amelia neliniștită. Veneția are câteva ședințe importante săptămâna asta.

— Maud se va ocupa de galerie, spuse Gabriel. Se va ocupa ea de schimbarea datelor ședințelor foto.

Edward sărea pe scaun.

— Îmi plac trenurile. Cu trenul am venit la Londra. Îmi pot lua și zmeul, domnule?

— Da, spuse Gabriel. Se uita la Veneția așa cum s-ar fi uitat la un vulcan pe cale să erupă.

— Nu, spuse ea. E imposibil. Sau mai degrabă ar trebui să spun că nu e posibil ca eu să plec din Londra. Beatrice, Amelia și Edward pot pleca o

vreme, dar eu nu pot să îmi amân ședințele foto. Clienții nu apreciază un astfel de tratament. Mai mult decât atât, am o altă expoziție marți seară. Este cea mai importantă de până acum.

Știusese că nu va fi ușor, gândi el.

— Nu ne putem asuma nici un fel de riscuri, Veneția. Siguranța ta și a familiei tale este cel mai important lucru acum.

— Vă apreciez grija, domnule, spuse ea îndreptând spatele. Și sunt de acord că Edward, Amelia și Beatrice trebuie să fie protejați. Dar eu am și alte priorități cărora trebuie să le acord aceeași atenție.

— Și anume?

— Viitorul carierei mele profesionale.

— La naiba, unde ți-e logica? Nu poți pune interesele profesionale înaintea siguranței personale.

— Nu înțelegeți, domnule Jones, spuse ea. Acele ședințe foto pe care vreți să le amân și acea expoziție sunt cruciale pentru siguranța financiară a familiei mele. Nu puteți să-mi cereți să-mi schimb programul. Sunt prea multe la mijloc.

Se uită la ea.

— Înțeleg importanța carierei dumneavoastră. Dar viața este mai importantă.

— Aș aprecia, domnule Jones, dacă ați acorda importanță anumitor aspecte.

— Ce aspect? Era gata să-și piardă calmul. Simțea că și Veneția e în aceeași situație.

— După ce veți descoperi formula furată, este foarte probabil să dispăreți, domnule Jones, spuse ea. Eu, mătușa Beatrice, Amelia și Edward vom fi pe cont propriu. Și ca să fiu directă, domnule Jones, veniturile pe care le obțin din cariera mea sunt singurele care ne salvează de la o viață de privațiuni și mizerie. Nu pot să pun în pericol acest viitor. Nu trebuie să-mi cereți asta.

— Dacă banii sunt problema, atunci pot să aranjez să nu vă cufundați în sărăcie.

— Nu acceptăm pomană, domnule, spuse ea printre dinți. Nu ne putem permite să fim dependenți financiar de un domn care nu are puternice legături de familie cu noi. Am descoperit precaritatea unei astfel de stări după ce tatăl nostru a fost ucis.

Gabriel simți că explodează. Eu nu sunt tatăl vostru, voia să-i spună. Avu nevoie de toată voința lui pentru a nu-și pierde stăpânirea de sine.

— Trebuie să insist să pleci la țară împreună cu toți ceilalți, Veneția, spuse el pe un ton cât se poate de dur și rece.

Ea se ridică în picioare, ținându-și poalele rochiei, și se uită țintă la el.

— Domnule Jones, trebuie să vă reamintesc că nu trebuie să insistați cu privire la nimic. Sunteți oaspete în această casă, nu aveți nici o putere de decizie.

La fel de bine ar fi putut să-i dea o palmă, gândi el. Îl străbătu un val de durere care se amesteca cu fierbințeala rămasă după lupta cu ucigașul.

Nu spuse nimic. Nu avea încredere în el însuși că nu ar scăpa o vorbă nepotrivită.

Niciunul din cei prezenți nu se clinti. Știa că toți erau șocați de confruntarea aceea și că nu știau ce să spună sau cum să reacționeze. Edward părea înspăimântat.

Bătălia tăcută care păru să dureze o eternitate dură în realitate doar câteva secunde.

Fără un cuvânt, Veneția se întoarse și ieși din încăpere. Gabriel ascultă zgomotul pașilor ei. Până să ajungă la scări, fugea de-a binelea. O clipă mai târziu auzi trântindu-se ușa de la dormitorul ei.

O auziră și ceilalți. Se întoarseră cu toții spre el.

— Domnule? întrebă Edward nesigur. Ce va fi cu Veneția?

Amelia înghiți în sec, vizibil tulburată.

— O cunosc foarte bine, domnule. Dacă ea simte că trebuie să rămână la Londra, nimic din ceea ce ați putea face nu o va convinge să-și schimbe părerea.

— Este hotărâtă să aibă grijă de această familie, domnule Jones, spuse Beatrice pe o voce joasă. Mă tem că nu veți reuși să-i schimbați părerea în legătură cu ceea ce consideră ea că este responsabilitatea ei, chiar dacă asta înseamnă să-și pună viața în pericol.

El se uită pe rând la ei.

— Voi avea eu grijă de ea, declară sec.

Tensiunea mai scăzu. Gabriel știa că toți înțeleseseră afirmația ca pe un jurământ, adică așa cum fusese făcută.

— Totul va fi bine în acest caz, spuse Edward.

Gabriel își aruncă haina pe umeri ca pe o mantie și ieși în grădina ascunsă în ceață. Simțea nevoia să facă câțiva pași, să se plimbe, să facă orice pentru a alunga sentimentul de neliniște și de premoniție care îl făcea să-i fiarbă sângele.

Se simțea de parcă vânătorul din el aștepta apariția unui alt răufăcător care să sară pe el din umbră; poate chiar își dorea o astfel de întâlnire. Simțea nevoia să se elibereze, printr-un act de violență sau de pasiune. Oricare dintre ele ar fi fost de ajuns. Dar pentru că niciunul nu-i era la îndemână, nu îi rămânea decât să se plimbe.

Cearta cu Veneția nu făcuse decât să înrăutățească o situație care și așa nu era foarte roză. Avea nevoie de întineric și liniștea nopții pentru a-și pune ordine în gânduri, pentru a îmblânzi bestia și a-și recâștiga controlul asupra propriei persoane.

În spatele lui, casa se cufundase din nou în liniște. Era de altfel supraîncărcată. El însuși avea să împartă podul cu Montrose în noaptea aceea.

Montrose insistase că era perfect capabil să se întoarcă singur acasă, dar trecuse printr-o încercare grea și Gabriel nu voia să-l mai supună și altor riscuri. Nu putea ști ce avea de gând criminalul, acum, că fusese respins.

Gabriel străbătu mica terasă de piatră și ieși pe cărarea care traversa grădinița. Știusese de la început că nu îi va fi ușor să se descurce cu Veneția, își

reaminti el. Dar simțise provocarea feminină ce o reprezenta ea ca bine-venită. Însă undeva în sinea lui, crezuse întotdeauna că se va putea impune într-o confruntare directă cu ea.

Nu aroganța masculină îl făcuse să gândească așa; nu doar pentru că el era bărbat și ea femeie apreciasse el că ea va ceda în cele din urmă.

Dimpotrivă, era sigur că, într-o situație de criză, ea i se va supune pentru simplul motiv că era inteligentă și că își va da seama că el nu încearcă decât să o protejeze.

Dar nu luase în calcul faptul că și ea avea responsabilități și obligații. Făcuse o mare greșală. Această înțelegere nu-i amelioră starea de spirit.

Ușa de la bucătărie scârțâi încet.

— Gabriel? Vocea Veneției suna de parcă se aștepta ca el să se repeadă la ea și să o muște. Ești bine?

El se opri și se uită spre ea prin ceață. Se întreba dacă ea îi vedea aura. Dar nu avea cum să-l vadă prin aburii denși.

— Da, răspunse.

— Te-am văzut de la fereastra dormitorului. Mi-era teamă că vei pleca iar.

Chiar o îngrijorase această posibilitate?

— Simțeam nevoia de o gură de aer proaspăt, spuse el.

Ea veni spre el încet, dar fără ezitare. Știa exact încotro se îndreaptă. Probabil că-i vedea aura, gândi el, și se ghida după ea.

— Eram îngrijorată, spuse ea. Ai avut o stare ciudată de când te-ai întors. Nu ești tu însuși. Dar e normal după ce s-a întâmplat acasă la domnul Montrose.

Fu străbătut de un gând amuzant, dar glacial.

— Greșești, Veneția. Regret să te informez că, în seara asta, chiar sunt așa cum e natura mea. Prea mult, din păcate.

Ea se opri aproape de el.

— Nu înțeleg.

— Ar fi mai bine să te întorci în pat.

Ea se apropie și mai mult. Era îmbrăcată cu aceeași rochie ca și mai înainte. Ținea brațele strâns încrucișate la piept.

— Spune-mi ce nu e în ordine, spuse ea.

— Știi ce nu e în ordine.

— Îmi dau seama că te-am enervat fiindcă nu am vrut să plec din Londra, dar nu cred că acesta este singurul motiv pentru starea ta actuală. Este din cauza nervilor? Ești foarte nervos din cauza întâmplărilor din seara asta?

Râse scurt și nervos.

— Nervii. Da. Fără nici o îndoială, este o explicație la fel de bună ca oricare alta.

— Gabriel, te rog. Spune-mi de ce reacționezi așa!

Zidul pe care-l ridicase în el se prăbuși fără nici un avertisment. Poate datorită faptului că o dorea atât de mult sau poate fiindcă autocontrolul său

fusese împins la limită în seara aceea. Oricare ar fi fost motivul, ținuse prea multe secrete - prea multă vreme.

— La dracu' cu tot, zise el. Vrei să știi adevărul? Atunci îl vei afla.

Ea nu spuse nimic.

— Ești martoră la una din manifestările naturii mele pe care am încercat să o disimulez toată viața. În seara asta, datorită luptei de acasă, de la Montrose, creatura a scăpat din cușcă o vreme. Îmi va trebui un timp să o vâr înapoi în spatele gratiilor și să închid ușa.

— Creatura?! Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Spune-mi, Veneția, cunoști cercetările domnului Darwin?

Urmă o clipă de tăcere apăsătoare. În jurul lui ceața se făcu mai rece.

— Într-o oarecare măsură, spuse ea cu precauție. Tatăl meu era fascinat de teoriile domnului Darwin despre selecția naturală și vorbea mult despre asta. Dar eu nu sunt om de știință.

— Nici eu. Dar am studiat teoriile lui Darwin și lucrările altora pe tema „descendență cu modificări”. Această teorie are o logică evidentă și foarte ușor de urmărit.

— Tatăl meu spunea că este piatra de căpătâi a unor mari descoperiri.

— Mulți dintre membrii Societății Arcanului sunt de părere că puterile paranormale sunt simțuri latente ce ar trebui studiate, cercetate și a căror dezvoltare ar trebui încurajată la specia noastră. În cazul unor abilități, cum este capacitatea ta de a vedea aure, poate că au dreptate. Ce rău poate fi să vezi aure?

— Ce vrei să spui?

— Și eu am unele simțuri paranormale.

Așteptă reacția. Nu dură prea mult.

— Am bănuț și eu, spuse ea. Am simțit energia din tine când... la Casa Arcanului și din nou în trăsură, în seara asta. Și mi-am adus aminte cum i-ai descoperit pe bărbații aceia în pădure, în urmă cu trei luni. Și am văzut și cum ai reușit să ieși din grădină mai devreme. De parcă ai fi văzut în întuneric.

— Ai perceput abilitățile mele supranaturale?

— Da. Sunt abilități care-ți permit să te miști pe întuneric cu agilitatea unei feline, nu?

Rămase nemișcat.

— Cuvântul felină este chiar mai potrivit decât îți dai seama. Animal de pradă este chiar și mai nimerit. Când mă folosesc de puterile mele devin o altfel de creatură, Veneția.

— Ce vrei să spui?

— Dacă simțurile paranormale, precum cele pe care le am eu, nu sunt caracteristici ale selecției naturale, ci tocmai opusul lor?

Ea făcu un pas spre el.

— Nu, Gabriel, nu trebuie să spui asta.

— Dacă abilitățile mele de a detecta urma energetică a celor care au înclinații spre violență nu sunt decât niște simțuri atavice îndepărtate acum de specia noastră în procesul de selecție naturală? Dacă nu sunt decât o

rămășiță a ceva ce nu are ce căuta în epoca modernă? Dacă sunt un monstru?

— Încetează, auzi? Încetează! Dintr-un pas fu lângă el. Nu trebuie să mai susții astfel de aberații. Nu ești un monstru. Ești un om. Dacă posedarea unor capacități paranormale te fac un monstru, atunci nici eu nu sunt foarte umană. Asta crezi?

— Nu.

— Atunci logica ta nu este cea mai bună.

— Nu înțelegi ce mi se întâmplă când mă folosesc de capacitățile mele paranormale.

— Gabriel, recunosc că nu pretind că înțeleg natura exactă a abilităților tale metafizice. Dar de ce să fie asta ceva ciudat? Nu înțeleg nici de unde am eu capacitatea de a vedea sau de a auzi, mirosi sau gusta. Nu înțeleg nici cum de pot visa sau ce se întâmplă în creierul meu când citesc ori ascult muzică. Nu pot explica nici de ce-mi face plăcere să fac fotografii. Și, mai mult decât atât, nici oamenii de știință sau filosofii nu-mi pot oferi răspunsuri la aceste întrebări, cel puțin nu încă.

— Da, dar toți ceilalți pot face ceea ce spui tu.

— Nu e adevărat. Unii nu au unul sau mai multe din aceste simțuri și cu siguranță nimeni nu-și folosește simțurile la fel cu ceilalți ori în aceeași măsură. Știm amândoi că doi oameni pot privi același tablou, pot mânca aceeași mâncare sau mirosi aceeași floare și că fiecare dintre ei va descrie altfel experiența.

— Eu sunt diferit.

— Cu toții suntem diferiți într-un fel sau altul. Ce este ciudat în faptul că unele puteri paranormale nu sunt decât o versiune acută a simțurilor normale pe care le avem deja?

Nu înțelege, gândi el.

— Spune-mi, Veneția, când te folosești de capacitățile tale paranormale, e vreun preț de plătit?

Ea ezită.

— Nu m-am gândit la asta așa, dar, da, cred că da.

Răspunsul îl făcu să se oprească o clipă.

— Ce te costă?

— Când mă concentrez ca să văd aura unei persoane, celelalte simțuri nu mai sunt active, spuse ea încet. Lumea din jurul meu pare a-și pierde culoarea. Arată la fel ca negativul unei fotografii. Dacă încerc să mă mișc, este ca și cum m-aș plimba printr-un loc în care lumina și umbrele sunt inversate. Este cel puțin confuz.

— Eu trec prin ceva mult mai tulburător.

— Spune-mi ce te îngrijorează în legătură cu simțurile tale paranormale, spuse ea calmă, de parcă discutau despre istoria naturală.

El își trecu o mână prin păr, căutându-și cuvintele. Nu discutase cu nimeni despre toate astea, în afară de Caleb, și atunci doar pe ocolite, mai multe fiind cele nespuse decât cele spuse.

— Când dau de o urmă de violență este ca și cum aș consuma un drog puternic, spuse el încet. O dorință de animal de pradă se dezlănțuie în mine. Este ca și cum aș fi silit să vânez.

— Și spui că germenii violenței declanșează asta?

El dădu din cap în semn de încuviințare.

— Mă pot folosi de capacitățile mele fără a stârni această nevoie, dar atunci când dau de urma cuiva care este pornit pe violență, o pasiune întunecată pare să mă consume. Dacă l-aș fi prins pe cel care a intrat în casa lui Montrose în seara asta l-aș fi putut ucide fără ezitare. Singurul motiv pentru care i-aș fi permis să trăiască ar fi fost că aveam nevoie de răspunsuri la câteva întrebări. Și asta nu e bine. Ar trebui să fiu un om modern, civilizată.

— El era animalul, nu tu. Tu erai angajat într-o luptă pentru viața ta și a domnului Montrose. Nu e de mirare că ți-a stârnit cele mai puternice emoții și sentimente.

— Nu sunt sentimente civilizate. Mă asaltează ca o pasiune întunecată. Ce se va întâmpla dacă într-o bună zi nu voi mai fi capabil să mă controlez? Ce se va întâmpla dacă devin asemeni celui din casa lui Montrose?

— Nu ai nimic în comun cu el, declară ea hotărât.

— Mă tem că te-nșeli, spuse el încet. Cred că el și cu mine avem foarte multe în comun. Vedea la fel de bine ca și mine în întuneric și avea mișcări foarte, foarte rapide. În plus, îmi cunoștea suficient abilitățile pentru a-mi întinde o capcană și a lăsa în casă o urmă falsă care să mă inducă în eroare. Eu și cu el suntem asemeni, Veneția.

Ea îi luă capul în mâini.

— Gabriel, spune-mi, după ce a fugit omul acela, ai mai simțit nevoia să ucizi pe cineva?

Întrebarea nu avea sens pentru el.

— Ce?

— Prada ți-a scăpat. Ai simțit impulsul de a căuta o altă victimă?

— Vânătoarea se terminase, spuse el dând din cap.

— Nu ți-a fost teamă că-i vei face rău domnului Montrose în starea în care spui că te aflai și în care te simțeai ca un animal de pradă?

— De ce Dumnezeu aș fi vrut să-i fac rău domnului Montrose?

Ea zâmbi.

— O fiară sălbatică nu ar face diferența între victimele sale câtă vreme e sub influența instinctelor primare. Doar un om civilizată poate face asta.

— Dar eu nu mă simțeam civilizată. Asta încerc să-ți explic.

— Să-ți spun eu de ce nu ți-a trecut prin cap să-i faci rău lui Montrose, sau nimănui altcuiva, după ce răufăcătorul a fugit?

Gabriel era uimit și nu știa ce să spună.

— De ce?

— Simți nevoia să vânezi, fiindcă te simți obligat să protejezi ceea ce socotești că se află în sarcina ta. De aceea ai intrat în casa aceea. Poți fi foarte încăpățânat și chiar arogant uneori, Gabriel, dar nici o clipă nu m-am îndoit de faptul că ești dispus să-ți riști viața pentru a o proteja pe a altora.

El nu spuse nimic fiindcă nu știa ce ar putea spune.

— Am știut asta din clipa în care ne-am întâlnit, continuă ea. Ai dovedit-o în seara în care ne-ai trimis pe mine și pe menajeră de la Casa Arcanului pentru a ne feri de pericole. Ai mai dovedit-o și în felul tău bizar atunci când ai refuzat să ne întâlnim fiindcă nu voiai să mă expui niciunui pericol. Și când ai decis să vii la ușa mea a fost pentru că ai crezut că așa mă protejezi mai bine. Și cea mai recentă dovadă ai dat-o în seara asta, când ai sărit în ajutorul domnului Montrose și te-ai arătat foarte decis să ne trimiți pe mine și familia mea la țară.

— Veneția...

— Îndoielile tale sunt neîntemeiate. Nu ești o fiară care cedează când simte gustul sângelui. În inima ta ești un protector. Zâmbi. Nu voi merge până la a spune că ești un înger protector, deși numele tău este Gabriel, dar cu siguranță că te-ai născut pentru a apăra și ocroti.

El o luă de umeri.

— Dacă e adevărat, de ce am vrut să sar pe tine din clipa în care am intrat în casă în seara asta? Cum se face că de-abia mă abțin să nu-ți smulg rochia de pe tine, să te pun la pământ și să mă pierd în tine?

Ea nu-și luă mâinile de pe fața lui.

— Nu m-ai dus în pat, pentru că nu era nici locul, nici momentul. Și știm amândoi că nu vei face dragoste cu mine aici, în grădină, în seara asta. Sunteți stăpân pe pasiunile dumneavoastră, domnule.

— Asta nu ai de unde să știi.

— Ba da. Se ridică pe vârfuri și îl sărută. Noapte bună, Gabriel. Ne vedem dimineață. Încearcă să dormi puțin.

Se întoarse și o luă spre casă.

Ca de obicei, sângele lui se înfierbântă la atingerea ei.

— Încă ceva, spuse el încet.

Ea se opri în ușă.

— Da?

— Din curiozitate, de ce nu te trântesc la pământ și fac dragoste cu tine pe loc?

— Pentru că este frig și umed aici, normal. Nu este confortabil și sănătos. Ne-am trezi dimineață cu o răceală cumplită și cu reumatism.

Deschise ușa și dispăru pe culoar. Râsetele ei erau ca un parfum exotic. Stăruie în urma ei, încălzindu-l.

După o vreme, urcă și el scările până la cămăruța sa de sub acoperiș. Montrose se mișcă abia perceptibil.

— Dumneata ești, Jones? Întrebă el.

— Da, domnule. Desfăcu păturile pe care le lăsase doamna Trench și le așeză să facă un așternut.

— Nu e treaba mea, desigur, spuse Montrose, dar trebuie să recunosc că sunt oarecum derutat. Îmi puteți spune de ce dormiți aici, în pod?

Gabriel începu să descheie nasturii cămășii.

— E cam complicat, domnule.

— Pentru Dumnezeu, sunteți căsătorit. Și trebuie să spun că doamna Jones pare a fi în formă. De ce nu sunteți cu ea?

Gabriel azvârli cămașa ruptă pe spătarul scaunului.

— Parcă v-am spus că doamna Jones și cu mine ne-am căsătorit în secret și pe fugă, iar apoi am fost despărțiți datorită evenimentelor de la Casa Arcanului. Nu am avut ocazia să ne cunoaștem ca soț și soție.

— Aha.

— Și șocul ultimelor incidente i-au afectat sensibilitatea.

— Fără supărare, dar mie nu mi se pare a fi chiar așa de delicată. Pare chiar rezistentă.

— Dar are nevoie de timp să se obișnuiască cu statutul de soție.

— Totuși, situația este destul de ciudată. Montrose se ridică în capul oaselor. Dar presupun că asta înseamnă epoca modernă. Lucrurile nu se mai fac la fel ca pe vremea mea.

— Am auzit și eu că așa ar fi, domnule.

Gabriel se întinse pe patul improvizat și își puse mâinile sub cap.

Toată viața de adult și-o petrecuse încercând să-și reprime latura paranormală, de teamă că într-o bună zi va deveni periculoasă.

Dar în seara aceea, cu doar câteva cuvinte, Veneția îl eliberase.

Era momentul să înceapă să-și utilizeze toate abilitățile.

Rosalind Fleming se aplecă să se uite mai bine în oglindă. Era furioasă și neliniștită. Nu mai era nici urmă de îndoială. La colțurile ochilor începeau să apară linii subțiri.

Se uită la imaginea ei reflectată, silindu-se să privească ceea ce știa că va fi realitatea viitorului ei. Pudra și rujul o vor mai ajuta o vreme; în cel mai bun caz, doi, poate trei ani. Apoi frumusețea ei va pieri, inevitabil.

Întotdeauna considerase că înfățișarea ei era unul din bunurile sale. Când ajunsese la Londra, crezuse, cu naivitate, că frumusețea ei îi va fi de mare ajutor și își construisese strategia în funcție de aceasta.

Dar curând descoperise lipsurile planului său. Se dovedise mult mai dificil să atragă privirile domnilor din cercurile înalte decât anticipase. Acești domni puteau alege dintre multe femei frumoase. O dată sau de două ori, când fusese destul de norocoasă să atragă privirea unui bărbat înstărit, descoperise relativ repede că respectivii erau ca niște băieței: se plictiseau ușor de jucăriile lor și se lăsau atrași de alte jucării, mai tinere.

Din fericire, se putuse bizui pe cealaltă calitate a sa, talentul de a hipnotiza și de a șantaja. Aceste atuuri o ajutaseră să-și câștige existența ca o persoană cu puteri paranormale, dar până în urmă cu câteva luni nu se arătaseră de prea mare folos pentru a obține averea și statutul social la care visase.

Londra era plină de femei frumoase pe orice treaptă a societății, dar era la fel de plină de șarlatani și pungași care pretindeau că au puteri paranormale. Competiția era dură la toate nivelurile și chiar cineva foarte dotat în arta de a hipnotiza oamenii nu se putea aștepta la rezultate spectaculoase. Problema era că trebuia să reînnoiască mereu comenzile pe care le dădea subiecților pentru a-i determina să facă ce voia ea. Era o muncă dură, care dădea adesea rateuri.

În ultimele luni începuse să creadă că în sfârșit norocul ei se schimbase. Părea să aibă totul: acces la resurse financiare mai mari decât își imaginase vreodată și o poziție bună în societate.

Dar visul ei minunat era pe punctul de a se transforma într-un coșmar.

Și știa exact a cui era vina: Veneția Jones.

În ciuda faptului că toți se duseseră la culcare târziu, micul dejun fu servit devreme în dimineața următoare. Imediat ce masa luă sfârșit, Beatrice se și ridică.

— E vremea să facem bagajele, spuse ea. Haideți, Edward și Amelia. Avem multe de făcut înainte de a porni la gară.

Scaunele scârtăiră pe podea când toți se ridicară în grabă de la masă. După plecarea lor, Montrose se ridică.

— Îmi voi anunța menajera. Probabil că a ajuns deja la mine acasă pentru a-și începe ziua de lucru și fără îndoială că se întreabă unde sunt. Îi voi spune să-mi împacheteze un cufăr cu lucruri pe care îl voi lua în drum spre gară.

Veneția puse ceașca de ceai pe masă.

— Puteți scrie mesajul în biroul meu, domnule.

— Vă mulțumesc, doamnă Jones, spuse el și dispăru pe culoar.

Veneția rămase singură cu Gabriel. Se uită la el îngrijorată, așteptându-se la altă ceartă.

Dar Gabriel nu părea să aibă chef de o altă discuție. Avea un ochi vânăt și ea remarcase când el se dusesese să ia ziarul că tresărise puțin, dar altfel părea într-o stare de spirit excelentă.

— Cum te simți? îl întrebă ea, turnându-și o a doua cană de ceai.

— De parcă m-ar fi călcat o trăsură, spuse el luând ultima felie de pâine prăjită. Altfel foarte bine, mulțumesc.

— Poate ar trebui să stai în pat azi.

— Pare o chestie plictisitoare, spuse el cu gura plină. Asta dacă nu cumva intenționezi să stai și tu cu mine. Dar trebuie să te avertizez că nu vom încăpea amândoi în patul din pod. Probabil că va trebui să folosim patul tău.

— Ei, domnule, nu este chiar genul de remarcă potrivită la micul dejun.

— Ar fi trebuit să o păstrez pentru cină?

Veneția roși.

— Aveți aerul că vă simțiți foarte bine pentru cineva care acum câteva ore se temea că e pe punctul de a deveni o bestie.

El mai mușcă o dată din pâine și căzu pe gânduri.

— Nu-mi aduc aminte să fi folosit cuvântul bestie, dar aveți dreptate, doamnă Jones, chiar mă simt mai bine în dimineața asta.

— Mă bucur. Ce propuneți pentru astăzi?

— Printre altele, am de gând să fac cercetări amănunțite asupra lui Rosalind Fleming.

— Și cum veți proceda?

— Aș vrea să am o mică discuție cu unul dintre slujitorii ei. Cameristele și valeții știu mai multe despre cei pentru care lucrează decât își imaginează

multă lume. Dacă e posibil, voi încerca să intru la ea în casă, poate pozând ca neguțător.

— Aveți de gând să vă travestiți?

El zâmbi.

— Spre deosebire de tine, draga mea, eu nu am nimic împotriva să folosesc intrarea de serviciu.

— Va fi foarte periculos, spuse Veneția, punând ceainicul pe masă cu zgomot.

— Voi fi precaut, spuse el ridicând din umeri.

Ea se gândi o clipă la planul lui.

— Ați spus că persoana cu care v-ați luptat acasă la domnul Montrose era bărbat.

— Fără nici o îndoială. V-am spus că îmi dau seama de deosebire. Dar sunt convins că și Rosalind Fleming este implicată în treaba asta.

Veneția se încruntă.

— Luând în considerare ultimele evenimente, sunt uimită cum de aveți o dispoziție atât de bună în dimineața asta. Cineva ar putea crede că v-ați înfruptat din ginul doamnei Trench.

El zâmbi misterios și bău o gură de cafea.

Veneția decise să nu mai spună nimic în legătură cu acest subiect. Erau alte chestiuni mai importante, își zise ea.

— Ați sugerat și posibilitatea ca doamna Fleming să fi angajat pe cineva ca să ucidă pe cine ar dori ea. Probabil că pe această persoană ați întâlnit-o ieri-seară, spuse ea.

— Cu puțin noroc, va mai face o încercare în sensul ăsta, comentă Gabriel, încuviințând cu o mișcare a capului.

Ea se îndreptă de spate, brusc alarmată.

— Gabriel, nu trebuie să te transformi deliberat în țintă. Ai spus că răufăcătorul posedă capacități paranormale similare cu ale tale.

— Da, spuse Gabriel mai puțin bine dispus. Era o anticipare dură. Și dacă e așa și are aceleași puteri ca ale mele, atunci cred că pot face anumite presupuneri.

— Ca de exemplu?

— Este posibil sau nu să fie plătit de Rosalind Fleming, dar în același timp cred că are și obiectivele și strategia proprii. Cred că nu ar ucide pentru altcineva dacă asta nu s-ar potrivi cu scopurile sale.

Ea se uită la el cu mare atenție.

— Pari foarte sigur de supozițiile tale.

— Și pot spune cu la fel de mare siguranță că nu i-a căzut deloc bine înfrângerea de aseară. Cred că acum nu mă mai vede doar ca pe cineva care trebuie îndepărtat doar pentru că-i face viața grea, ci ca pe un dușman personal. Un adversar sau un concurent, dacă dorești. El și cu mine, după mintea lui, suntem două animale de pradă rivale care s-au ciocnit. Doar unul dintre noi poate supraviețui.

Veneția simți că i se ridică părul pe ceafa.

— Nu vorbi așa, spuse ea încet, dar pățimaș. Ți-am mai spus și aseară, nu ești un animal de pradă, Gabriel.

— Nu voi mai intra într-o altă dezbateră dacă sunt sau nu o bestie, spuse el. Dar de un lucru sunt foarte sigur.

— Anume?

— Pot gândi la fel ca un astfel de animal.

Gabriel se uita încă la Veneția, așteptând să vadă cum reacționează la spusele lui, când se auzi o trăsură oprindu-se în stradă. O clipă mai târziu, se auzi și ciocănelul de la ușă.

Pașii doamnei Trench răsunară pe culoar.

— Mă întreb cine poate fi la ora asta, spuse Veneția.

El auzi ușa deschizându-se. Pe culoar răsună vocea puternică a unui bărbat.

— Unde Dumnezeu este noua noastră noră?

Veneția înlemni.

Gabriel se uită spre ușa de la camera în care se servea micul dejun, resemnat în fața inevitabilului.

— Viața mea era atât de simplă și de bine organizată, îi spuse el Veneției. Era chiar o vreme când puteam să petrec o dimineață întreagă doar citind.

— Tatăl tău este cel de-afară? întrebă ea cu vocea gătuită.

— Mi-e teamă că da. Și fără îndoială că e și mama cu el. Sunt inseparabili.

— Ce caută părinții tăi aici?

— Presupun că un individ bine intenționat le-a trimis o telegramă.

Doamna Trench apărură în prag cu o expresie uluită.

— Un domn și o doamnă Jones vor să vă vadă, doamnă, spuse ea.

— Nu e nevoie să ne formalizăm, se auzi vocea lui Hippolyte Jones în spatele ei. Doar suntem în familie.

Doamna Trench dispărură din vedere. Gabriel se ridică în picioare. Mai întâi intră mama sa. Frumoasă și mică de înălțime, Marjorie Jones era îmbrăcată modern, cu o rochie albastră care-i punea în valoare părul negru înspicat cu argintiu.

Hippolyte apărură în spatele ei. Cu trăsături dure, ochi verzi și luminoși și o chică de păr alb lung până la umeri, reușea întotdeauna să facă o primă impresie surprinzătoare.

Cu colțul ochiului, Gabriel studie expresia Veneției când îi văzu pe părinții lui în prag. Parcă ar fi văzut două fantome.

— Bună ziua, mamă, spuse Gabriel. Dădu din cap spre tatăl său: Domnule.

— Ce Dumnezeu ți s-a întâmplat? întrebă Marjorie, văzând vânătaia de pe fața lui. Parcă te-ai fi bătut.

— M-am lovit de o ușă, spuse Gabriel. Pe întuneric.

— Dar tu vezi foarte bine în întuneric, replică Marjorie.

— Îți voi explica mai târziu, mamă.

Făcu prezentările rapid, fără a-i da Veneției ocazia să spună ceva. Apoi se întoarse spre părinții săi.

— Ne-ați făcut o surpriză, spuse el pe un ton neutru. Nu vă așteptam. Marjorie se uită la el cu reproș.

— Ce te așteptai să facem după ce am primit o telegramă de la mătușa Elizabeth prin care ne informa că te-ai căsătorit? Știu că ai fost ocupat cu problema formulei furate, dar cu siguranță că ai fi putut să găsești puțin timp ca să ne informezi printr-o scrisoare sau măcar o telegramă.

— Și ce a făcut-o pe mătușa Elizabeth să creadă că m-am căsătorit? întrebă Gabriel.

— Vărul tău Caleb i-a spus câte ceva despre planurile tale de a te căsători cu femeia care a fost la Casa Arcanului pentru a fotografia antichitățile, spuse Hippolyte zâmbind șiret. Se pare că a fost o mică confuzie cu privire la data exactă a nunții. Așa că am decis să venim la Londra și să vedem cu ochii noștri ce se întâmplă.

— Imaginează-ți surpriza pe care am avut-o când am descoperit că tu și drăguța ta soție trăiți deja împreună, spuse Marjorie fericită.

— Caleb, spuse Gabriel. Da, desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mamă, mi-e teamă că s-a creat o confuzie în legătură cu căsnicia...

Marjorie îi zâmbi cald Veneției.

— Bine ai venit în familie, draga mea. Dacă ai ști de câtă vreme am sperat ca Gabe să găsească femeia potrivită. Aproape că renunțasem să mai sperăm. Nu-i așa, Hippolyte?

Hippolyte chicoti și se legănă pe călcâie.

— Ți-am spus că domnișoara Milton este femeia potrivită pentru el.

— Da, ai spus, dragul meu, spuse Marjorie.

— Ha. Și ai spus că nu ar trebui să mă amestec în viața fiului nostru. Unde crezi că am fi acum dacă nu aș fi făcut-o?

Veneția părea în transă. Stătea în picioare, dar se ținea de marginea mesei de parcă i-ar fi fost frică să nu o lase genunchii.

— Ai avut foarte mare dreptate, Hippolyte, spuse Marjorie. Se întoarse din nou spre Gabriel. Dar trebuie să protestez în legătură cu acest mariaj făcut pe fugă. Aveam de gând să organizez o nuntă așa cum trebuie. Acum, că m-ai lipsit de asta, trebuie să-mi dai voie să organizez măcar o recepție decentă. Nu vreau ca oamenii să creadă că nu suntem încântați de nora noastră.

Veneția scoase un sunet ciudat. Gabriel văzu că se uita fix la Hippolyte.

— Vă cunosc, domnule, spuse ea cu un aer uimit. Ați cumpărat câteva fotografii de la mine, în Bath.

— Așa e, încuviință el. Foarte frumoase fotografiile. Am știut din clipa în care te-am văzut și ți-am văzut fotografiile că ești persoana potrivită pentru Gabe. A trebuit să fac câteva aranjamente pentru ca tu să fotografiezi colecția. Consiliul e de modă veche și are rezerve în a folosi invențiile noi, dar la urma urmei eu sunt Maestrul.

— Personalul nostru se ocupă de casa din oraș chiar acum, anunță Marjorie. Nu am mai folosit-o de ani de zile, dar nu ar trebui să dureze prea mult pentru a o face confortabilă.

— Mama ta a adus o mică armată de servitori odată cu noi, explică Hippolyte.

Pe culoar și pe scări se auzi zgomot de pași. Primul apăru Edward, curios să vadă ce se întâmplă. Amelia se ivi în spatele lui, cu ochii scăpărând de curiozitate. Beatrice veni în urma lor, stânjenită.

— Nu știam că avem o vizită, spuse ea.

Marjorie se întoarse spre ea.

— Îmi cer scuze că am apărut pe nepregătite la ora asta matinală. Dar ne-am permis pentru că tot suntem din familie. Sper că nu vă deranjează.

— Familie? Beatrice se uită la ea peste ochelari. Poate că ați nimerit la o adresă greșită.

— Da, spuse Veneția pe un ton disperat. Adresă greșită. Exact asta e. E o mare încurcătură.

O ignorară cu toții.

— Nu suntem decât noi patru, surorile mele, mătușa mea și cu mine, spuse Edward. Nu mai avem o altă familie, îi explică el lui Marjorie. Se uită la Gabriel. Nu o altă familie adevărată, adică.

Hippolyte îi ciufuli părul cu o mână.

— Am noutăți pentru tine, tinere, spuse el. Acum sunt mai mulți membri în familie. Și te asigur că suntem cât se poate de adevărați.

— Ne-am procopsit cu un dezastru, spuse Veneția ducându-se în cel mai îndepărtat colț al biroului. Când dădu cu nasul de bibliotecă se întoarse și se îndreptă spre locul de unde venise. Un dezastru complet.

Așezat pe un scaun la fereastră, Gabriel se uita la ea, calculând cum să descurce această situație. Părinții săi plecaseră la ei și casa se liniștise, dar Veneția era într-o stare destul de precară. Alese să se folosească de logică și rațiune.

— Privește partea pozitivă, sugeră el.

Se uită la el cu o privire înghețată.

— Nu există nici o parte pozitivă.

— Gândește-te, draga mea. Nu mai e nevoie să-i trimitem pe Edward, Amelia, Beatrice și Montrose din oraș. Am vorbit cu tata când i-am condus la trăsură. I-am explicat ce s-a întâmplat. Am fost amândoi de acord să ne mutăm cu toții în casa din oraș și să stăm acolo până când vom rezolva problema cu formula.

Veneția era șocată.

— Ai de gând să ne mutăm la ai tăi?

— Toți vor fi în siguranță, te asigur. După cum spunea și tata, personalul său este destul de numeros pentru a veghea la securitatea noastră și cu toții au lucrat pentru părinții mei dintotdeauna. Sunt loiali și bine antrenați. Nu ai putea să găsești paznici mai buni.

Veneția nu spuse nimic. Gabriel nu era surprins. Siguranța familiei sale era de primă importanță pentru ea.

— Și noi? zise ea, împreunându-și mâinile la spate și continuând să umble prin cameră. Părinții tăi cred că suntem căsătoriți. Ai auzit ce spunea mama ta. Are de gând să facă o recepție, pentru numele lui Dumnezeu!

El își întinse picioarele, cu ochii țintă la vârfurile cizmelor.

— După-amiază le voi spune părinților mei adevărul. Vor înțelege strategia care a dus la pretinsa căsnicie.

Ea se încruntă.

— Nu aș fi așa de sigură.

— Crede-mă, tatăl meu vrea foarte mult să găsim formula furată. Va fi de acord cu orice strategie este necesară.

— Părea să-i placă foarte mult și ideea că ești căsătorit. La fel și mamei tale.

El ridică din umeri.

— Mă voi ocupa eu de ei.

Ea mai făcu o tură de cameră, apoi se prăbuși pe scaunul de la birou.

— E ca și cum ai descurca un ghem de lână, spuse ea bătând din degete.

El zâmbi.

— Din fericire, atât familia ta, cât și a mea sunt experte în păstrarea secretelor.

— Cum adică nu ești căsătorit cu doamna Jones? spuse Hippolyte oprindu-se-n mijlocul parcului și întorcându-se cu fața spre el. Locuiești la ea acasă ca soțul ei. Mama ta și cu mine am fost informați că ieșiți în public ca un cuplu căsătorit respectabil.

În ciuda asigurării pe care i-o dăduse Veneției, știuse că nu va fi ușor, își aminti el.

Îl invitase pe Hippolyte la o plimbare în parc pentru o conversație. Își cunoștea destul de bine tatăl pentru a se aștepta la o explozie la aflarea veștilor în legătură cu falsa căsnicie. Nu fu dezamăgit. Hippolyte dădea toate semnele că era pe punctul de a exploda.

— Îmi dau seama cum trebuie să vi se pară această situație, domnule, spuse Gabriel.

— Vreau să știu ce se întâmplă aici, Gabe. Mama ta va fi mai mult decât șocată când va afla că pretinzi doar că ești soțul doamnei Jones.

— Speram ca totul să se termine înainte ca voi să vă întoarceți din Italia.

— Chiar așa!

— Dă-mi voie să-ți explic.

Îi făcu rapid un rezumat al evenimentelor. Expresia tatălui său trecu printr-o gamă întregă de sentimente, începând de la revoltă și terminând cu uimire.

— Sfinte Dumnezeule, spuse el fascinat. Nici nu-mi imaginam că ochiul vânăt este rezultatul unui accident casnic.

— Păi, era destul de întuneric și erau și multe uși.

Hippolyte se așeză pe o bancă, strângând tare în mâini bastonul.

— Crezi că doamna Fleming și încă cineva cu talente asemănătoare cu ale tale sunt implicați în furtul formulei?

— Da. Gabriel se așeză și, aplecându-se, își ținu mâinile strâns între genunchi.

— Încă nu am reușit să deduc cum au aflat de existența formulei doamna Fleming și asociatul său și nici de ce a trimis cineva doi oameni pentru a fura cuțărul. Plănuiesc să continui cercetările, dar între timp trebuie să mă asigur că Veneția, familia ei și Montrose sunt în siguranță.

— Ne vom asigura de asta luându-i la noi, spuse Hippolyte. Nu trebuie să-ți faci griji în sensul ăsta. Odată casa asigurată, va fi la fel de sigură ca o fortăreață.

— Am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule.

— Chiar așa? spuse Hippolyte mulțumit. Ce ai vrea să fac?

— Probabil că doamna Fleming știe cine sunt eu, dar nu cred că vă cunoaște. Aveam de gând să o urmăresc azi, poate chiar să intru la ea în casă și să arunc o privire.

— Aha, făcu Hippolyte cu privirea scăpărând de entuziasm. Și vrei să fac eu pe spionul pentru tine?

— Mi-ar da posibilitatea să cercetez o altă direcție.

— Ce altă direcție?

— M-am gândit mult de la întâlnirea mea cu cel ce a intrat în casa lui Montrose noaptea trecută. Ce știți despre lordul Ackland?

— Nu foarte multe. Hippolyte cugetă o clipă. A apărut în societate cu ani în urmă, cam pe când îi făceam eu curte mamei tale. Ne întâlneam pe la aceleași baluri și recepții și făceam parte din aceleași cluburi. Nu cred să se fi căsătorit vreodată.

— Credeți că există posibilitatea să fi fost membru al Societății Arcanului sau să aibă legături strânse cu vreun membru?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu, spuse Hippolyte foarte sigur de el. Nu era genul de om de știință. Era un parior înrăit și destul de libertin în tinerețe. Ultima dată când am auzit de el se spunea că e senil și pe patul de moarte.

— Tot aud chestia asta.

— De unde interesul subit pentru lordul Ackland? întrebă Veneția.

Era într-o trăsură, alături de Gabriel, așteptând pe întuneric în fața casei lui Ackland. Ferestrele de la parterul casei erau luminate, dar draperiile erau trase. Afară, ceața groasă reflecta luminile felinarelor, creând o atmosferă fantastică, ca de pe o altă lume.

Veneția era îmbrăcată cu haine bărbătești, aceleași pe care le purtase la Janus Club. Erau acolo de aproape o oră. Mai mult ca sigur că și calul, și vizitiul moțăiau de ceva vreme.

— Am presupus că el este victima inocentă a doamnei Fleming în toată afacerea asta, spuse Gabriel. O sursă de bani și o cale de acces în societate. Dar atât tata, cât și Harrow mi-au spus că încă de acum câteva luni Ackland nu doar își pierduse mințile, dar era foarte grav bolnav.

— Și la ce te gândești?

— În cursul conversației pe care am avut-o cu tata în parc, mi-a trecut prin minte că poate forma regăsită a lordului Ackland nu este doar datorită influenței terapeutice a doamnei Fleming.

Veneția simți un fior care nu avea nimic de-a face cu ceața.

— Vrei să spui că cineva pretinde că este lordul Ackland?

— Dacă te gândești puțin, este cel mai bun camuflaj, nu?

— Dar dacă nu este lordul Ackland, atunci cine este și cum a ajuns să-i ia locul lordului Ackland?

— Pe rând cu întrebările, spuse Gabriel. Încă nu știm sigur că cel care locuiește în această casă este o persoană cu identitate de împrumut. Este ceea ce vreau să aflu în seara asta. Cu puțin noroc, va merge să o viziteze pe încântătoarea doamnă Fleming vreo câteva ore sau poate se va duce la club. Dacă se va întâmpla așa, sper să ai ocazia să-i vezi aura.

— Crezi că am mai văzut-o? întrebă ea, tulburată.

— Da.

— Unul dintre cei pe care i-am fotografiat, poate?

— Șșt, șopti Gabriel. Se sting luminile. Ackland se duce la etaj sau iese.

Veneția se întoarse spre casă. Ușa de la intrare se deschise. Singura lumină aprinsă era lampa cu gaz din hol. Ackland apăru o clipă în lumina ei. Apoi o stinse și ieși pe scări cu bastonul în mână. Se opri pentru a închide ușa înainte de a o lua încet, cu pași nesiguri, pe trepte în jos.

Când ajunse pe trotuar, suflă într-un fluier. Ca răspuns, apăru un faeton. Se ivi rapid de după colț, îndreptându-se spre Ackland.

Veneția își dădu seama că în câteva secunde trăsură avea să se interpună între ea și Ackland.

Se concentră, nemișcată. Lumea întunecată și încețoșată deveni negativul unei imagini fotografice. Lângă ea vedea pulsând aura puternică a lui Gabriel. Vedea puțin și aura vizitiului faetonului. Lumina haotic, ceea ce o făcu să presupună că omul băuse poate ceva.

Se concentră asupra lui Ackland, care se sprijinea puternic pe baston, așteptând ca trăsură să oprească.

În jurul lui se strânsă energii fantomatice; intense, tulburătoare umbre ale întunericului, fără nume, dar care făcură să-i înghețe sângele în vene.

— Veneția? șopti Gabriel.

Ea clipi, trase o gură de aer și reveni la vederea normală. Trăsură se oprise în fața lui Ackland. El se urcă cu greu și vehiculul porni la drum.

Gabriel se aplecă spre ea și o prinse de încheieturile mâinilor.

— Ți-e bine?

— Da, reuși ea să îngaime. Își dădu seama că tremura. Da, n-am nimic.

— El e ucigașul, nu-i așa? întrebă Gabriel. În cuvintele lui se simțea siguranța vânătorului care și-a văzut prada. Cel pe care l-ai zărit în camera obscură, acolo unde Harold Burton a băut coniacul cu cianură?

Ea își lipi strâns mâinile.

— Da.

— Ackland era la recepție cu doamna Fleming în noaptea aceea. Amândoi au plecat înainte ca Burton să dispară. Dar Ackland ar fi putut lesne să se întoarcă în sala de expoziție pe scările care dau în aleea de pe laterală.

— Probabil că stabilise să se întâlnească cu Burton în camera obscură, spuse Veneția.

— Cred că Ackland, sau cel care joacă rolul lui, era clientul misterios și bogat al lui Burton, cel care-l plătea pentru a te urmări pe tine și a lua cunoștință de cei cu care te întâlnești.

— Și acum ce vom face? Nu avem nici un fel de dovadă.

Gabriel îi dădu drumul la mâini. Se lăsă pe spate și studie îngândurat casa întunecată.

— Nu are servitori, spuse el în cele din urmă.

— Pardon?

— E o casă foarte mare în care trăiește un bătrân infirm. Și bogat. Totuși, nu este nimeni care să-l conducă la ușă, care să stingă luminile sau să-i cheme o trăsură.

Se uită și ea la casa mare, învăluită în ceață.

— Poate că le-a dat liber în seara asta.

— Cred că mai degrabă nu le permite să rămână aici peste noapte de teamă să nu-i descopere secretele, spuse Gabriel.

Deschise portiera trăsorii.

Alarmată, Veneția puse o mână pe brațul lui.

— Ce vrei să faci?

El se uită la mână, de parcă atingerea ei l-ar fi surprins.

— Mă duc să verific dacă nu pot să intru în casă pentru a arunca o privire.

— Nu trebuie să faci asta.

— Nu voi avea niciodată o ocazie mai bună. Îi voi spune vizitiului să te ducă direct acasă la părinții mei și să se asigure că ai intrat în siguranță.

— Gabriel, nu-mi place asta.

— Problema asta trebuie rezolvată cât mai repede posibil.

Se opri atât cât să o sărute apăsător, apoi sări în stradă.

Închise portiera, vorbi puțin cu vizitiul, după care dispăru în umbra nopții.

Veneția se uită în spate când trăsura se urni. Nu mai vedea nici urmă de Gabriel, nici măcar aura. Se evaporase ca fumul în ceață.

Pentru a intra în vilă trebui să spargă un gemuleț de la ușa din spate. Știa că atunci când vor fi descoperite cioburile, cel care-și spunea lord Ackland își va da seama că cineva intrase în casa lui, dar nu avea ce face.

Interiorul casei era cufundat în beznă, dar practic toate suprafețele erau marcate de cel care era capabil săucidă.

Pulsațiile îi excitau simțurile și capacitățile paranormale. Era foarte conștient de tot ce se afla în jurul său. Auzul și văzul lui se ascuțiră pe măsură ce înainta pe culoar.

Și mirosul său era mai sensibil. Simți un miros greu de umezeală și de vegetație în descompunere. Casa mirosea ca o mlaștină. Mirosul nu venea de la bucătărie. Poate că de la una dintre băi.

Aruncă o privire în bucătărie, dar nu descoperi nimic interesant. O luă apoi înainte pe culoar și ajunse în camera de desen. Mobila era acoperită pentru a fi protejată de praf.

Puțin mai târziu, descoperi aceeași situație și în bibliotecă. Cărți nu erau decât pe câteva rafturi. Sertarele de la birou erau goale.

Ackland părea să trăiască precum o stafie.

Datorită luminii slabe care venea din stradă și simțului mai ascuțit al vederii pe care-l posedea, nu avu nevoie să aprindă nici o lumină pentru a urca la etaj.

Aproape de palier, umezeala și mirosul fetid sporiră în intensitate. Mirosi atent și simți aroma de pământ și de altceva. Pește mort.

Foarte curios, se luă după mirosul insalubru și se opri în fața unei uși închise. Nu avea nici o îndoială că duhoarea venea din spatele acelei uși. Era vag familiară. Îi trecu prin minte o amintire din tinerețe.

Locul mirosea ca un acvariu gigantic, gândi el, unul care nu a mai fost de mult curățat.

Deschise ușa încet și se trezi într-o încăpere care servise fără îndoială ca dormitor principal.

Pe rafturi, de jur împrejurul camerei se înșirau cutii de sticlă cu plante. Ferigile păreau plantele predominante.

Mai erau și alte lucruri în cutiile acelea.

Ceva mișcă dincolo de sticla celei mai apropiate. Când se apropie mai mult, zări sclipirea rece, inumană a unor ochi care-l urmăreau.

Falsul Ackland făcea și pe naturalistul.

Se întoarse la acvariu. Era cel mai mare pe care-l văzuse vreodată, aproape cât un iaz mititel.

Tancul era ranforsat cu sticlă dublă pe o parte. Nici chiar folosindu-și puterile paranormale nu putea să-și dea seama ce se afla acolo. Aprinse o lumină și o ridică deasupra acvariului. Doi pești mici pluteau la suprafață.

Indiferent de cum poziționa lumina, nu vedea mai mult de un centimetru în apă, pentru că rezervorul era plin de plante acvatice. Alcătuiau o adevărată junglă și creau un fel de pătură la suprafață.

Stinse lumina și aruncă o privire împrejur. Lângă fereastră era un birou, iar alături o cutie plină cu cărți. Spre deosebire de cărțile din bibliotecă, acestea nu erau prăfuite și păreau intens utilizate. Se apropie mai mult și putu să vadă titlurile de pe cotoare. Recunoscu mai multe cărți de istorie naturală și Originea speciilor a lui Darwin.

Dacă Ackland avea și alte secrete, atunci cu siguranță aici erau, gândi el. Începu o cercetare metodică pentru a descoperi vreun alt ascunziș.

Trăgea de colțul unui covor așezat cam bizar când auzi un zgomot slab la parter.

Cineva deschisese o ușă.

Veneția intră împiedicându-se prin ușa din spate a casei. Încheieturile o dureau de cât de strâns erau legate la spate. Trebuia să se lupte și cu panica provocată de călușul ce amenința să o sufoc.

Bărbatul care o răpise sub amenințarea pistolului spusese că se numește John Stilwell, dar încă mai purta peruca albă, mustățile false și hainele care alcătuiau deghizarea drept lordul Ackland.

Spre deosebire de Ackland, Stilwell era în prima parte a vieții, puternic și în formă. Se folosise de o armă pentru a-l obliga pe vizitiu să oprească, dar Veneția remarcă și un cuțit ținut într-o teacă specială sub haină.

O împinse pe Veneția în fața lui în hol. Ea se împiedică și căzu.

— Îmi cer scuze, doamnă Jones. Am uitat că nu vedeți la fel de bine pe întuneric ca și mine și devotatul dumneavoastră soț.

Stilwell aprinse o lumină și o ridică pe Veneția de pe jos.

— Cred că acum putem renunța la căluș, spuse el. Casa aceasta este construită foarte solid. M-aș mira ca cineva de pe stradă să vă audă țipând. Totuși, dacă veți încerca să o faceți, vă voi tăia gâtul. Înțelegeți?

Ea dădu din cap, furioasă. Stilwell îi desfăcu călușul. Ea îl scuipe din gură, inspirând profund.

— Ai companie, Jones, spuse Stilwell tare. Am adus-o și pe frumoasa ta soție cu mine. Trebuie să recunosc că are un croitor desăvârșit.

Nu se auzi nimic.

— Arată-te înainte de a-mi pierde răbdarea și a-i scoate mațele ca unui pește.

Vocea lui răsună în toată casa. Dar nu veni nici un răspuns.

— Ai ajuns prea târziu, spuse Veneția. Fără îndoială că domnul Jones a găsit formula și a plecat.

— Imposibil. Stilwell o prinse de braț și o împinse pe coridor. Este imposibil să o fi descoperit în atât de puțin timp.

Ea făcu o încercare să pară nepăsătoare, ridicând din umeri.

— Atunci poate că a renunțat la căutare și a plecat.

— Haide, Jones! strigă Stilwell și mai tare. La urma urmei nu este decât o chestiune de afaceri. Vreau o fotografie originală a cufărului, făcută de doamna Jones. De îndată ce am examinat fotografia pe care am găsit-o acasă la Montrose, mi-am dat seama că fusese retușată. Chiar ai crezut că mă poți prosti așa de ușor?

— Dacă mă ucizi, vei pierde și singura posibilitate de negociere, spuse Veneția încercând să-și păstreze calmul. Domnul Jones te va vâna ca pe animalul care ești.

— Liniște, șuieră Stilwell.

Cu siguranță că nu-i făcea plăcere să i se spună animal, gândi ea.

— Știu că e aici, spuse Stilwell. O trase pe Veneția spre scări. L-am văzut ieșind din trăsură și ocolind casa. L-am urmărit. Știam că era pe punctul de a descoperi că nu sunt lordul Ackland.

— A fost aici, dar a plecat, spuse Veneția încet.

— Nu. Nu ar fi plecat fără să descopere ce voia. Știu cum gândește. Noi doi suntem la fel.

— Nu, spuse Veneția. Nu sunteți deloc la fel.

— Greșiți, doamnă Jones. Poate că în aceste circumstanțe veți fi bucuroasă să descoperiți că vă înșelați. Până la urma urmei, în curând îi voi lua locul în pat partenerului dumneavoastră. Râse. Poate că pe întuneric nici nu veți sesiza diferența.

Era atât de șocată că nici nu-și mai găsi cuvintele. E cu adevărat nebun, gândi ea.

Când ajunseră la capătul scărilor, Veneția se trezi din nou în întuneric. Se opri brusc.

— Ce-i mirosul ăsta oribil? întrebă ea. Ar trebui să-i spuneți menajerei dumneavoastră să curețe scurgerile mai des.

Stilwell o împinse înainte. Se opri în fața unei uși pe care Veneția abia o vedea în întunericul profund de pe culoar. Când o deschise, mirosul fetid o izbi și mai tare.

— Bine ați venit în laboratorul meu, doamnă Jones.

O împinse puțin în cameră, apoi aprinse gazul.

Lumina slabă nu risipea prea bine întunericul. Colțurile îndepărtate ale camerei erau tot cufundate în beznă, dar Veneția vedea destul de bine pentru a-și da seama că nu era nici urmă de Gabriel în cameră.

Poate chiar găsisse formula și plecase, gândi ea.

— Ticălosul, spuse Stilwell. Refuz să cred că a găsit-o. Nu atât de repede. Nu avea cum. Este în ultimul loc în care ar căuta cineva.

Veneția se uită împrejur stingherită. Centrul camerei era ocupat de un acvariu plin de plante. Cele mai puternice mirosuri emanau de acolo. Dar cutiile de sticlă de pe perete făcură să i se încrețească pielea.

Credea că nu era posibil să i se facă și mai frig, dar în clipa aceea își dădu seama că greșise.

— Ce țineți în cutiile acelea? întrebă ea.

— O gamă largă de prădători mici, răspunse el împingând-o înainte. Se pot învăța multe din simpla observare a creaturilor care nu au fost încorsetate de povara civilizației.

Veneția își dădu seama că o silea să se aplece peste una din cutiile de sticlă, așezată pe un suport de fier. Înăuntru văzu ferigi exotice. Niște ochi inumani și răuvoitori o priveau prin sticlă.

Stilwell o trăgea dincolo de acvariu. Veneția se uită înăuntru și văzu frunze verzi, mari și doi pești morți plutind la suprafață. Apa era atât de întunecată încât nu reușea să vadă altceva.

— Mi-e greu să cred, dar se pare că situația s-a schimbat, doamnă Jones, spuse Stilwell. Va trebui să mă ascund o vreme. Dumneavoastră mă veți însoți, bineînțeles. Voi avea nevoie de dumneavoastră pentru a-l convinge pe Jones să-mi dea originalul fotografiilor.

— Ce e așa de important la cufărul acela?

— Conține lista ingredientelor necesare fabricării antidotului, bineînțeles. Cuvintele exprimau o indicibilă frustrare și furie.

— Despre ce vorbiți?

— Nenorocita aia de formulă funcționează, din câte reiese din notițele alchimistului. De fapt, este o otravă cu efect lent. Fondatorul Casei Arcanului a fost un mare ticălos, este clar. A scris ingredientele pentru antidot pe cuțar, știind că cel care ar încerca să fure formula ar lăsa oricum cutia grea acolo.

O mică mișcare în apă o făcu să se uite din nou spre acvariu. Ceva de mari dimensiuni se mișca la suprafață.

Vru să țipe, dar nu mai avu timp. O creatură monstruoasă învelită în plante apăru din profunzimea acvariului.

Stilwell fu uimitor de rapid, dar fusese luat prin surprindere. Nu terminase mișcarea de întoarcere pentru a înfrunta creatura, dar aceasta era deja pe el.

Pistolul lui Stilwell se descarcă în timp ce el era în cădere. Glonțul sparse un acvariu.

Veneția fu aruncată într-o parte și se lovi de marginea acvariului. Îl văzu pe Gabriel apucând brațul lui Stilwell și lovindu-l de rama groasă de lemn.

Stilwell icni de durere. Arma îi căzu și alunecă sub sticla spartă. Stilwell se răsuci violent și băgă mâna sub haină.

— Are un cuțit! țipă Veneția.

Niciunul dintre bărbați nu păru să o audă. Erau prinși într-o confruntare sălbatică. Zgomotul pumnilor care loveau carnea reverbera în toată încăperea. Ochii reci din spatele sticlelor cutiilor sclipiră.

Veneția înconjură acvariul, ducându-se să ia arma.

Când se aplecă să o culeagă de pe jos, ceva se mișcă pe raftul de deasupra. Reflex, dădu înapoi.

Dintre cioburi apăru un șarpe colorat. Ateriză pe podea. Acționând din instinct pentru a se adăposti, el țâșni direct sub acvariu și se opri când se lovi de armă. Se încolăci în jurul butoiașului, căutând parcă protecție.

Veneția se dădu mai înapoi, tremurând, și se întoarse încercând să găsească un obiect cu care ar fi putut ucide șarpele ca să ia arma.

Își dădu seamă că Stilwell era din nou în picioare. În mână avea cuțitul. Se aruncă spre Gabriel, care era întins pe podea.

Veneția se uită îngrozită. Era mult prea departe pentru a face ceva.

Dar Gabriel se mișca deja, ridicându-se rapid în picioare. Lama tăie aerul la un centimetru de coastele lui.

Lovitura ratată îl dezechilibra pe Stilwell o clipă. Gabriel îl lovi în coapsă.

Stilwell icni și căzu în genunchi. Cuțitul alunecă pe podea. Gabriel se aplecă și-l luă.

Stilwell se întinse ca să ia pistolul dintre cioburile sparte.

Veneția nici nu văzu când atacă șarpele. Totul se petrecu cu repeziciune în întunericul de sub acvariu. Strigătul îngrozit al lui Stilwell și retragerea violentă o făcură să înțeleagă că fusese mușcat.

El își scoase mâna de sub acvariu, scuturând tare degetele.

Gabriel se opri locului, cu cuțitul în mână.

— Nu, nu se poate, murmură Stilwell. Apoi se uită disperat sub acvariu. Care a fost? Care a fost?

Veneția își dădu seama că în agitația lui Iovise puternic și șarpele. Era ceva ciudat în felul în care se încolăcea.

Gabriel se duse spre șarpe. Cu o mișcare care Veneției i se păru la fel de rapidă ca a unei vipere, puse bocancul pe șarpe și îi tăie capul cu cuțitul.

O tăcere grea se lăsă în încăperea. Stilwell se ridică în șezut, ținându-se de mâna de care fusese mușcat. Se uită la Gabriel, cenușiu la față.

— Sunt mort, spuse el fără nici o intonație. Ai câștigat, deși am plănuțit totul și am făcut tot felul de strategii, tu ai câștigat. Nu așa trebuia să se termine, știi. Eu eram în cea mai bună formă. Eu eram cel care merita să supraviețuiască.

— Voi trimite după doctor, murmură Veneția.

Stilwell se uită la ea furios și înțudat.

— Nu-ți pierde timpul. Pentru venin nu există tratament.

Scoase un oftat, avu o convulsie, apoi căzu pe spate.

Nu mai mișcă.

După o clipă, Gabriel se aplecă să-i controleze pulsul. Când ridică privirea, Veneția înțelese că nu găsisese nimic.

Ceva mai târziu, Gabriel își puse o pereche de mănuși pe care le găsisese pe o etajeră, apoi deschise precaut fundul dublu al acvariului în care se aflase șarpele veninos.

— Asta așa, în caz că mai sunt și alte surprize, îi explică el Veneției.

Scoase un caiet cu coperti de piele.

— Formula? întrebă ea.

— Da.

Se adunară cu toții în biblioteca reședinței părinților lui în dimineața următoare pentru a discuta evenimentele din zilele trecute.

Ultimele urme ale dorinței de a vâna care îi înfierbântase sângele dispăruseră și Gabriel era acum neplăcut de conștient de celelalte vânătoai pe care le dobândise. Dar mai ales gândul că-i permisese lui Stilwell să se apropie atât de mult de Veneția și să-i facă rău nu-l lăsase să doarmă bine. Era la a treia cană de cafea tare.

— În afară de formula alchimistului, Veneția și cu mine am mai găsit și jurnalul cu experimentele pe care le-a făcut Stilwell, spuse Gabriel. Era într-adevăr naturalist. Avea și unele abilități paranormale foarte asemănătoare cu ale mele.

Sprâncenele Veneției se apropiară în semn de nemulțumire.

— După cum am precizat de mai multe ori, asemănarea între calitățile paranormale nu înseamnă nimic. Voi doi erați la fel de diferiți precum noaptea de zi.

Marjorie îi zâmbi aprobator.

— Așa e, draga mea.

— Care era legătura domnului Stilwell cu Casa Arcanului? întrebă Edward. Cum a aflat de formulă?

Montrose tuși pentru a-și limpezi vocea.

— Cred că-ți pot răspunde eu la această întrebare, tinere. Când am auzit numele Stilwell, mi-am dat seama de câte ceva, nu-i așa, Hippolyte?

Hippolyte dădu din cap cu tristețe.

— Tatăl lui John Stilwell era Ogden Stilwell. El a fost o vreme membru al Consiliului Societății Arcanului, până când și-a dat demisia fără a ne oferi nici un motiv. Și el avea aceleași capacități paranormale ca și fiul său. Și, mai ales, era obsedat de codurile private ale fondatorului.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Amelia.

Hippolyte oftă.

— Regret să spun că Ogden Stilwell era un excentric care ieșea din comun într-o Societate populată de oameni excentrici. Spre sfârșitul vieții a devenit din ce în ce mai retras, temător și paranoic. A rupt contactele cu toți cunoscuții din Societate. În cele din urmă am aflat că a murit și l-am trecut ca atare în registre.

— Și fiul său, acest John Stilwell? întrebă Beatrice.

— Aici povestea se complică, spuse Montrose. Dosarele noastre menționează că Ogden a avut un fiu, John, care a decedat însă în urmă cu un an.

— Cu puțină vreme înainte ne urmărise pe Caleb și pe mine în laboratorul alchimistului și furase formula, spuse Gabriel. Și-a ascuns urmele foarte bine. Împreună cu Caleb, căutam un suspect care avea legături cu Societatea Arcanului, dar care era în viață.

— Stilwell și-a disimulat complet urmele ucigându-l pe lordul Ackland și însușindu-și identitatea acestuia, continuă Montrose.

— De ce a făcut-o? întrebă Amelia.

— Parțial pentru că avea nevoie de o identitate diferită de a sa, spuse Hippolyte uitându-se la ea. Și a reușit să o obțină devenind un bătrân senil. Dar a mai existat un motiv pentru care l-a ales pe Ackland.

— Cel mai vechi motiv din lume, spuse Marjorie. Banii. Când Stilwell a devenit lordul Ackland, a avut brusc acces și la averea acestuia.

— Avea nevoie de bani pentru a-și continua experimentele, spuse Gabriel. Dar îi dădea fiori plăcuți și faptul că putea să se miște nestingherit în societate. Se vedea pe sine ca un lup îmbrăcat în blană de oaie. Un vânător care se putea plimba nestingherit pe lângă prada sa.

— Și de unde legătura cu Rosalind Fleming? întrebă Beatrice.

Gabriel se temea de întrebarea asta. Mai luă o gură de cafea, apoi lăsă ceașca jos. Fu foarte atent să nu se uite la Veneția.

— Stilwell se vedea pe sine ca un om superior, mai sus pe scara evoluției. Simțea că e de datoria lui să aibă urmași care să-i moștenească talentele paranormale. Așa că și-a căutat o parteneră potrivită.

— Aha, făcu Hippolyte gânditor. Pare foarte normal, presupun.

Gabriel se uită la el. Hippolyte clipi de câteva ori, apoi roși.

— Omul era nebun, bineînțeles, adăugă el repede.

Gabriel oftă și se lăsă pe spătar.

— Stilwell a pornit în căutarea partenerei perfecte printre sutele de femei din Londra care pretind că ar avea puteri paranormale. În cursul cercetărilor sale a găsit-o pe cea pe care noi o cunoaștem sub numele Rosalind Fleming. Pe atunci se numea Charlotte Bliss.

Edward făcu ochii mari.

— Și doamna Fleming are puteri supranaturale?

— Nu suntem siguri, spuse Gabriel. Și nici Stilwell nu era sigur de asta. Dar el scrie că este foarte posibil ca ea să fie un hipnotizator foarte priceput.

— În cele din urmă, Stilwell a concluzionat că femeia posedă probabil ceva calități paranormale rudimentare care îi permit să sporească forța transei hipnotice, adăugă Hippolyte. Dar el credea că abilitățile ei sunt destul de slabe.

— Oricare ar fi adevărul, continuă Gabriel, ea l-a convins pe Stilwell de talentele sale, cel puțin o vreme. A fost impresionat de demonstrațiile ei de citire a minții și a decis că este o foarte bună parteneră. Și doamna Fleming era foarte încântată că și-a găsit un partener atât de bogat, chiar dacă trebuia să pretindă că e bătrân și senil.

— Din nefericire pentru doamna Fleming, spuse Hippolyte, Stilwell a început să se îndoiască de capacitățile ei paranormale. Cam în perioada în care începuse să nu-l mai mulțumească, a reușit să descifreze și formula.

— Și a descoperit pasajul de la sfârșitul carnetului care avertiza că, de fapt, elixirul alchimistului era o otravă cu efect lent care înnebunea persoana căreia îi era administrată dacă nu primea în același timp și antidotul, spuse Gabriel.

— Și pasajul din carnet spunea că antidotul era scris pe cufăr, adăugă Hippolyte. Așa că Stilwell i-a trimis pe cei doi bărbați la Casa Arcanului ca să-l fure.

Montrose dădu grav din cap.

— Stilwell știa unde se află Casa Arcanului și știa exact unde e muzeul, fiindcă tatăl său, care fusese membru al Consiliului, știuse aceste lucruri și i le spusese și fiului său.

— Am reușit să împiedic furtul cufărului, spuse Gabriel, dar mi-am dat seama de hotărârea hoțului și am decis că trebuia oprit. Așa că am transferat cufărul în Marele Seif de la Casa Arcanului și am lansat zvonul că fusese distrus și că eu am murit în incendiul care izbucnise acolo. Am crezut că, astfel, răufăcătorul va lăsa garda jos și-l voi determina să se arate. Dar el a preferat să rămână în ascunzătoare.

— Stilwell scrie în notițele sale că, deși a citit anunțul cu moartea lui Gabriel cu destule îndoieli, foarte probabil din cauză că și el își înscenase moartea și știa cât e de ușor de făcut, a crezut totuși că fusese învins în încercarea lui de a obține antidotul. Așa că a decis să renunțe la eforturile de a-l recupera.

Veneția strâmbă din nas.

— Apoi, pe scena londoneză a apărut o anume doamnă Jones, o văduvă care din întâmplare era și fotograf. Suspiciunile lui Stilwell au fost imediat trezite, nu doar pentru că foloseam numele Jones, dar și pentru că știa că de curând un fotograf fusese angajat pentru a fotografia colecția de antichități de la Casa Arcanului. Și mai era și bănuiala că Gabriel era mort, iar eu spuneam că sunt văduvă.

— Combinația coincidențelor i-a stârnit interesul de vânător, spuse Gabriel. La fel ca și în cazul meu. Lui Stilwell i-a trecut prin cap că, dacă Veneția era persoana ce fotografiase colecția, atunci ar fi putut să se folosească de o fotografie a cutărului pentru a afla antidotul. Dar mai știa și că Societatea Arcanului nu i-ar fi permis niciodată unui fotograf să aibă copii ale fotografiilor și cu atât mai puțin negativele. Totuși, a concluzionat că s-ar putea să merite să stea cu ochii pe Veneția.

— Așa că l-a angajat pe Harold Burton să o urmărească o vreme peste tot ca să vadă ce se întâmplă, spuse Amelia.

Beatrice se încruntă.

— De unde știa că Societatea Arcanului apelase la serviciile unui fotograf?

— Trebuie să vă amintiți că Stilwell știa unde se află Casa Arcanului, spuse Gabriel. Cei doi bărbați trimiși să fure cutărul au urmărit mănăstirea o zi-două dintr-un punct de observare de pe dealul din apropiere. Cu ajutorul unui binoclu, au zărit-o pe Veneția făcând pozele unor relicve pe terasă.

— Încerc să folosesc lumina naturală ori ce câte ori am ocazia, spuse Veneția.

— În orice caz, concluzionează Gabriel, intrusul care a scăpat în noaptea aceea i-a raportat lui Stilwell că fusese un fotograf în Casă.

Hippolyte dădu din cap dezgustat.

— John Stilwell se considera un om de știință modern. Era fascinat de teoriile domnului Darwin pentru că-i confirmau convingerea că el este superior. Din nefericire, se înșela.

— Cu siguranță, interveni Edward. Uitați-vă ce destin a avut. În cele din urmă, puternicul domn Stilwell a fost terminat de o viperă inferioară.

Se uitară toți la el.

Gabriel izbucni în râs.

— Foarte bine spus, Edward. Foarte bine spus.

— Una peste alta, a exemplificat perfect balanța fragilă a naturii, spuse Beatrice. Se pare că această problemă a evoluției este mai complicată decât credea domnul Stilwell.

Expresia lui Edward se schimbă și băiatul afișă un aer preocupat.

— Ce se va întâmpla cu insectele și cu peștii pe care-i ținea domnul Stilwell în laboratorul său?

— Îți pot spune din experiență, zise Gabriel strâmbându-se, că erau foarte puțini sau poate chiar deloc pești în acvariu.

Veneția ridică din umeri.

— Din fericire pentru dumneavoastră, domnule. Nu se poate ști ce creaturi periculoase ar fi putut avea el în acvariul acela.

— Cât despre insecte și șerpi, spuse Hippolyte, am luat deja legătura cu un asociat de-al meu care este naturalist. Se ocupă el de creaturi. Presupun că marea lor majoritate vor rămâne în colecția lui.

— Ei bine, asta înseamnă că problema asta este aproape rezolvată, spuse Marjorie satisfăcută. Răufăcătorul este mort. Formula a fost recuperată. Singura problemă rămasă pare a fi Rosalind Fleming.

— Dacă te gândești mai bine, spuse Veneția, nici ea nu este decât una dintre victimele lui Stilwell. Dar tot nu pot să nu mă întreb de ce i-am fost atât de dezagreabilă.

— Îți pot da eu răspunsul la această întrebare, spuse Gabriel. Este trecut în jurnalul lui Stilwell.

— Ei bine? făcu Veneția.

— Parcă am menționat că Stilwell începuse să se îndoiască de talentele paranormale ale doamnei Fleming. Dar cu cât afla mai multe despre o anume doamnă Jones, cu atât era mai convins că era foarte posibil ca aceasta să aibă cu adevărat puteri paranormale.

— A scris despre mine? făcu Veneția pe un ton agresiv.

Edward se încruntă.

— Vreți să spuneți că domnul Stilwell hotărâse să se căsătorească cu Veneția, nu cu doamna Fleming?

— Tocmai începuse să încropească un astfel de plan când eu mi-am revenit din groaznicul accident în canion, mi-am recăpătat memoria și m-am întors acasă, în brațele iubitei mele soții, spuse Gabriel.

— Înțeleg, zise Veneția încet. Rosalind Fleming mă ura pentru că-i era teamă să nu piardă afecțiunea lui Stilwell. Știa că el se gândea să o înlocuiască cu mine. Era geloasă.

Beatrice dădu din cap.

— Ți-am spus că o femeie în postura ei se teme întotdeauna că viitorul ei nu atâră decât de un singur fir.

— Dar de unde i-a venit lui Stilwell ideea că eu aș putea avea puteri paranormale?

Gabriel se uită foarte fix la tatăl său.

— Cred că vă voi lăsa pe dumneavoastră să răspundeți la această întrebare, domnule.

— Sigur, spuse Hippolyte. În privire i se citea entuziasmul. Stilwell s-a gândit că, dacă chiar erai măritată cu Gabe, trebuia să ai ceva însușiri paranormale.

Veneția era nedumerită.

— Nu înțeleg cum a făcut să ajungă direct la această concluzie.

— Pentru că toată lumea în Consiliu, inclusiv Ogden Stilwell, este conștientă că există o tradiție puternică în cadrul Societății, spuse Hippolyte. Moștenitorul Scaunului Maestrului caută întotdeauna o soție care are la rândul ei însușiri paranormale. Îi zâmbi cu drag lui Marjorie. Soția mea, de exemplu. Nici să nu vrei să joci cărți cu ea. Poate să-și dea seama ce cărți ai de parcă le-ai ține cu fața spre ea.

Marjorie îi zâmbi și ea.

— Era un talent folositor în tinerețe, trebuie să recunosc. Mi-a ajutat mult pentru a-ți atrage interesul, Hippolyte.

El îi zâmbi cu afecțiune.

— Am pierdut o avere în favoarea ta înainte de a-mi da seama ce mi se întâmplă.

— Ce? spuse Veneția. Domnule Jones, vreți să spuneți că m-ați ales ca soție pentru fiul dumneavoastră doar pentru că pot să văd aure?

— Nu eram sigur de natura însușirilor tale, spuse el. Dar știam că trebuia să fie ceva în natura ta care va completa însușirile paranormale ale lui Gabe.

— Înțeleg, replică Veneția supărată.

Hippolyte pricepu cu întârziere că a făcut o gafă. Se uită deznădăjduit la Marjorie, căutând ajutor.

Marjorie se uită fix la Veneția.

— Interpretați greșit scopul soțului meu în această problemă, spuse ea simplu. Pe Hippolyte nu îl interesa decât fericirea lui Gabe. Talentele pe care le are Gabe i-au produs nenumărate angoase de-a lungul anilor. Devenea din ce în ce mai distant și mai izolat. Își petrecea din ce în ce mai mult timp doar în compania cărților. Soțul meu și cu mine ne temeam că nu-și va găsi niciodată o soție care să accepte aspectul paranormal al naturii sale și că s-ar putea să nu cunoască niciodată dragostea adevărată.

— Era evident că Gabe nu avea noroc să găsească femeia potrivită, spuse Hippolyte ușurat. Așa că am început eu să o caut pentru el.

Nimeni nu spuse nimic.

— Cred, spuse Marjorie ridicându-se, că cel mai bine ar fi să-i lăsăm pe Gabe și Veneția să discute între patru ochi.

Ieși prima din bibliotecă, poalele rochiei sale măturând podeaua cu grație regală. Fără un cuvânt, toată lumea, cu excepția Veneției, se ridică pentru a o urma.

Retragerea se face în grabă, remarcă Gabriel. Chiar era de mirare că nu se împiedicaseră unii de alții încercând să ajungă la ușă.

Gabriel se uită la ea stând de cealaltă parte a biroului.

— Vrei să te căsătorești cu mine? o întrebă el.

Veneția rămase mută de uimire. Se pregătise să înceapă un întreg discurs cu privire la transgresiunile sale. Dar întrebarea simplă întoarse lumea cu susul în jos.

— Înainte de a-mi răspunde, spuse el, ascultă-mă. Sunt conștient că întâlnirea noastră la Casa Arcanului a fost aranjată de tatăl meu. Dar în apărarea mea trebuie să spun că nu mi-am dat seama de asta la început. Nu am dedus ce s-a întâmplat decât după ce am început să suspectez că ai abilități paranormale. Tatăl meu, bineînțeles, a simțit imediat asta când te-a întâlnit și a cumpărat câteva din fotografiile tale.

— De ce spui că și-a dat seama imediat? întrebă ea, derutată pe moment.

Gabriel zâmbi.

— Asta este talentul lui. Poate intui abilitățile paranormale ale altora.

— Înțeleg.

— E-adevărat că este un mare susținător al teoriilor domnului Darwin și este adevărat și că există o tradiție a Societății Arcanului care spune că cel ce urmează să ocupe Scaunul Maestrului va încerca să-și găsească o soție cu

talente paranormale. Eu, totuși, le-am spus foarte clar că nu am de gând să urmez această tradiție.

— Da?

— Da. Mai mult de atât, părinții mei mi-au susținut decizia. Dar apoi tata te-a găsit pe tine. Și tu m-ai sedus într-o noapte de pasiune pe care mi-o voi aminti tot restul vieții.

Veneția se uită la mâinile pe care și le ținea încrucișate în poală.

— Nu aveam nici un drept să fac asta. Dar eram sigură că tu ești bărbatul potrivit pentru mine, iar Casa Arcanului locul potrivit.

— Da, știu. Mi-ai explicat deja tema insulei tropicale.

Veneția își dădu seama că roșește.

— Este foarte jenant, domnule.

— Adevărul este, Veneția, că deși am fost luat prin surprindere de aranjamentele tatălui meu, am ajuns la concluzia că avea dreptate.

— Ce? făcu ea ridicându-se-n picioare. Vrei să te căsătorești cu mine datorită abilităților mele paranormale? Vrei să spui că nu suntem decât niște oi care trebuie să se împerecheze pentru că fiecare are un anume fel de lână care poate fi transmis urmașilor?

— Nu. Se ridicase și el în picioare. Nu asta am vrut să spun. Lasă-mă să-ți explic.

— Ce mai e de explicat?

— Nu vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că poți vedea aure. Pentru numele lui Dumnezeu, ce bază ar fi asta pentru o căsnicie?

— Una foarte slabă, cred, admise ea.

— Abilitățile tale de a vedea aura este ca și culoarea părului tău din punctul meu de vedere. Interesant, dar nu un motiv să mă căsătoresc cu tine.

— Și atunci? De ce vrei să te căsătorești cu mine?

— Sunt multe motive, spuse el.

— Spune-mi unul dintre ele.

— Este evident că în ochii lumii suntem deja căsătoriți.

Se simți zdrobită.

— Cu alte cuvinte, ar fi foarte convenabil pentru amândoi să transformăm ficțiunea în realitate.

— Am spus că sunt o mulțime de motive. Avem respect reciproc și admirație. În plus, ne stimulăm unul pe celălalt.

— Stimulăm?

— Astea sunt cuvintele dumneavoastră, doamnă Jones. Vă reamintesc că dumneavoastră ați hotărât să mă seduceți când m-ați întâlnit fiindcă mă găseați stimulat. S-a schimbat acest aspect al naturii mele?

— Nu, recunosc ea.

El înconjură biroul și o prinse de umeri cu amândouă brațele.

— Și eu te găsesc la fel de stimulat. Cred că știi asta.

— Gabriel...

— Intelectual, și fizic, și metafizic, o asigură el.

— Gabriel, taci. Îi puse degetele pe buze pentru a-l face să tacă din gură. Te cred când îmi spui că nu-mi ceri să mă căsătoresc cu tine pentru a-i face plăcere tatălui tău sau pentru a respecta o tradiție a Casei Arcanului.

El îi zâmbi.

— Åsta e un progres.

Ea dădu din cap.

— Cred că-mi ceri să mă căsătoresc cu tine pentru că te simți răspunzător de tot ce s-a întâmplat.

El nu mai zâmbi.

— Despre ce vorbești?

— Despre faptul că, deși eu am fost cea care te-a sedus mai întâi, eram, până la urmă, virgină. În plus, te simți răspunzător de pericolul care a apărut pentru mine și familia mea fiindcă am fotografiat colecția de la Casa Arcanului. Ești un bărbat de onoare, Gabriel. Un bărbat integru. Este natural să ai simțul datoriei și al obligației față de mine fiindcă te simți vinovat în legătură cu tot ce s-a întâmplat.

Spre mirarea ei, el zâmbi în felul lui seducător.

— Eu înțeleg totul chiar pe dos, draga mea, spuse el.

— Pardon?

— M-am lăsat sedus pentru că ajunsesem deja la concluzia că ești femeia potrivită pentru mine. M-am îndrăgostit de tine în clipa în care ai intrat în Casa Arcanului cu scumpul tău aparat sub braț.

Șocul o lăsa aproape fără aer.

— Adevărat?

— Când ai început să mă seduci mi-am dat seama că ești atrasă de mine, dar că nu aveai nici un plan pe termen lung. Mi-am spus că, dacă voi fi foarte inteligent, te voi lăsa să mă seduci și astfel poate aș avea timpul și ocazia să te fac și eu să te îndrăgostești de mine.

— Oh, Gabriel.

— Aveam o strategie. O strategie de vânătoare, dacă vrei să-i spui așa. Apoi au apărut cei doi intruși și a început haosul. Cel puțin o vreme. Dar acum lucrurile par să se fi îndreptat. Așa că te întreb din nou, vrei să te căsătorești cu mine?

— Ești conștient că Amelia, Edward și Beatrice fac parte din ofertă, da? spuse ea neliniștită.

— Bineînțeles. Fac parte din familie. Cred că mă plac destul de mult, nu?

— Țin foarte mult la tine, toți, spuse ea zâmbind.

El o prinse de mână și-i sărută palma.

— Și tu, iubirea mea? Ții și tu la mine?

Simți o mare ușurare. Era o minune că nu se ridica de la pământ, gândi ea.

— Te iubesc din toată inima, murmură.

Auzi ușa de la bibliotecă deschizându-se chiar când Gabriel o luă în brațe. Întoarse capul și-i zări pe Beatrice, Amelia, Edward, Marjorie, Hippolyte și domnul Montrose înghesuindu-se în prag.

— Ne cerem scuze de întrerupere, spuse Hippolyte. Ne-am gândit să vedem cum mai stau lucrurile.

Gabriel se uită la fețele întrebătoare.

— Sunt fericit să vă spun că în curând mă voi muta din pod.

Ziua următoare, Veneția era la studioul inundat de lumină, aranjând cadrul pentru un portret, când apărură Gabriel.

— Se pare că Rosalind Fleming, folosind un alt nume, a cumpărat un bilet pe un vas care a ridicat ancora și a plecat spre America în dimineața asta, îi spuse el.

— Dumnezeule, făcu Veneția, îndreptându-se și scuturându-și mâinile de praf. Ești sigur?

— Am vorbit cu funcționarul care i-a vândut biletul. Mi-a confirmat descrierea doamnei Fleming. Am vorbit și cu doi lucrători de pe chei care au ajutat o doamnă, a cărei descriere se potrivește cu cea a doamnei Fleming, să transporte un mare număr de bagaje. Tata a trecut pe la casa ei azi. A fost eliberată. Servitorii au spus că stăpâna lor a plecat într-o vacanță prelungită în America. Nu știi când se va întoarce.

Veneția se gândi la cele auzite.

— Să plece în America este cel mai logic lucru pe care îl putea face dacă stai să te gândești. Acum, că Stilwell e mort, a pierdut foarte mult. Nu va mai primi daruri scumpe și bani de la el și nu mai are acces în societate. Singura opțiune ar fi să-și schimbe numele din nou și să-și reia cariera de medium și șantajistă.

— În vreme ce în America ar putea să o ia de la capăt ca medium și șantajistă, spuse Gabriel pe un ton rece.

— Fără îndoială. Ceva îmi spune că Rosalind Fleming își poate purta foarte bine de grijă.

Dimineața următoare, Veneția o luă pe drumul pe care mergea de obicei pentru a ajunge la galerie, pe lângă cimitir. Într-o mână ținea o umbrelă reflectorizantă, iar sub brațul celălalt își ținea carnetul cu programări. Mesajul de la Maud ajunsese puțin după ora prânzului.

Doamnă Jones, O persoană foarte importantă a cerut să vă întâlnească astăzi la ora patru, la galerie. A făcut rezervări pentru câteva portrete ale fiicei sale și ar vrea să discute teme de fotografiilor. Îi place programul dumneavoastră.

Vă rog să mă anunțați dacă ora vă convine.

Ora îi convenise foarte mult Veneției. Instinctul lui Maud pentru descoperirea VIP-urilor era de neegalat.

Se opri surprinsă când descoperi că la Galeria Fotografică Jones erau trase draperiile. De cealaltă parte a ușii de sticlă atârna plăcuța cu închis.

Încă nu era ora patru. Fără îndoială că Maud ieșise câteva minute ca să ia un ceai și să mănânce ceva înainte de venirea clientului.

Veneția alege o cheie din legătura de la centură.

Neliniștea ei spori după ce intră în galerie. Liniștea ar fi trebuit să i se pară normală, dar dintr-un motiv sau altul nu era.

— Maud? Ești aici?

Din camera din spate se auzi un zgomot slab. Ușurată, Veneția se duse să vadă.

— Maud? Tu ești?

Apucă de draperia care delimita partea din față de încăperea din spate și trase.

Maud era la podea. Legată și cu un căluș în gură. Se uita la Veneția cu o privire neliniștită.

— Dumnezeu bun, suspină Veneția.

Dădu să pornească spre ea.

Maud dădu tare din cap și mormăi ceva neinteligibil. Veneția își dădu prea târziu seama că încearcă să o avertizeze.

În dreaptă văzu o mișcare. Rosalind Fleming apăru din spatele unui teanc de cutii în care se aflau fotografiile din seria Bărbați din Shakespeare.

Era îmbrăcată din cap până-n picioare în doliu, ceea ce, remarcă Veneția, era o foarte bună deghizare. Rosalind își ridicase voalul peste pălărie.

În mâna protejată cu mănuși ținea un pistol.

— Suntem două văduve interesante, spuse Veneția.

— Vă așteptam, doamnă Jones, spuse Rosalind. Nu voiam să plec din oraș fără portretul meu. Sper că a ieșit bine.

O senzație ciudată îi provocă un frison Veneției. Nu doar pistolul îi tulbura simțurile. Era ceva în legătură și cu ochii lui Rosalind. Erau extrem de strălucitori și ciudat de impunători.

— Mi s-a spus că ești pe un vas cu destinația New York care a plecat ieri, spuse Veneția, trăgând de timp.

Rosalind zâmbi rece.

— Da, chiar am cumpărat un bilet. Însă este transferabil pentru un alt vapor, care pleacă mâine. Dar a fost foarte ușor să-l conving pe funcționar că, de fapt, pe mine mă interesa biletul pentru vaporul de ieri.

— Și cei doi hamali care te-au ajutat la bagaje?

— Nu, ei au crezut că mă asistă.

— I-ai hipnotizat pe toți trei și le-ai implantat amintiri. Dumnezeu, Rosalind, chiar ai crescut de când erai doar un medium de doi bani.

Rosalind nu mai zâmbi.

— Nu sunt un hipnotizator de doi bani. Nu am fost niciodată așa ceva. Am un talent paranormal pentru hipnoză.

— Un talent rudimentar din câte reiese din însemnările lui Stilwell.

— Nu-i adevărat. Furia făcu să-i tremure pistolul în mână. Avea de gând să mă ia de nevastă până când ai apărut tu.

— Chiar așa?

— Da. Eu eram cea potrivită pentru el. Și nu s-a îndoit niciodată de asta până când nu ai apărut tu ca doamna Jones. Te-a dorit doar pentru că era convins că Gabriel Jones te alesese să-i fii nevastă. Credea că Jones nu s-ar fi căsătorit cu tine dacă nu ai fi avut mari puteri paranormale, înțelegi.

— Dar credeam că preferi statutul de văduvă. Odată chiar mi-ai enumerat avantajele, dacă-mi aduc bine aminte.

— Ar fi fost altfel cu John Stilwell.

— Pentru că sub deghizarea lordului Ackland îți putea oferi două lucruri pe care nu le-ai fi putut avea fără această căsătorie: un loc sigur în societate și accesul la o mare avere.

— Merit o poziție în societate, spuse Rosalind cu mândrie. Tatăl meu era lordul Bencher. Ar fi trebuit să fiu moștenitoare. Ar fi trebuit să fiu crescută împreună cu fiicele sale. Ar fi trebuit să merg la cele mai bune școli. Ar fi trebuit să mă mărit cu cineva din înalta societate.

— Dar te-ai născut în urma unei relații extraconjugale și asta schimbă totul, nu? Crede-mă, îți înțeleg poziția. Și acum, că schema cu lady Ackland s-a dus pe apa sâmbetei, ce vei face?

— Tu mi-ai stricat planurile, tu și Gabriel Jones. Dar mi-am croit deja drumul o dată pe scara socială, și o voi face din nou. Totuși, de data asta voi încerca în America, acolo unde ar trebui să-mi fie mult mai ușor să trec drept văduva unui bogat lord britanic. Mi-au spus că titlurile sunt foarte apreciate în America.

— Fii rezonabilă. Dacă pleci acum, nu vei avea probleme mai mari. Dar dacă mă ucizi, te asigur că Gabriel te va căuta, indiferent de cât de departe ajungi sau de câte ori îți vei schimba numele. Vânătoria este domeniul preferat al lui Gabriel. E mai bun la asta decât a fost vreodată John Stilwell. De fapt, se și vede care din ei a supraviețuit.

— Da, știu, spuse Rosalind schimonosindu-se. John suspecta că Gabriel are puteri asemănătoare cu ale sale. Te asigur că nu vreau să-mi petrec restul vieții uitându-mă peste umăr. De aceea am aranjat ca moartea ta și a fetei care lucrează aici să pară un accident. Înțeleg că se întâmplă adesea asemenea accidente în atelierelor fotografice.

Maud scoase un sunet de panică.

Rosalind o ignoră. Făcu un gest cu pistolul.

— Intră în camera obscură, doamnă Jones.

— De ce?

— Vei găsi o sticlă cu eter. Rosalind zâmbi. Toată lumea știe cât de periculos e. Se și aude mereu de explozii în camere obscure în care se păstrează chimicale.

— Eu nu folosesc eter. Era nevoie de eter pentru procesarea plăcilor vechi, dar nu și pentru noile modele uscate.

— Nimeni nu va ști că, de fapt, produsul chimic a fost cel care a stârnit incendiul, spuse Rosalind nerăbdătoare.

— Eterul este foarte inflamabil și exploziv. Probabil că vei muri și tu, și eu, și Maud dacă încerci să-i dai foc.

Zâmbetul lui Rosalind era înspăimântător.

— Am auzit că pornirea focului în camera obscură poate fi o activitate periculoasă, așa că e o vei face tu pentru mine, doamnă Jones.

— Doar nu crezi că te voi ajuta să faci ceva ce va duce la moartea mea și a lui Maud. Nu, doamnă Fleming. Va trebui să faci asta singură.

— Din contră. Te pot face să-mi îndeplinești dorințele. Și chiar mai mult, o vei face de bunăvoie.

— Am înțeles că hipnotizarea nu funcționează bine dacă subiectul nu acceptă să fie hipnotizat și te asigur că eu nu vreau deloc.

— Greșești, doamnă Jones, spuse Rosalind încet. Vezi tu, am băut formula.

Veneția simți că i se usucă gura.

— Despre ce vorbești?

— Elixirul alchimistului, desigur. John a pregătit un lot folosind formula din carnet. El nu știa că și eu am cunoștință de asta. L-am văzut depozitând o parte în laboratorul lui. Când mi-am dat seama că era hotărât să te aibă, m-am dus la vilă când era plecat și am băut-o. Rosalind făcu o grimasă. Avea un gust îngrozitor, dar azi-dimineață am aflat că funcționează.

— Dar nu știi de ce Stilwell nu a băut și el din elixir?

Rosalind ridică din umeri.

— Presupun că și-a pierdut curajul. Îi era frică să experimenteze pe el însuși.

— Nu a băut-o fiindcă a descoperit că era vorba de o otravă cu efect întârziat. Voia să fie sigur că are antidotul înainte de a încerca elixirul.

— Minți.

— De ce aș minți despre așa ceva? Întrebă Veneția.

— Fiindcă socotești că nu te voi ucide dacă îmi promiți că-mi vei da antidotul. Este o încercare foarte isteasă, doamnă Jones, dar credeam că ți-ai dat deja seama că nu sunt proastă.

— Se pare că Stilwell a păstrat secrete față de tine până în ultima clipă. Dar presupun că e normal dacă ne gândim la natura lui.

— Nu e adevărat, spuse Rosalind. Avea de gând să mă ia de nevastă.

— Stilwell nu avea încredere în nimeni. Ascultă-mă, Rosalind. Îți spun adevărul. Poate că formula alchimistului va funcționa o vreme, dar apoi te va înnebuni.

— Nu te cred, ripostă Rosalind. Ochii ei erau ca niște cărbuni încinși. Încerci să mă manipulezi, dar nu va funcționa. Te voi obliga să-mi spui adevărul.

— Cum?

Rosalind zâmbi înfricoșător.

— Așa.

Veneția se simți străbătută de un flux energetic atât de puternic încât căzu în genunchi. Simțea durere, dar nu se compara cu nimic din ceea ce mai simțise vreodată. Era ca și cum nervii ei erau atinși de electricitate. Dacă va continua foarte mult, ea va fi cea care va înnebuni, gândi Veneția.

— Acum nu vei putea să-mi spui decât adevărul, doamnă Jones. Îmi vei spune ceea ce vreau să aflu.

Veneția își caută refugiu în singurul loc care-i trecu prin minte. Planul paranormal. Încă în genunchi, luptându-se pentru a înfrunța durerea, se sili să se uite la Rosalind Fleming ca și cum ar fi făcut-o prin lentilele unui aparat de fotografiat.

Concentrează-te.

Lumea din jurul ei deveni negativul unei imagini. Durerea era diferită acum. Era încă intensă, dar transformată într-o energie cumva familiară. Și energia asta, știa să o țină în frâu.

În jurul lui Rosalind începu să apară o aură. Era mai pronunțată și mai puternică decât ultima dată. Și la exterior avea o culoare metafizică ce-i dădea un aspect neobișnuit. Otrava avea deja efect asupra lui Rosalind.

— Formula alchimistului este o otravă? întrebă Rosalind.

— Nu, icni Veneția.

— Mă gândeam eu. Asta-i tot ce voiam să știu. Acum te vei ridica în picioare și vei merge în camera obscură.

Veneția se ridică ușor, aproape să-și piardă echilibrul. Întotdeauna era ciudat să se deplaseze în lumea reală atunci când o vedea din cealaltă dimensiune.

Era aproape imposibil să rămână concentrată în vreme ce încerca să se deplaseze și să vorbească normal. Spera ca Rosalind să atribuie lipsa ei de coordonare și răspunsurile scurte ca fiind reacția sa la transa hipnotică.

Ajunse la ușa camerei obscure și o deschise ușor. Rosalind o urmă, dar avu grijă să rămână la o distanță apreciabilă de ea.

— Te descurci foarte bine, doamnă Jones, spuse Rosalind. Nu mai durează mult și totul se va termina. Am pus o feștilă pe masă, lângă o sticlă cu eter. Aprinde un chibrit, apoi feștila. Veneția se uită la sticlă. Era închisă.

Pipăi după feștilă, reușind să o dea jos de pe masă.

— Ridic-o, îi ordonă Rosalind din ușă. Și mai repede. Veneția începu să o caute. O împinse ușor, făcând-o să se rostogolească sub masca chiuvetei. Se băgă după ea.

— la feștila, la naiba!

De unde se afla, Rosalind nu putea să-i vadă decât poalele rochiei, gândi Veneția.

Găsi feștila și se ridică în picioare. Se ținu de marginea chiuvetei ca să se echilibreze. Paharul de sticlă pe care-l folosea pentru măsurarea diverselor produse chimice pe care le utiliza era pe marginea chiuvetei. În lumina inversată a lumii, așa cum o vedea ea, pocalul era aproape invizibil. Dacă nu ar fi știut că e acolo, probabil că nici nu l-ar fi văzut.

Îl ascunse în faldurile rochiei, ținându-l cu o mână, în vreme ce în cealaltă mână avea feștila, și se duse înapoi la masa de lucru.

— Aprinde un chibrit, repede, repetă Rosalind. Vreau să mă asigur că feștila e aprinsă înainte de a pleca. Nu vreau să greșești.

Impactul energiei psihice care acompanie comanda fu atât de mare că aproape reuși să o bulverseze pe ea și controlul pe care îl avea asupra propriei minți. O clipă chiar își pierdu concentrarea. Lumea reveni la normal. Toate simțurile îi transmiseră o durere cumplită.

Avu nevoie de toată voința pentru a reveni la lumea imaginii inversate. Inima îi bătea atât de tare că se întreba dacă nu cumva Rosalind putea să o audă.

Cu spatele spre ușă, Veneția puse pocalul lângă sticla de eter. Rosalind nu putea să vadă nimic din locul în care era.

Aprinse un chibrit și dădu foc feștilor. Nu se întoarse.

— Foarte bine, doamnă Jones. În vocea lui Rosalind se simțea o excitație nenaturală datorată anticipării a ceea ce avea să urmeze. Acum trebuie să mă ascuți foarte atent. Vei aștepta până când vei auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se, apoi vei deschide sticla de eter. Ai înțeles?

— Da, spuse Veneția fără nici o inflexiune în glas.

— Vei vărsa eterul pe podea, apoi vei atinge eterul cu flacăra.

— Da, spuse din nou Veneția.

— Dar să nu deschizi sticla decât după ce eu voi ajunge în stradă, accentuă Rosalind această parte a planului său. Nu am vrea să se producă vreun accident nedorit, nu?

— Nu.

Cu spatele spre Rosalind, Veneția apucă pocalul gol. Îl lăsa să cadă pe podea, la picioarele ei. Căzu cu zgomot puternic. Sticla se sparge.

Faldurile rochiei îi ascundeau lui Rosalind cioburile, dar zgomotul era inconfundabil.

— Ce a fost asta? făcu Rosalind. Ce ai scăpat?

— Sticla de eter, spuse Veneția pe un ton liniștit. Nu simți mirosul vaporilor? Sunt foarte puternici. Se întoarse spre Rosalind cu feștilor arzând, uitându-se atent la flacăra. Să-l aprind acum?

— Nu, strigă Rosalind. Se dădu înapoi. Nu, nu încă. Așteaptă, așteaptă până plec eu.

Puterea energiei care o ținea sub tensiune pe Veneția încetă brusc. Rosalind își pierduse controlul asupra ei.

Veneția se aplecă spre podea.

— Stai, țipă Rosalind. Proasto. Așteaptă până plec.

Veneția continuă să se aplece.

— Se spune că și vaporii sunt inflamabili. Sunt foarte puternici. Nu va dura mult.

— Nu. Pe fața lui Rosalind se citea furia. Ridică pistolul, ținându-l cu amândouă mâinile.

Veneția își dădu seama că va trage. Se aruncă într-o parte. Arma lui asurzitor în încăperea mică.

Veneția simți o durere teribilă în mână. Deja dezechilibrată, căzu la podea, încercând instinctiv să nu dea drumul feștilor.

Rosalind se întoarse și dădu să iasă.

Veneția auzi ușa de la intrare deschizându-se.

— Nu te grăbi din cauza mea, spuse Gabriel din cealaltă cameră.

— Dă-mi drumul, țipă Rosalind panicată. Locul ăsta va arde dintr-o clipă în alta.

Gabriel trase draperia la o parte. Veneția văzu că o ținea pe Rosalind de gât, cu arma în cealaltă mână.

Se uită la Veneția.

— Sângerezi.

O eliberă pe Rosalind și se duse spre ea, scoțând din buzunar un cuțitaș și o batistă.

Veneția se uită la braț. Mâneca rochiei era îmbibată în sânge. Paralizată, făcu singurul lucru care i să păru logic. Stinse feștila.

Rosalind se uită la ea tulburată.

— Nu ești în transă.

— Nu, răspunse Veneția.

Gabriel se chirci lângă ea și începu să taie mâneca rochiei cu cuțitul.

— Eterul, murmură Rosalind.

— Nu aş deschide niciodată o sticlă de eter lângă un foc aprins, spuse Veneția.

Rosalind se întoarse și dispăru din cameră.

Gabriel se întrerupse o clipă. Veneția simți dorința de a vâna radiind din el.

— Îți scapă prada, spuse ea pe un ton rece.

El își concentrează din nou atenția asupra brațului rănit.

— Am alte priorități pentru moment.

— Da, spuse ea zâmbind, în ciuda durerii. Ești primul protector al celor care se află în grija ta.

— Nimic nu e mai important pentru mine decât tine, spuse el uitându-se în ochii ei.

Chiar asta crede, se gândi ea. Fiecare cuvânt din ce spusese era adevărat.

Voia să-i spună că sentimentul era reciproc, dar simți că era pe punctul să-și piardă cunoștința. Spera să nu leșine.

Gabriel se uită la rană.

— Este destul de superficială, mulțumesc lui Dumnezeu. Trebuie să te duc totuși la un doctor. Trebuie curățată rana și bandajată.

Informația o calmă.

Un gând o lovi dintr-odată.

— Gabriel, doamna Fleming a băut rezultatul formulei alchimistului.

— Ce păcat. Se concentrează pe înfășuratul batistei în jurul brațului ei.

— Și antidotul?

— E prea târziu. Mai adineaori am descifrat ultimul pasaj al formulei.

Menționează că antidotul nu funcționează decât dacă este amestecat cu formula și băut concomitent.

Șase zile mai târziu, Veneția și Gabriel se întâlniră cu Harrow în parc. Harrow avea un exemplar din The Flying Intelligencer sub braț. Se uită la Veneția îngrijorat.

— Ești bine?

— Da. Îi zâmbi. Nu s-a declanșat nici o infecție. Doctorul mi-a spus că rana se va vindeca repede.

— Ai văzut știrile? Întrebă Harrow.

Gabriel încuviință.

— Au scos trupul doamnei Fleming din râu în urmă cu două zile. Sinucidere. E clar că a sărit de pe un pod.

— Nu putem decât să sperăm că autoritățile nu se înșală și că nu e din nou vreo șmecherie de hipnotizator, spuse Gabriel.

— Nu e nici o șmecherie, spuse Harrow.
Certitudinea afirmației o făcu pe Veneția să înlemnească.

— Cum poți fi atât de sigur? întrebă ea.

— Domnul Pierce a aranjat să vadă corpul. Voia să fie sigur că nu e vorba de o greșeală.

— Înțeleg.

— Și dacă tot vorbim de domnul Pierce, continuă Harrow, mi-a cerut să vă transmit mulțumirile sale, ție și domnului Jones. Mi-a spus să vă transmit că vă este dator. Dacă vreodată veți avea nevoie de ceva și stă în puterea lui, considerați lucrul ca și făcut.

Veneția se uită la Gabriel stânjenită.

— Mulțumește-i din partea noastră, spuse Gabriel.

— Așa voi face. Între timp, presupun că ne vom vedea la următoarea expoziție fotografică.

— Abia așteptăm, spuse Veneția.

— O zi bună amândurora. Harrow înclină grațios capul și plecă.

Veneția văzu că Gabriel se uita lung după Harrow, cu o expresie meditativă.

— La ce te gândești? îl întrebă ea.

— Mă gândeam că formula alchimistului a avut un efect rapid. Din câte am citit în carnet, trebuia să treacă vreo câteva zile înainte de a induce o stare de nebunie și melancolie.

— Datorită naturii băuturii, mă îndoiesc că alchimistul a putut să facă prea multe experimente, spuse Veneția. Poate că doar a estimat durata de timp necesară pentru ca elixirul să-și facă efect.

— Poate, spuse Gabriel fără a-și lua ochii de la Harrow.

Ea se întoarse, uitându-se în aceeași direcție. Harrow aproape dispăruse în spatele copacilor, dar dacă se străduia putea să-i mai vadă puțin aura. Simți un frison pe șira spinării.

— Gabriel! spuse ea brusc. Crezi că domnul Harrow este prietenul foarte bun de care vorbea domnul Pierce? Persoana pe care a încercat doamna Fleming să o șantajeze?

— Cred că este o teorie interesantă. Dar pe care nu am nici cel mai mic interes să o verific. Nu știi dacă Pierce are sau nu abilități paranormale, dar vânătorul din mine îmi spune că este foarte capabil să protejeze ceea ce prețuiește. Nu putem decât să presupunem că acesta este unul din posibilele motive pentru care formula alchimistului a avut un efect atât de rapid asupra doamnei Fleming.

— Insinuezi ceea ce cred eu că insinuezi?

— Să spunem doar că nu aș fi foarte surprins dacă aș afla că domnul Pierce și-a luat asigurări pentru a fi sigur că Rosalind Fleming va sări de pe podul acela.

Două zile mai târziu, Hippolyte intră în biblioteca reședinței din oraș agitând un pachet de cărți de joc.

— Tocmai ce am pierdut douăzeci de lire la un joc cu domnișoara Amelia și tânărul domn Edward.

Gabriel ridică privirea din ziar.

— Te-am avertizat să nu joci cărți cu cei doi.

Hippolyte zâmbi, radiind satisfăcut.

— De ce nu mi-ai spus că amândoi dau semne de puteri paranormale?

— M-am gândit că-ți vei da singur seama.

— Mi-am dat seama de cum am început să jucăm, spuse el chicotind.

Simțeam energia din jurul mesei. Domnișoara Amelia este deja destul de puternică. Tânărul Edward abia acum începe. Încă nu știu ce fel de însușiri are, dar va fi foarte interesat de aflat.

— A-i ghida pe cei doi în dezvoltarea capacităților paranormale va fi o activitate interesantă pentru timpul liber, spuse Gabriel dând pagina ziarului. Vei avea nevoie de un nou hobby, acum, că ai terminat cu peșitul.

Veneția intră, ținând în mână o fotografie.

— Bună ziua, domnilor. Vreți să vedeți ultima fotografie din seria Bărbații din Shakespeare? Cred că Caesar va fi foarte popular.

Gabriel se ridică să o salute. Se uită la fotografia lui Caesar. Bărbatul din fotografie era blond și avea toate calitățile pe care femeile le apreciază la un bărbat. Fotomodelul era și foarte musculos. Și mulți mușchi se vedeau bine.

— Ce Dumnezeu are pe el? întrebă Gabriel.

— O togă, normal, spuse Veneția. Ce altceva ar fi putut să poarte Caesar?

— Veneția, dar e pe jumătate dezbrăcat.

— E moda clasică romană.

— Chiar ai fotografiat un bărbat care nu avea nimic pe el decât o togă?

— Amintește-ți, dragul meu, că fotografia este o artă. Oameni pe jumătate dezbrăcați și chiar de tot apar adesea în artă.

— Cu siguranță că nu vor apărea adesea în arta ta.

— Ei, Gabriel...

Hippolyte tuși.

— Cred că vă voi lăsa singuri pentru a discuta părțile mai sensibile ale artei fotografice. Eu merg cu tânărul Edward să ridicăm un zmeu în parc.

Își petrecură noaptea nunții singuri în căsuța din Sutton Lane.

Declarând că proaspeții însurăței au nevoie de intimitate, Marjorie Jones îi invită pe Beatrice, Amelia și Edward să-și petreacă noaptea în casa lor.

Veneția își așteptă soțul în pat, îmbrăcată cu o cămașă de noapte până la glezne. E ridicol, gândi ea. Mai fuseseră împreună. Atunci de ce era așa de neliniștită?

Tresări când Gabriel deschise ușa și intră în cameră. Era îmbrăcat cu o cămașă de noapte neagră și cu părul încă ud după baie.

Soțul ei, gândi Veneția. Acum era soție.

El se opri la jumătatea camerei și se uită la ea cu ochii lui de vrăjitor.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Mi-e greu să cred că suntem căsătoriți, mărturisi ea. Au fost momente în care credeam că nu te voi mai vedea vreodată. Nu în viața asta, în orice caz.

El zâmbi și se apropie de pat.

— Ce ciudat. Eu am știut de la început că vom fi împreună.

— Chiar așa?

— Îți amintești noaptea în care am făcut dragoste la Casa Arcanului?

— Nu mi-ar fi ușor să o uit.

— Îți aduci aminte că mi-ai spus că ești a mea?

Ea roși.

— Da.

Gabriel își aruncă halatul pe jos și se urcă în pat.

— În ceea ce mă privește, aceea a fost adevărata noastră noapte a nunții, doamnă Jones.

Are dreptate, gândi ea. Noaptea aceea semnase legământul dintre ei.

Neliniștea i se spulberă la amintirea acelei nopți. Deschise larg brațele.

— Am știut că tu ești bărbatul de care aveam nevoie, murmură ea.

— Da, dar tu nu te gândeai decât la o noapte împreună. Iar eu plănuiam o strategie pentru o viață întregă.

Atunci veni spre ea. Făcură dragoste încet și total. Gabriel o atinse în feluri care ar fi speriat-o la lumina zilei. Dar acolo, în întunericul dormitorului, intimitatea o satisfăcea.

Ușor, sexul lent se transformă într-o luptă senzuală. Ea începu să aibă din ce în ce mai mult curaj. La un moment dat îl luă în gură. Degetele lui se încleștară în părul ei.

— Destul, draga mea. Respira greu din cauza efortului de a-și păstra controlul.

— Nu văd nici un motiv ca să mă opresc, spuse ea.

Fără avertizare, el inversă poziția, ajungând deasupra ei. Ca răzbunare, ea își înfipse unghiile în spatele lui.

El râse și o prinse de încheieturi, lipindu-i mâinile de pat.

— Am ajuns departe față de acea primă noapte la Casa Arcanului, spuse el.

Ea zâmbi, conștientă că el o vedea pe întuneric.

— Serious?

— Parcă îmi amintesc că ți-am spus că vei plăti pentru tot.

— Promisiuni, promisiuni.

Următorul lucru pe care-l simți fu eliberarea încheieturilor și apoi pe el coborând pe toată lungimea corpului ei, până la miezul fierbinte.

Când o sărută acolo, șocul și excitarea o făcură să se cutremure. El o acoperi din nou, cufundându-se adânc în ea.

Navigară împreună pe undele puternice ale orgasmului, pierzându-se în energie metafizică, pasiune sexuală și dragoste.

Mult mai târziu, el se întinse pe spate și o trase lângă el. Era perfect satisfăcut, gândi el. Fericit și mulțumit. Lubit și îndrăgostit.

— Crezi că-ți va dispăcea să nu fii văduvă? o întrebă el.

Veneția râse și-l mângâie pe față.

— La urma urmei, și viața de soție pare a avea avantajele ei.

SFÂRȘIT

1 Placă fotografică acoperită cu o emulsie gelatinoasă fotosensibilă, uscată înainte de folosire.